

Liberatea

ANUL LVII NR.3 (3056) SÂMBĂTĂ, 13 LANUARIE 2001 FONDATĂ ÎN 1945 PREȚUL 5 DIN

Liberatea

CĂLĂUZA CREDINȚEI

13 / 2001

MESAJ CREȘTIN

ASCULTAREA DE BISERICĂ

Biserica este un lucru preacurat, dumnezeiesc, Biserica este împărăția lui Dumnezeu pe pământ, cerul coborât între oameni, soarele care ne luminează și ne dă viață, este mama care ne încâlzește, este Duhul lui Dumnezeu care ne sfîntește și izbăvește.

Intemeiată pe credința Apostolilor de către Fiul lui Dumnezeu Cel care s-a jertfit, a invitat și s-a înălțat de douăzeci de veacuri. Biserica lucrează fără încetare la mântuirea oamenilor. Ea caută să-l ridice pe om la demnitatea de om și de coroană a făpturilor, cauță să-l prefăcă pe om, în fiu al lui Dumnezeu, cauță să se reașeze în om, chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Mântuitorul Hristos este pururea prezent în Sfânta Biserică și Duhul Sfânt lucrează neîncetat printre-însa. Ceea ce este sufletul pentru trupul omului, acesta este Duhul Sfânt pentru Trupul lui Hristos, care este Biserică (Fericitul Augustin).

Biserica continuă opera Mântuitorului prin trei lucrări ale sale pe pământ: învățătoarească, arhieorească și conducătoare. Puterea de a învăța, de a sfînti și de a conduce a fost dată Bisericii prin Sfinții Apostoli. Ei au răspândit și organizat Biserica, în care s-a păstrat prin succesiune darurile Sfântului Duh și legătura harului, această succesiune apostolică. Biserica și-o asigură prin ierarhia bisericească. Pe la diferitele biserici intemeiate de ei, Sfinții Apostoli au așezat episcopi, iar aceștia preotii.

Sfântul Apostol Pavel a așezat episcopi pe Timotei în Efes și pe Tit în Creta. Episcopii sunt urmășii direcți ai Apostolilor și ei formează cea mai mare autoritate în Biserică. Sfântul Ciprian susține că, fără episcop nu e biserică. Episcopul este centrul puterii duhovnicești și capul văzut al Bisericii dintr-o anumită regiune. Sinodul episcopilor este autoritatea cea mai mare a bisericilor dintr-o parte a creșinătății, iar sinodul ecumenic este autoritatea cea mai înaltă a Bisericii Ortodoxe (Învățătura de credință creștină ortodoxă, p.148).

Mântuitorul prin Biserică řă, ne aduce legătura dragostei și a unității de suflet și de credință, ne adună în jurul řău și ne face să fim una întru El. Precum înădălarele trupului sunt unite în același timp, așa suntem noi uniti în Trupul tainic al lui Hristos, care este biserică. În fața sfântului altar, gustând din același polir, ne unim toți cu același Domn euharistic. În atmosfera sfântă a Bisericii lui Hristos, a aceluiași domn ř-a rugat ca să fim una, noi ne prezentăm solitar, având toți: un Domn, o credință și un Botez (Efeseni IV,5).
Protosinghel Olivian BINDIU

CUM AU APĂRUT LOCAȘURILE DE CULT CREȘTINE?

Așa cum în toate religiile au existat diverse locuri de cult, începând cu simple grămezi de piatră și sfârșind cu temple monumentale, la fel și în creștinism au existat locașuri de cult, încă de la începuturile lui. Practica este moștenită de la iudei, biserică creștină luând locul templului sau sinagogii iudaice. Faptul că Mântuitorul Hristos intră și se roagă sau predica în templele și sinagogile iudeilor constituie dovada că și în creștinism asemenea locașuri erau necesare pentru preamărirea lui Dumnezeu. După pilda Mântuitorului, Sfinții Apostoli și primii creștini le frecventau mergând la orele îndătinate de rugăciune pentru a-l slăvi pe Dumnezeu. Când au început propovăduirile Evanghelici în afara Ierusalimului, îndatoririle legate de cult le săvârșeau atât în sinagogi cât și în case particulare, în care făceau rugăciuni și frângeaau pâinea, adică săvârșeau Sfânta Liturghie. În aceste case particulare exista un loc special, foisorul, sau camera de sus, anume destinată pentru obligațiile cultului. Dacă în primele secole accele camere folosite pentru cult erau întrbuințate după aceea ca locuințe, începând din secolul al III-lea, camere special amenajată ca loc de cult a rămas numai cu această întrbuințare cu caracter sfânt.

Obiceiul de a se aduna în asemenea case particulare pentru a se ruga, a asculta cînvântul lui Dumnezeu și a săvârși Sfânta Liturghie nu a fost general și cu atât mai mult nu a fost și nu a rămas ca o poruncă a Mântuitorului și a Sfinților Apostoli pentru posteritate. Casele particulare au servit doar pentru perioada în care creștinii nu și-au putut zidi biserici. Iată, însă, că în secolele al II-lea și al III-lea apar primele biserici creștine, locașuri proprii de cult zidite atunci, sau transformate în acest scop din vecni temple pagane.

In secolele al III-lea și al IV-lea, apar și primele reguli referitoare la construirea locașurilor creștine în care se menționează forma și împărtirea locașului de cult ca și locul destinat fiecărei categorii de credincioși. Deși documentele istorice vorbesc la sfârșitul secolului al III-lea de existența a numeroase asemenea locașuri creștine de cult, acestea nu s-au păstrat, fiind dărâmate de pagani în timpul persecuțiilor, sau de creștinii însăși pentru a zidi în locul lor altele mai mari și mai frumoase. Menționăm că, în timpul persecuțiilor, creștinii foloseau pentru cultul divin și casete particulare, ciniștile, dar mai ales catacombele, adică acele galerii subterane săpate de ei pentru îngroparea morților.

CALENDAR ORTODOX

14 D CNV. PĂRINȚI UCISI ÎN STRAJA SJ
RAJIT (ODOBNAIA PRAZNICULUI BOTEZULUI
DOMNULUI)

15 L Cuv. Pavel Tebeul și Sf. Ioan Colibașul

16 M Închinarea cinstiștilui lăcaș al Sf. Ap. Petru, Sf.
Mc. Pevsip

17 M +Cuv. Antonie cel Mare

18 J +Cuv. Atanasie și Chiril, Arhiepiscopii Alexandriei

19 V Cuv. Macarie Egipteanul, Arsenie și

Marcu; Cuv. Eutrasia

20 S +Eftimie cel Mare; Sf. Mc. Vas și Eusebiu

Legătura profesorului de religie cu elevii apartinători ai altor culte religioase

Profesorul de religie are datoria morală de a fi un exemplu demn de urmat de toți elevii săi, și nu numai. Așa cum Domnul Iisus Hristos a fost o pildă vie pentru sfintii săi Apostoli, pentru cei din vremea Sa și pentru noi toți, tot astfel și profesorul de religie trebuie să fie acel model și pildă pe care elevii trebuie să-l urmeze și să-l imite. Domnul Hristos i-a chemat cu multă blândețe pe toți oamenii la pocăință, dar mai cu seamă pe cei păcătoși și pe cei care urmău învălături greșite. Asemenea Domnului Hristos, și profesorul de religie trebuie să-i învețe cu multă delicatețe pe toți elevii săi Cuvântul Domnului, dar mai cu seamă pe cei ce aparțin altor confesiuni. Între profesorul de religie și elevii ce aparțin altor culte nu trebuie să existe o relație tensionată, bazată pe discuții în contradictoriu; ci, dimpotrivă, ea trebuie să aibă la bază dragostea creștină. Profesorul de religie trebuie să dea dovedă de multă înțelepciune și de mult tact pedagogic pentru a-l putea face pe elevul aparținător altui cult să-și dea seama că a fi ortodox înseamnă

a fi, în primul rând, un om cu suflet larg și iubitor de semeni. De asemenea, se cuvine ca profesorul de religie să nu facă nici un fel de diferențiere între elevii de credință ortodoxă și cei care aparțin altor culte tocmai pentru a nu-i face pe aceștia să se simtă că sunt nedreptățiti sau desconsiderați. Profesorul de religie mai trebuie să arate elevilor săi, prin exemple convingătoare, că pe toți îi consideră egali, neexistând nici o diferențiere între ei. Profesorul de religie are datoria de a-i respecta pe aceștia nu numai ca elevi, dar și ca semeni ai săi, pentru a putea dovedi că este un bun creștin. Nu trebuie să le vorbească pe un ton de superioritate sau să-i jignească pentru apartenența lor religioasă. Prin tot ceea ce face și prin tot ceea ce spune, profesorul de religie este dator să păstreze bunele relații dintre el și elevii ce aparțin altor confesiuni; iar prin exemplul său personal să-i facă pe acești elevi să iubească ortodoxia și să înțeleagă că ea este singura cale prin care se garantează în mod sigur mântuirea.

Drd. Octavian POP

COTIDIAN INCOMOD SI INDEPENDENT

LIDER ÎN MASS-MEDIA JUDETULUI

JURNAL de DÂMBOVIȚA

100%
LOCAL

LUNI

29 ianuarie 2001

SERIE NOUĂ - ANUL I, (VIII)

Nr. 21 (1477) - 24 pagini - 4000 lei

Director: TEODOR VASILIU

Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Profesorul de religie laic și cleric

Introducerea religiei în școală a avut un rol hotărâtor cu privire la formarea duhovnicăescă a elevilor. Prin dobândirea de cunoștințe moral-religioase, elevii au posibilitatea să devină buni fiți ai Bisericii lui Hristos și moștenitori ai Impăratiei Cerurilor. Având în vedere că în cadrul orelor de religie se predau elevilor noștri cu un conținut moral-religios, cadrele didactice care predau această disciplină sunt persoane bine pregătite, de o înaltă înțelută morală și profesională. Astăzi în scolile noastre religia este predată atât de profesori laici cât și de profesori ce provin din rândul clerului bisericesc. Si unii și alii au înaltă datorie de a însufla elevilor dragostea față de Dumnezeu, de aproapele și față de cele sfinte. Profesorul de religie din rândul clerului are o experiență mai bogată pentru că este în același timp și pastor de suflete. Din această cauză el cunoaște mai bine psihologia interioară a elevilor și poate pătrunde mai usor în camara sufletelor acestora. Dar în același timp are și marea responsabilitate sa fie un exemplu viu și o pildă devenită de urmat. Cu experiența sa de pastor de suflete, profesorul de religie cleric trebuie să-l facă pe copii să înțeleagă importanța acestei discipline, importanța învățăturilor ce li se predau în cadrul orelor, dar, mai ales, este dator să-i ajute să-si dea seama de rolul povășitor pe care Dumnezeu îl are în viața fiecăruia dintre noi.

Octavian POP

ORIZONT CULTURAL

— 23 —

Libertatea

ANUL LVII NR.4 (3057) SÂMBĂTĂ, 20 IANUARIE 2001 FONDATĂ ÎN 1945 PRETUL 5 DIN

2 *Libertatea*

MESAJ CREȘTIN

PREOTII BISERICII CREȘTINE

Preotii Bisericii creștine sunt păstrătorii turmei duhovnicești a lui Hristos. Ei sunt iconomi și împărtători ai tainelor lui Dumnezeu, tălmăcitori ai Sfintei Sale învățături și trimiși speciali ai lui Dumnezeu pe lângă oamenii neputincioși, de a se ridica prin propriile lor forțe până la scaunul celui Atotputernic.

Preoții sunt păzitorii adevărului, purtătorii de grija ai sufletelor noastre învățătorii cărora Dumnezeu le-a încredințat bogăția învățămintelor Sale, pentru ca să se sporească sfîntenia și evlavia între credincioși. Deci, preoții sunt mijlocitorii credincioși pe lângă Dumnezeu, care zilnic intervin la Sfântul Altar, pentru ca Dumnezeu să dea păcătoșilor întoarcerea la credința creștină a celor ce nu cunosc Biserica, tămaduirea bolnavilor, mângâierea întristăților, îndepărțarea primejdialor și a războaielor și pentru biruința păcii în lume.

Sfântul Ambrozie spune: "Slava regilor comparată cu slava preoției creștine, este ca dintre plumb și strălucirea aurului".

Evanghelistul Ioan, la începutul Apocalipsei de opt ori îi numește pe episcopi îngeri, iar Sfântul Apostol Pavel, spune: "Și încercarea care era în trupul meu voi nu ati defăimăt nici nu ati lepădat; ci ca pe un înger al lui Dumnezeu m-ați primit" (Galateni IV, 14).

Vorbind Apostolilor, Mântuitorul spune: "Voi sunteți lumina lumii" (Matei V, 15). Asemenea preoților Vechiului Testament, care întotdeauna vegheau înaintea Corului Mărturiei. Domnul Hristos a orânduit ca și preoția Noului Testament să fie candelă arzătoare și lumina lumii. Pentru aceea a și zis către ei: "Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând faptele voastre cele bune, să preamăreasă pe Tatăl vostru cel din ceruri". (Matei V, 16).

Preotul trebuie să lupte ca un bun ostaș a lui Hristos împotriva dușmanului sufletelor omenești - diavolului - împotriva păcatelor și relelor care întinează lumea. Armele lui sunt rugăciunea și lacrimile, cu ajutorul cărora îmblânzește mânia dreaptă a lui Dumnezeu și zădărnicește cursele diavoleschi.

Nu trebuie uifat niciodată că de existența preotului avem permanentă nevoie în viață, de la naștere până la moarte.

Evident că preoții trebuie să corespundă prin faptele și viața lor misiunii sfinte ce li s-a încredințat, aşa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur: "Sufletul preotului trebuie să fie mai curat decât razele soarelui".

Așa să fic și să ne ajute bunul Dumnezeu!

Protosinghel Olivian BINDIU

Altarul Bisericii

Ortodoxe

Locașul de cult ortodox cuprinde trei părți principale: altar, naos și pronaos. Această împărțire cerează de necesitățile cultului divin, este simbol al Sfintei Treimi, asemănându-se cu celuui mărturiei lui Moise din Vechiul Testament care era alcătuit tot din trei părți.

Partea cea mai importantă și locul cel mai sfânt din biserică este sfântul altar. Denumirea de altar vine din latinește și înseamnă loc înalt de jertfă, pentru că aici se aduce jertfa cca fără de sânge instituită de Mântuitorul Hristos, adică aici are loc transformarea darurilor de pâine și vin, aduse de credincioși, în Trupul și Sângele lui Hristos, sau altfel spus, în Sfânta Împărățanie.

Altarul este situat în partea de răsărit a locașului de cult, fiind zidit în formă de absidă, mai sus decât restul bisericii și despărțit de naos prin catapecasă (tâmplă sau iconostas). El este rezervat clercilor care slujesc. În altar se săvârșesc Sfânta Liturghie, slujba cea mai importantă a cultului divin public ortodox. Taina Hirotoniei, adică a sfintirii candidaților la preoție în cele trei trepte de: diacon, preot și episcop, ca și slujba sfintirii Sfântului Mârclui Mir, adică a matericii prin care se administrează Taina Mirușuerii sau a Confirmării. În altar se găsesc obiecte sfinte ca: în mijlocul său se află Sfânta Masă. Prestolul pe care se săvârșește Sfânta Liturghie. Ea simbolizează mormântul Mântuitorului, tainul lui Dumnezeu și masa pe care Mântuitorul a instituit jertfa nesângerioasă a Noului Testament. Sfânta Masă are forma pătrată și uneori dreptunghiulară, este zidită din piatră sau marmură, așezată pe un picior rotund sau pătrat, în care se păstrează, de la sfântire sau chiar zidire, moaște sau relicve de sfinti. Pe Sfânta Masă, acoperită cu îmbrăcături speciale, se găsește Sfântul Antimis, adică o bucată de pânză de în, pe care este imprunată scena punerii în mormânt a Domnului și simbolizează marama de pe capul Mântuitorului, din timpul șederii în mormânt. Sfântul Antimis are eusute pe spate părțile de sfinte moaște sau relicve. El este sfînt și dăruit bisericilor de episcopul locului, fiind un semn al autorității și prezenței lui. Fără Antimis nu se poate săvârși Sfânta Liturghie.

Deasupra lui stă Sfânta Evanghelie, care simbolizează pe însuși Mântuitorul. Pe Sfânta Masă ca și în spatele ei, găsim Sfânta Cruce, semnul mânluirii oamenilor. De asemenea, pe Sfânta Masă se mai află chivotul (un mic vas de metal, în formă de biserică), în care se păstrează Sfânta Împărățanie pentru cei bolnavi. Sfesnicul, candelă și lumânările, sunt simbolul eurăției sufletești.

În partea de răsărit a absidei altarului se află scaunul rezervat arhieului, care simbolizează tronul cel ceresc al Mântuitorului Hristos. În partea de nord a Sfântului altar, se află proscomidiarul, adică locul unde se țină proscomidia, slujba prin care se pregătesc darurile de pâine și de vin pentru Sfânta Împărățanie. El are o dublă semnificație. El preînchipuie atât staulul sau peștera în care s-a născut Mântuitorul, cât și mormântul în care a fost aşezat. În proscomidiu se află sfintele vase și acoperăminte lor, a căror semnificație este pusă în legătură cu nașterea dar și cu moartea lui Hristos. În partea de sud a altarului se află diaconiconul sau vescovitarul, în care se păstrează veșminte liturgice, vasele sfinte, cărțile de cult și alte bunuri bisericești.

MESAJ CREȘTIN

ORTODOXIA, RELIGIA STRÂMOȘILOR NOȘTRI

Biserica este aceea care deschide perspective luminoase dincolo de lumea egoismului. În monumentele ei simțim adâncă, indestructibilă legătură cu strâmoșii. Dar pentru ca Biserica să-și înălțe menirea, reprezentantii ei să nu continue să trăiască o viață dublă; generos în odăjii și egoist în afară de altar. De când există Biserica, misiunea, forța și temelia ei au fost iubirea, milostivenia, dăruirea. Cum iubește și se dăruiește mama, așa iubește și se dăruiește Biserica, dezintercasată până la jertfa. Biserica și școala faptelor bune care constituie pentru creștini o condiție de mântuire și un motiv de răspălată și fericire veșnică.

Numeul nostru românesc a trăit prin Biserică; prin Biserică și-a cultivat mintea și inima și a învățat datorile morale și religioase pe care le are față de suflul, față de seimeni, și față de asezările sociale. La strâmoșii noștri partea suflului era partea Bisericii, adică binele făcut și donațiile lăsate Bisericii în scopuri de binefare. Așadar se poate spune pe drept cuvânt că Biserica face educația și asigură prin virtușile ei, pacea și solidaritatea socială.

Însă Biserica nu are numai rosturi sociale. Ea împlinște și rosturi istorice, liturgice, mândruitoare. În Biserică noi trăim religia strâmoșilor. E puțin dacă prin ea facem numai legătura cu strâmoșii. Cultul strâmoșilor, singuri, e un cult pagân. Noi creștinii avem religia strâmoșilor, și prin ea facem legătura strânsă cu Dumnezeu și cu suflurile nemuritoare ale strâmoșilor. Religia este mult mai mult decât legătura cu strâmoșii. În religie avem mai întâi culul lui Dumnezeu și mijloacele de lipsă pentru mântuirea suflului, apoi cultul sfintilor și comunicarea cu strâmoșii. Mai întâi avem Teologia și Soteriologia, apoi Eshafologia.

Religia strâmoșilor este ortodoxia în întregimea ei, e creștinismul în toate principiile lui de credință, în toate normele lui morale și în toate slujbele lui liturgice. Nici nu putem să ne dăm seama că de mulți datorăm acestei religii și ce perspective luminoase dezvăluie ea pentru viitor. Titul nostru, de mândrie în străinătate, obiectele și monumentele de artă religioasă, prin care ne-am dat contribuția la patrimoniul culturii universale este exclusiv creștinismul nostru ortodox.

Linia destiuului nostru autentic a fost, este și va fi în eternitate, religia strâmoșilor, Biserica și Dumnezelul părintilor noștri.

Protosinghel Olivian BINDIU

**Pa|atu|
Pa|atu| de JUSTIȚIE**

SERIE NOUĂ, NR. 1, 2001

De multe ori în viața cotidiană fiecare simte că are nevoie de câteva clipe de reculegere, pentru a-și regăsi acea stare de liniște lăuntrică, liniște care în zilele noastre este mereu tulburată de numeroși factori. Umi admiră un peisaj pentru a-și redobândi liniștea sufletească, alii citesc o carte sau pur și simplu simt nevoia să mediteze la ceva frumos pentru a putea recăpăta acea pace lăuntrică (interioră). Credincioșii nostri, această pace lăuntrică o dobândesc în timpul slujbelor dumnezeiești publice, căci harul divin vine și se sălășuiște în sufletele lor, le măngâie întreaga ființă, îndepărtează necazurile, supărările și toate neajunsurile vieții care, de multe ori, pe toți ne copleșesc însă cu atât mai mulți pe cei aflați în detenție.

Slujbele dumnezeiești publice reprezintă un mijloc de întărire în credință, fiindcă în cadrul lor cei prezenți într-adevăr simt cum valurile patimilor sunt îmblânzite și cum lumina risipește întunericul păcatului.

Așa se face că cei aflați în detenție fiind înăicinați lăuntric de păcatele lor (ființă) ce i-au adus într-o asemenea stare, se simt slabici și aproape la capătul puterilor. Își simt întreaga lor ființă neputincioasă în lupta cu răul, înlanțuită și robită de păcat, dar și lipsiți de orice ajutor. Tocmai din această cauză slujbele dumnezeiești au un rol covârșitor în viața lor. Aceasta pentru că ei sunt ajutați de preotul capelan să conștientizeze că în timpul sfintelor slujbe publice Hristos Domnul se află în mijlocul lor pentru a-i elibera de jugul cel greu al păcatelor și de a-i chema la o viață nouă ce le va reda adevarata libertate.

Știind de cea aceste lucruri ei sunt îmbărbătați și gata să spună „NU” păcatului, să înceapă cu adevarat o viață nouă duhovnicească și să devină fiii devotați ai Bisericii lui Hristos. Pentru cel aflat în detenție cea mai mare frâmantare ce îl doboară de multe este privarea de libertate care îl îndepărtează de cei dragi și pe care de multe ori nu-i poate vedea. În această situație slujbele dumnezeiești îi sunt de un real folos fiindcă el de acum știe că poate fi alături de cei dragi prin rugăciunile lui de fiecare zi în care-i pomenește și pe ei, ba chiar mai mult: nu mai este singur pentru că Mântuitorul Iisus Hristos, care este prietenul celor necăjiți, este alături de el. Și ce lucru mai minunat decât acesta poate exista?

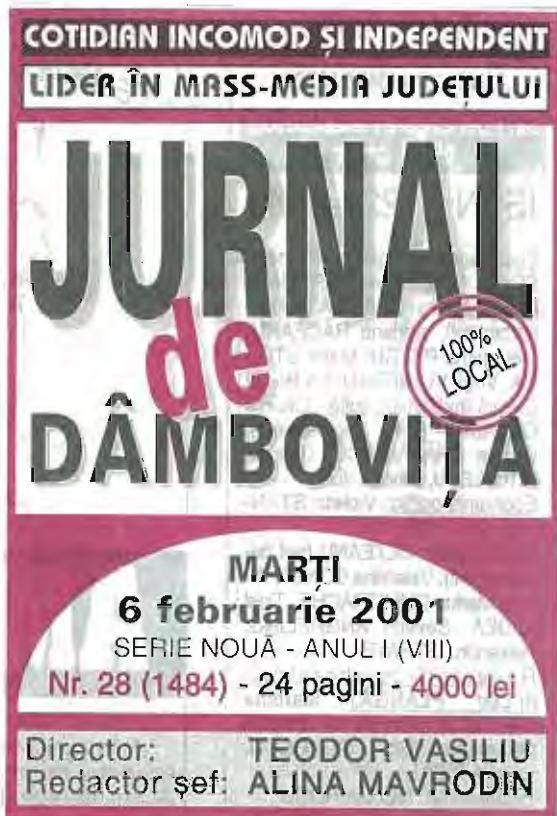
Slujbele dumnezeiești publice reprezintă pentru cei aflați în detenție acele popasuri duhovnicești unde își pot găsi liniștea sufletească de care au atâtă nevoie.

În cadrul lor deținutul poate întâlni pe Hristos, și întâlnindu-L și-L face prieten și în felul acesta nu va mai fi singur și nici lipsit de ajutor. De câte ori va cădea în păcat, Hristos Domnul îi va întinde mâna și-L va ajuta să se ridice pentru a putea continua să parcurgă acest drum al vieții, presărat cu tot felul de capcane ale vicleanului diavol. Cel aflat în detenție, prin participarea la slujbele dumnezeiești publice, va putea simți că deja fizie este privat de libertate, totuși sufletește este eliberat din temnița păcatului și nu mai este prizonier acestuia.

De asemenea, celui aflat în detenție î se împărtășește în timpul sfintelor slujbe harul dumnezeiesc cel care îi dă posibilitatea unui astfel de om să devină din ceea ce a fost ceea ce încă nu a fost; adică să devină din omul înrobit de patimi, omul virtuos și plin de credință în Hristos Domnul. Tot cu ajutorul harului, cel aflat în detenție începe să lucreze în grădina sufletului său, scoțând din rădăcină buruienile păcatului și lăsând ca în locul lor să crească florile virtuților, flori care odată crescute să răspândească miroslul lor cel duhovnicesc bineplăcut lui Dumnezeu.

Iată eât de importante sunt slujbele dumnezeiești publice pentru cel aflat în detenție și ce radicală schimbare se poate produce în timpul lor: fiul gheonei poate deveni moștenitor al Împărației Cerurilor.

Drd. Olivian POP,
Preot capelan

Relația profesorului de religie cu celelalte cadre didactice din școală

Mântuitorul Iisus Hristos le-a spus Sfintilor Săi ucenici și Apostoli în Predica de pe munte următoarele cuvinte: „Voi sunteți lumenii lumii!” (Matei 5:14), tocmai pentru a-i face să constientizeze importanța lor în această lume. Așa cum lumina este indispensabilă pentru viața oamenilor, tot astfel și menirea lor este una de o importanță covârșitoare. Aceste cuvinte rostite de Fiul lui Dumnezeu trebuie să fie și pentru profesorul de religie un sablon după care să se ghidizeze la locul unde trebuie să-și desfășoare activitatea cotidiană, iar acest loc nu este altul decât școala. Relația profesorului de religie cu celelalte cadre este una cu totul specială, pentru că în școală unde își desfășoară activitatea, el are datoria de a-privi pe ceilalți colegi profesori nu doar ca pe niște simpli oameni, ci ca pe niște adevarăți frați întru Hristos Domnul. Privindu-i astfel, va reuși să-i înțeleagă mult mai bine și va putea mai ușor să le fie de ajutor ori de câte ori aceștia au nevoie. Profesorul de religie va trebui să își clădească relația sa cu celelalte cadre didactice pe sinceritate, devotament și dragoste nefățarnică; dar în același timp, să-i

povătuască și pe ceilalți pentru că numai așa poate forma un adevărat colectiv. Profesorul de religie va fi nevoit să îi ajute pe ceilalți colegi când aceștia îl solicită, fie cu un sfat, fie cu o vorbă bună sau chiar și material. Făcând acest lucru va dovedi că este o persoană de nădejde, de încredere și gata oricând să fie de folos celor care au nevoie de un adevărat prieten. Astfel va reuși să consolideze relația sa cu celelalte cadre și treptat-treptat o va transforma dintr-o relație colegială într-una frătească. Relația profesorului de religie cu celelalte cadre didactice se va transforma în bine și atunci când acesta îi va sfătu pe colegii săi să nu mai gresească și nici să persiste în păcat. Însă acest lucru va trebui să îl facă cu mult tact pedagogic, pentru a nu jigni pe nimeni, cu multă delicatețe sufletească pentru a-i face pe cei care sunt povătuși să înțeleagă purtarea să de grija pentru mantuirea sufletelor lor. În relația cu celelalte cadre, profesorul de religie mai trebuie să fie și cel care urmărește întotdeauna menținerea unui climat de armonie și bună înțelegere, prin aplicarea poruncii iubirii fată de aproapele.

Drd. Octavian POP

Libertatea

ANUL LVII NR. 6 (3059) SÂMBĂTĂ, 3 FEBRUARIE 2001 FONDATĂ ÎN 1945 PREȚUL 5 DINARI

MESAJ CREȘTIN

Sărbătorile, popasuri de fericire

Sărbătorile sunt mari bunecuvântări de la Dumnezeu. Ele dă cel mai plăcut farmec vieții pământești și aduc sufletului cele mai curate bucurii. De aceea le și ziceau sfinte. Momentul cel mai însemnat din vremea sărbătorilor este participarea la serviciile cultului divin. Pentru oamenii care nu merg la biserică sunt zile de plăcuteală, zile de petreceri obositore, zile de păcat. Pentru bunii credincioși sărbătorile sunt zile de petrecere duhovnicească și de înălțare suflantească, de fericire, trăite în biserică și în legătură cu biserică. Pentru ca sărbătorile și slujbele divine să aibă pentru credincioși un efect creator, ele pretind condiții de seriozitate, demnitate și solemnitate deosebită. Atmosfera din biserică trebuie să fie și este alta decât cea din afară. La fel și înfățișarea oamenilor și a slujitorilor sfintelor altare. Orișicine știe că în biserică se face rugăciune comună, îngenunchere comună, cântare comună, ascultare comună și tăcere comună. Nu ne putem închipui pe om în biserică decât în stare de rugăciune sau îngenunchere; participând la cântarea comună sau rămânând pios în stare de ascultare și de tăcere adâncă și înălțătoare. Orișicine ieșe din disciplina acestor acte religioase, produce dezordine și răzvrătire, arată o foarte dureroasă lipsă de cuviință. Con vorbirile, șoaptele și mai grav glumele pe care unii au obiceiul să le facă în vremea serviciului divin, constituie un scandal, care fac pe mulți credincioși să plece din biserică tulburăți sufletește, în loc să fie recreați și îndreptați. E într-adevăr penibil să mergi la biserică, să-ți împui maximul de seriozitate, să-ți îndrepti privirile atenție spre altar și să observe, în modul său deosebit de slăbit, ceea ce se întâmplă în biserică.

Protosinghel Olivian BINDIU

Elementele materiale ale jertfei euharistice

Pâinea

La fiecare Sfântă Taină deosebim lucrarea nevăzută a harului și materia care se folosește la săvârșirea ei. Sfintele Taine lucrează prin mijlocirea actelor exterioare, prin cuvinte, gesturi și prin elemente materiale. De aceea, Mântuitorul a ales din toate formele materiei: pâine, vin, apă, untdelemn.

Fiecare taină are materia ei consacrată. Pâinea și vinul, amestecat cu apă, sunt proprii jertfei euharistice. Ele constituie darul pe care Dumnezeu îl primește din mâna omului și care, după sfântire, devine Trupul și Sângelul Său. Ele sunt ușile pe care Mântuitorul ni le-a deschis și prin care El revine la oameni.

Dintre toate cele necesare vieții, pâinea se potrivește cel mai mult ca dar de sacrificiu. Ea are un rol deosebit în istoria Revelației dumnezeiești. Melhisedec întâmpină pe Avraam cu pâine și vin. Lui Moise îi poruncește Dumnezeu să pună pe masă pâinile punerii înainte și să aducă dar de faină, jertfă coaptă în captivitate. Mântuitorul spune despre Sine: Eu sunt pâinea vieții, pâinea cea vie.

În legătură cu materia și întrebuirea pâinii, biserică recomandă următoarele: să fie din faină de grâu, să fie curată, atât în ființă cât și în modul ei de preparare, precum și dospită cu aluat. Biserică, noastră dreptinărcare și-a păstrat măreția învățăturii ei tradiționale pe care noi cei de astăzi trebuie să o respectăm cu sfîntenie. Materia, forma și întrebuirea pâinii, nu mai puțin a vinului și apei, vor fi conforme măreției lucrării la care slujesc acestea.

MESAJ CREȘTIN

OMUL ȘI FIREA ÎNCONJURĂTOARE

Deschizând Sfânta Scriptură, încă de la început aflăm că omul este coroana creației și stăpânul pământului: "Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; să stăpâniți peste pești mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate viețările ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul". Astfel vedem că întreaga creație a fost făcută spre folosul omului pentru ca el să aibă o viață ușoară și fericită. Omul se află în strânsă legătură cu creația, aceasta fiindu-i supusă întru totul lui: "Și a privit Dumnezeu, toate căte a făcut și iată erau foarte bune". Însă această armonie dintre om și natură a fost distrusă odată cu cădereea omului în păcat, atât prin faptul că firea umană a fost slabită prin alterarea chipului lui Dumnezeu în om, cât și prin aceea că firea înconjurătoare s-a schimbat și ea. De aceea vedem că Dumnezeu îi spune lui Adam: Blestemat va fi pământul pentru tine... "Spinu și Pălămidă își va rodi el și te vei hrăni cu iarbă câmpului". Mântuitorul Iisus Hristos a iubit firea înconjurătoare și adesea se retragea în mijlocul ei pentru a se ruga și medita. Înă de la nașterea Sa, Mântuitorul nostru s-a aflat în mijlocul naturii. S-a născut într-o peșteră săracăcioasă, înconjурat de ființe necuvântătoare. În activitatea Sa mesianică a linistit apele mării învolburate, a prefăcut apa în vin în Cana Galileei, a înmulțit pâinele în pustie, a binecuvântat lanurile de grâu și a folosit de multe ori metafore din natură, în pildele sale, ca cei ce îl ascultau să înțeleagă mai ușor tainele împărației lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, prin jertfa Sa de pe cruce, Mântuitorul a restabilit atât firea unană că și firea înconjurerătoare, precum și armonia dintre ele. Rugăciunea Bisericii se răsfrângă atât asupra omului, cât și a火i înconjurătoare, referindu-se la vremuri pașnice, îmbelșugare roadelor pământului, ploi la vreme, ferirea de secată, cutremure, vânt distrugător etc. Rugăciunea de sfântire a casei, a fântânilor, roadelor pământului, și multe alte slujbe se referă la natura înconjurătoare. Un înțeles spunea: "Ceea ce Dumnezeu a făcut, omul să nu distrugă". Prin acest îndemn ne arată că nu trebuie să distrugem firea înconjurătoare, ci trebuie să o păstrăm și o îngrijim. Sfântul Vasile cel Mare recomandă liniștilor creștini să cerceteze cu folos orice invățătură despre natura oferită oamenilor. Sfântul Ioan Gură de Aur ne îndeamnă să învățăm de la furnică hârnicia în muncă, iar de la albină, că roadele muncii noastre nu trebuie folosite numai de noi. Și paianjenul muncește, spunea el, "urzind pânza sa care întrece în măiestrie orice fesătoare, dar el este socotit de toți o lighioană, pentru că adună numai pentru sine". Se cuvine aşadar să primim și noi îndemnul pe care Sfântul Apostol Pavel îl adresează ucenicului său Timotei: "Pentru că orice făptură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumire; căci se sfîrșește prin curvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune".

Protosinghel Olivian BINDIU

Elementele materiale ale jertfei euharistice

Vinul

Al doilea element material al Sfintei Euharistii este vinul. În Vechiul Testament se vorbește de "viță de vie" (Facerea 49,11), de "bobîte de struguri" (Deuteronom 32,14), de "cules de vie" (Isaia 63,1). Vinul este considerat simbolul bucuriei (Psalmul 103,6). În antichitate creștinii aduceau la biserică "pârga darurilor" struguri, vin și alte fructe. Vinul se întrebunează la multe rânduieri și euhologii bisericesti. Se cere ca el să fie curat, natural, adică stors din struguri de viață (Matei 26,29), fiind considerat simbolul vieții (I Timotei 5,22). În legătură cu acesta, preoții au datoria de a folosi numai vin natural.

Vinul se folosește amestecat cu puțină apă, în conformitate cu obiceiul testamentar (Pildele lui Solomon 9,5), cu tradiția potrivit căreia la Cina cea de Taină, Mântuitorul a folosit vin amestecat cu apă, cu practica Bisericii din cele mai vechi timpuri și cu faptul că din coasta străpunsă a lui Iisus a ieșit "sânge și apă" (Ioan 19,34) Sf. Iustin Martirul numește vinul "băutură amestecată"; după Sf. Ciprian, "în potir se amestecă vinul cu apă," iar Sf. Ambrozie adaugă: "Înainte de sfântire potirul este plin cu vin și apă".

Practica Bisericii noastre datează din veacurile prime și vine de la Sfintii Apostoli. Canonul 32 al Sinodului I trulan reflectă acest adevăr.

Reînăitoria culcarei vinului, a existat prezentă, dar Mântuitorul, folosind vin din rodul viaței (Matei, 26,29), nu s-a pronunțat pentru o anume culoare. Pentru acest motiv toate nuanțele de vin sunt proprii jertfei euharistice, dacă se folosesc corect.

MESAJ CREȘTIN

Cele două împărății

Aici pe pământ între oameni, stăpânesc două împărății. Una este împărăția lui Dumnezeu, alta, împărăția diavolului. Când inimile și sufletele oamenilor sunt împodobite cu virtuțile moralei creștine, ei viețuiesc în deplină fericire în hotarele împărăției lui Dumnezeu. Când însă în locul virtuților creștine, între oameni se închinează păcate de tot felul, ei trăiesc aici pe pământ, în hotarele împărăției diavolului.

Totii dreptii Vechiului Testament au trăit și murit dorind și luptând pentru împărăția lui Dumnezeu. Oamenii susțină însă sub jugul împărăției diavolului prin păcatele lor și atunci când acestei împărății i-a căzut jertfă chiar și capul Înainte Mergătorului Ioan, Dumnezeu a trimis pe Unul Născut Fiul Său, ca să continuie lupta începută de dreptii legii vechi, înpotriva diavolului, să-i înfrângă puterea, restaurând în lume împărăția lui Dumnezeu. În Sfânta Scriptură avem mai multe mărturii care ne dovedesc frumusețea împărăției cerești. Mântuitorul Iisus Hristos, în repetate rânduri și locuri ne spune și ne arată mai multe asemănări despre împărăția lui Dumnezeu.

Un sfânt părinte bisericesc vrând să arate nespusa dulceață și fericire a împărăției lui Dumnezeu zice: "Închuiți-vă căt este de amar iadul căcicului lui ce nu se stinge cu viermele ce nu doarme cu milioanele lui de pedepse și chinuri înfricoșătoare. Dacă ar cădea într-însul un picur din bucuria cerului ar stinge toate flăcările iadului, ar îndulci toată amărăciunea lui, ar înceta toate chinurile și lacrimile lui."

Întrebăt asupra timpului venirii împărăției lui Dumnezeu Iisus răspunde fariseilor: "Împărăția lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut. Si nici nu vor zice: 'Iat-o aici sau acolo. Cáci, iată, împărăția lui Dumnezeu este înainturi vostru'" (Luca 17,20). Cunoscând deci calea, nu avem decât să mergem pe ea drept înainte, săvârșind toate în lumina adevărului Dumnezeiesc.

Protosinghel Oltian BINDIU

Elementele materiale ale jertfei euharistice

APA

Al treilea element material este apa. Ca simbol natural, se întrebuițează în multe acte ale cultului nostru. În Vechiul Testament, apa era privită ca mijloc de sfântire a fetelor bisericești (Ieșirea, 29,1,4), de curățire (Numerii 19,9) și de împăcare. Dumnezeu a făcut minuni și cu apa: potopul (Facerea cap. 7-8), trecerea prin Marea Roșie (Facerea cap. 14). Cu apă se făceau vindecări, se spălau leproșii. Apa din izvor, numită "apa vie", simbolizează darul Sfântului Duh (Isaia 12,3; Ieremia 2,13). Întrebuițarea apei a trecut și în Noul Testament. Mântuitorul a sfântit apa prin Botezul Său (Matei 3, 13-17), prin unirea deasupra apei (Matei 14,24-33) și prin prefacerea apei în vin (Ioan 2,1-11).

În ritualul creștin, apa se întrebuițează la proscrimidie, împărtășire, la Sfânta Taină a Botezului, la aghiaziune mare și mică, la diferite curățiri și spălări (Ioan 13, 1-10). Prin sfântire, apa dobândește putere divină.

Ca element euharistic, apa se întrebuițează numai în amestecare sfântă cu vinul. Ea trebuie să fie din izvor, curată și proaspătă. La proscrimidie se folosește apa rece, iar înainte de împărtășire călduță. În anibile cazuri cantitatea nu va fi depășită sau insuficientă. În primul caz, s-ar sclimba substanța vinului și ar fi pericolată validitatea tainei.

Este socotită ca un sacrilegiu neglijență preotului care nu va turna puțină apă în vin la proscrimidie sau după sfântirea daryrilor.

În legătură cu folosirea celor trei elemente materiale euharistice (pâine, vin și apă), precizii trebuie să respecte îndrumările tipicale și învățăturile speciale din cărțile de cult. Acestea fiind respectate, pâinica, vinul și apa sunt scoase în încreștesul căci fiecare zi și destinate unei noi funcționalități, cea a sacruului. Prin forță harului care le schimbă substanța, nu și forma, ele se sfântesc și în acastă ipoteză le numim ca Trup și Sânge euharistic.

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Martă, 20 februarie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 40 (1496) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

PROFESORUL DE RELIGIE, CA PĂSTRĂTOR AL TRADIȚIILOR SI DATINIILOR STRÂMOȘEȘTI

Fiecare popor are datinile și tradițiile sale la care ține foarte mult și care reprezintă tezaurul cel mai de preț al acestuia având datoria sfântă de a le transmite și urmașilor. Datinile și tradițiile poporului nostru au fost și sunt cele care ne-au bucurat ființa și ne-au făcut să uităm de necazurile ce s-au abătut asupra noastră în decursul istoriei. Un rol deosebit de însemnat în păstrarea și transmiterea tradițiilor și a datinilor strâmoșești, îl are profesorul de religie. El are posibilitatea să insuflle elevilor nu numai dragostea față de Dumnezeu, de aproapele și de cele sfinte, ci și dragostea față de datinile și tradițiile strâmoșești ale acestui popor. Profesorul de religie este cel care îl poate face pe elevi să înțeleagă importanța acestor traficanti și datini strâmoșești în viața acestui popor. Colindele, urările de iarnă, plugușorul, umblatul cu capra, cu steaua și multe altele sunt cele pe care profesorul de religie trebuie să le transmită prin viu grai și elevilor săi. El mai este dator să-i învețe pe elevi și nu numai pe ei, că a fi român înseamnă a fi și un bun creștin ce păstrează cu multă sfîrșenie datoriile și tradițiile strâmoșești, fiindcă ele conțin multă încârcătură religioasă, și în același timp aduc și multă bucurie sufletească.

Drd. Octavian POP

ORIZONT CULTURAL

23

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Martii, 27 februarie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 46 (1502) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

Exemplul de trăire al profesorului de religie

Viața fiecărui om trebuie să fie o ofrandă adusă lui Dumnezeu, adică o viață plină de trăire în Hristos și cu Hristos. Numai cei care prin exemplul lor personal îl trăiesc cu adevărat pe Mântuitorul lumiilor vor putea cu siguranță moșteni împărăția Cerurilor. Trăirea profesorului de religie trebuie să fie așa cum am arătat, una cu totul deosebită, pentru că numai printr-o astfel de trăire va putea deveni pildă pentru toți ceilalți: cadre și elevi. Profesorul de religie este cel care trebuie să-si modeleze viața după exemplul de trăire al Mântuitorului Hristos și al tuturor sfintilor, cei aleși și bineplăcuți Domnului, care prin pilda vietii lor au dovedit în permanentă că sunt ucenici adevărați ai Domnului Iisus Hristos. Adevărata trăire a profesorului de religie se concretizează prin fiecare faptă săvârșită, prin fiecare gest manifestat; deci prin tot ceea ce face și zice. A trăi cu Hristos și în Hristos înseamnă a fi un om cu multă delicatețe sufletească, cu virtuți alese și a mărturisi nu prin cuvinte, ci prin fapte că ești un adevărat ucenic al Domnului. Trăirea profesorului de religie trebuie să fie un imbold pentru toți cei care îl privesc, pentru toți cei care sunt în preajma lui și pentru toți cei care îl cunosc. Viața lui trebuie să fie un nesfârșit lanț de fapte bune, fiindcă numai așa vor avea conștiință împăcată. Viața profesorului de religie trebuie să fie ca o lumină strălucitoare, ce va lumina calea celor față de care este dator să le sădească în suflete sămânța Evangheliei. Numai o trăire în Hristos a profesorului de religie concretizată prin fapte îi va da siguranța reușitei atât pe plan profesional, cât și pe plan spiritual.

Drd. Octavian POP

Palatul de JUSTIȚIE

SERIE NOUĂ, NR. 2, 2001

Dumnezeu când l-a creat pe om l-a înzestrat pe acesta și cu libertate. Datorită acestui lucru, omul putea alege fie calea binelui, adică la Dumnezeu, fie calea morții. Însă omul a ales în locul frumusății celei spirituale, lucrările trecătoare și fără nici o valoare, căci a înțeles în mod greșit libertatea cu care Creatorul său îl înzestrase.

Această liberă este înțeleasă și astăzi tot așa de eronat, căci mulți semeni de ai noștri consideră că a fi liber înseamnă a face tot ceea ce dorești, chiar dacă unele fapte nu sunt în conformitate cu legea divină sau cu cea civilă. Astfel că mulți din cei care fac fapte contrare celor două feluri de legi ajung în detenție. Astfel de oameni trebuie ajutați pentru a conștientiza că adevarata libertate înseamnă a trăi în Hristos și în conformitate cu învățătura Lui.

O modalitate prin care cel aflat în detenție poate înțelege mai bine păcatul care îl robește și-l supune pe care îl înțăptuește este pocăința. Prin pocăință sinceră deținutul regretă păcatele săvârșite și, în același timp, își dorește o nouă viață călăuzită de Mântuitorul Hristos.

Pocăința este indispensabilă în viața celui aflat în detenție șiind că cu ajutorul ei un astfel de om poate conștientiza că păcatul nu este altceva decât pierderea comunii cu Dumnezeu, cu Biserica și cu aproapele său. Rolul ei este acela de a-l trezi pe deținut din somnul păcatului la o viață duhovnicească și dinamică și de a-l face să-și schimbe radical modul de viață.

Însemnatatea deosebită pe care pocăința o are în viața deținutului este dată și de faptul că prin ea un astfel de om poate deveni stăpân asupra greșelilor săvârșite. De aceea pocăința trebuie să pornească dintr-o necesitate lăuntrică, adică din dorința fierbinței a deținutului de a se uni din ce în ce mai mult cu Dumnezeu și din voința de a deveni tot mai desăvârșit și ușurat de povara fărădelegilor care îl copleșesc.

Numai dacă se pocăiește de păcate și greșalele pe care le-a săvârșit deținutul face dovada că, din fiul risipitor, a devenit fiu duhovnicesc al Bisericii lui Hristos. Nu

ORA
PRO
ME

FORMAREA prin POCĂINTĂ

mai așa un astfel de om este din nou cercetat de harul divin și în felul acesta redobândește darurile cerești pe care le pierduse datorită păcatelor sale. Iată deci că, în formarea duhovnicească a deținutilor, pocăința sau părerea de rău pentru păcatele săvârșite este covârșitoare căci ea este cea care ucide moral inima rea, distrugе reaua dispoziție și astfel sufletul este eliberat de presiunea vinei. Însă, în același timp, pocăința dărâmă pentru a reclădi, pentru a asfina și distrugе pentru a crea ceva nou: o înmă nouă, o voință nouă care să îl ajute pe deținut să se elibereze din temnița păcatului și, cu sufletul curat, să pornească liber pe drumul desăvârșirii.

Alături de pocăință sau părere de rău pentru păcatele săvârșite, de un real folos în viața celui privat de libertate este și mărturisirea păcatelor, pentru că aceasta este cea care înălță din interiorul sufletului deținutului toată fărădelegea.

Fără mărturisirea păcatelor nu se poate concepe curățirea, renășterea spirituală și îndreptarea celui aflat în detenție. Mărturisirea păcatelor are o semnificație deosebită pentru că ea înseamnă înfrângerea voinței individualiste și o ascultare de chemarea Mântuitorului la pocăință, înseamnă învingerea mândriei și renunțarea la tot ceea ce este contrar voinței divine.

Prin mărturisirea deținutul își descoperă rănilor lui secrete, adevărate pe care le-a tăinuit șiind că numai descoperindu-le ele pot fi tămaduite. Mărturisirea păcatelor este făcută de deținut înaintea preotului capelan. Aceasta este modalitatea prin care preotul capelan poate pătrunde în sufletul celui aflat în detenție, dar și de a cunoaște starea sufletească a acestuia.

Prin mărturisirea păcatelor, făcută sincer înaintea preotului capelan, deținutul își deschide lui Dumnezeu inimă sa cea pătată de fărădelegi, așteptând curățirea acesteia. Mărturisirea este o cercetare a stării sufletului în urma păcatului săvârșit de deținut pentru a scoate la suprafață tot ceea ce este dăunător în el și de a-i reda acestuia liniștea autentică.

Prin măntuirea păcatelor între cel aflat în detenție și cel care primește mărturisirea se înșiripă o prietenie unică bazată pe sinceritate reciprocă, dar în același timp ea aduce și multă bucurie în ceruri, căci prin aceasta are loc întoarcerea fiului pierdut în brațele Părintelui Ceresc.

Mărturisirea păcatelor îl finală pe deținut pentru că ea include în acest timp căință smerită pentru păcatele mărturisite și voință de a se elibera de stăpânirea acestora, dar, în același timp, îi redă pacea lăuntrică pe care păcatul o tulbură ori de câte ori este săvârșit.

Liberitatea

ANUL LVII NR.9(3061) SÂMBĂTĂ, 24 FEBRUARIE 2001 FONDATĂ ÎN 1945 PREȚUL 5 DINARI

MESAJ CREȘTIN

Păstori de suflete destoinici

Păstori de suflete destoinici! Ce chemare sublimă! Numai acel preot se poate numi păstor de suflet, care își alege ca ideal pe fărâm pastoral pe Iisus Hristos și pe Sfintii Apostoli, cărui înțelegere și plină de iubire față de Dumnezeu și față de oameni; care trăiește și moare pentru această chemare și care e gata să iasă, în fiecare moment pe teren pentru cauza lui Iisus Hristos, cu cuvântul, cu fapta, eu rugăciunea și cu jertfa. Numai un astfel de preot se poate socoti păstor de suflete, fericit cu căt va urma mai mult, pe Mântuitorul și pe Sf. Apostoli, cu căt va fi și activitatea lui mai încununată de succes. Au existat preoți împodobiți cu calități strălucitoare, dar fiindcă nu au urmat pilda Mântuitorului și a ucenicilor săi, au trebuit să rămână întotdeauna mai prejos decât alții.

Confesorul

Umbra ta mă însoțește
Într-o lume de poveste,
Chipul tău, atât de bland
Stăpânește orice gând.

Cu ochi mari, pătrunzători,
Sufletul tu mi-l măsori,
Și mă-ndemni mai cu putere
Spre lumină, prin tăcere.

Zâmbetul și glasul tău,
Har sporit spre Dumnezeu,
Dă povăță pentru viață,
Pune în suflet o speranță.

Vremurile noi pe care le trăim cer în mod imperios ca Biserica noastră ortodoxă să aibă păstori de suflete destoinici, preoți rugători de Dumnezeu și cu dragoste față de biserică. O multime de plângeri se pot audii în zilele noastre: că e pe sfârșite credința și înțelegerea tot mai mulți se înrolează sub drapelul necredinței, imoralitățea se intinde pretutindeni și păcatele se înmulțesc în

chip îngrozitor. Sunt puține acele parohii în care să nu se fi încribat toate relele. În fața acestora unii preoți disperă și sunt în stare să depună armele. Însă alții spun că înțoarcerea spre bine nu este exclusă, fiindcă nu stăm astăzi mai rău, în privința moravurilor decât păgânii din Roma și din alte părți ne vremea Sf. Apostoli.

Dacă Providența divină ne-ar ajuta să creștem preoți care înțoacă și ca Sf. Apostoli ar ști să stea cu destoinicii, la cărma corabiei lui Hristos, atunci desigur că oricât de mare ar fi numărul dușmanilor noștri, i-am birui și am putea să schimbă în bine, spiritul timpului în care trăim.

Preot dr. Olivian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Joi, 15 martie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 60 (1516) - SERIE NOUA - ANUL I (VIII)

Moralitatea profesorului de religie

Mântuitorul Iisus Hristos le spune ucenilor săi înainte de a fi prins în grădina Ghetsimani următoarele cuvinte: „Întru aceasta vor cunoaște toți că suntem ucenicii Meii, dacă veți avea dragoste unui față de altii”. (Ioan XIII:35). Cugelând mai adânc asupra acestor cuvinte dumnezeiești putem trage concluzia că ucenicii Domnului se deosebesc de ceilalți printr-o viață trăită în dragoste unul față de celălalt. Dar putem afirma că ucenicii Domnului, adică toți credincioșii se deosebesc de ceilalți prin moralitatea vieții lor încununată și de faptele cele bune. Moralitatea este unul din elementele care îl ajută pe orice creștin să se distingă de oamenii lipsiți de virtuți și de fapte bune. Moralitatea este cea care îl ajută întoldeauna pe profesorul de religie să fie un bun cadru didactic, dar în același timp să fie și un bun

creștin, un bun exemplu pentru elevii săi. Religia fiind disciplina la care se predau numeroase noțiuni religioș-morale cel care predă o astfel de materie trebuie să fie o persoană cu o moralitate ireproșabilă, care să-și identifice faptele și întreaga viață cu noțiunile pe care le predă. De aceea moralitatea profesorului de religie este indispensabilă în activitatea sa didactică. Este cunoscut faptul că în înțelegere exemplul personal este elementul care îl face pe oameni să își însușească anumite noțiuni teoretice. Așa stau lucrurile și în cazul profesorului de religie. Noțiunile pe care acesta le face cunoscute elevilor pot fi cel mai ușor însușite de aceștia atunci când ele sunt concretizate în viața cotidiană a celui care le predă.

Octavian POP

ORIZONT CULTURAL

23

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Miercuri, 21 martie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 65 (1521) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

RELIGIA ÎN ȘCOALĂ

După revoluția din decembrie 1989, au avut loc schimbări majore în societatea românească. Odată cu aceste schimbări, Biserica și-a redobândit acele drepturi pe care în anii de comunism și le pierduse aproape în totalitate. Anii de dictatură au pus numeroase piedici Bisericii lui Hristos. Din această cauză, aceasta a fost nevoită să se limiteze la raspândirea mesajului evanghelic. Una din modalitățile prin care Bisericii i s-au stîrbit din drepturi a fost excluderea religiei din instituțiile statului: armată, școală, spitale și penitenciar. Cu toate acestea, Biserica nu a început nici o clipă să-L mărturisească pe Fiul lui Dumnezeu. După evenimentele din decembrie 1989, Biserica și-a redobândit dreptul de a-L face cunoscut pe Domnul Hristos tuturor credincioșilor. Cea mai mare bucurie a fost însă cea a introducerii religiei în școală, care a adus multă bucurie sufletească copiilor, dar și părinților. Cei dintâi se bucură că pot auzi întâmplări frumoase din viața Mântuitorului, a Maicii Domnului, a sfintilor și pot învăța rugăciuni, colinde și multe alte lucruri care le umplu sufletele gîngase de fericire; iar părinții se bucură pentru că odraslele lor au posibilitatea să-și însușească învățătura cea ziditoare de suflete de care ei au fost o perioadă de timp privați. Importanța religiei în școală este una covârșitoare pentru că ea îl ajută pe copil să devină pământul roditor în care să cadă sămânța cuvântului dumnezeiesc. Religia îl mai ajută să devină un bun creștin și un fiu devotat al patriei străbune, dar în același timp să devină și cetătean al Raiului.

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Joi, 29 martie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 72 (1528) - SERIE NOUA - ANUL I (VIII)

Contribuția profesorului de religie la păstrarea adevărurilor de credință

Toată învățatura dumnezeiască cuprinsă în Sfânta Scriptură și în Sfânta Tradiție este tezaurul cel mai de preț al Sfintei noastre Biserici. Tocmai de aceea adevărății creștini au datoria sfântă de a-o prezui și de a-i da cinstea cuvenită, iar acest deziderat îl pot îndeplini numai atunci când aceste adevăruri de credință sunt mărturisirile nu numai prin cuvinte, ci mai ales prin fapte. Adevărurile de credință sunt cele care ne asigură mântuirea, însă pentru acest lucru este necesar ca ele să fie mărturisite atât timp cât trăim și viețuim pe acest pământ. Un rol deosebit în păstrarea și transmiterea acestor adevăruri mântuitoare de credință îl are, pe lângă slujitorii Bisericii și profesorul de religie. În primul rând contribuția lui se manifestă prin aceea că se străduiește să semene în sufletele tinerelor văstlare cuvântul cel dumnezeiesc. Odată ce l-a semănat, va trebui să aibă grija ca pământul unde a căzut sămânța să aibă cele necesare pentru a o ajuta să crească și să dea rod. Profesorul de religie are un rol decisiv la păstrarea acestor adevăruri de credință prin tot ceea ce face ca dacă, în activitatea sa didactică, dar mai ales prin pilda vieții sale. Fiind un bun exemplu pentru elevi și celealte cadre, dar și pentru semenii săi, profesorul de religie va putea să demonstreze tuturor că adevarurile de credință pe care el le predă elevilor și pe care le aplică în viață să sunt cele care asigura tuturor intrarea în Împărăția Cerurilor.

drd. Octavian POP

UARȚIȚI

ANUL LVII NR.10(3062) · SÂMBĂTĂ, 3 MARTIE 2001 FONDATĂ ÎN 1945 PREȚUL 5 DINARI

MESAJ CREȘTIN

Cinstirea sfintilor

Fiecare om prin Taina Sfântului Botez, devine membru al Bisericii luptătoare. În sănul Bisericii, fiecare creștin are posibilitatea să atingă culmea sfînteniei și să dobândească mântuirea Sfintelor Taine. Viața de sfîntenie sau desăvârșirea morală este idealul la care este chemat fiecare creștin. Modelul desăvârșit este Iisus Hristos, care întrupându-se ne-a dat pilda vieții desăvârșite și a chemat pe toți cei ce cred în El să-l urmeze (Ioan XIII, 15).

În comparație cu un om nebotezat, cel botezat, încă primește harul Sf. Duh și îl păstrează prin celelalte Sf.Taine, se poate numi sfânt, de aceea, sfîntenia nu este lucru străin sau imposibil. Sfîntenia pe care un creștin se străduiește să o realizeze prin eforturile sale și eu harul Sf. Duh are un caracter subiectiv.

Sfîntenia se realizează prin urmare printr-un ne-contenit efort, printr-o strădanie permanentă, iar cel ce o realizează, sfântul, este un erou în viața morală creștină. Ei sunt cinstiți după cuviință de către Sf.Biserică, pentru viața lor plăuitoare, pentru credința lor nestrămutată într-un ideal sfânt, pentru faptele lor mari.

Această cinstire se aduce celor care au fost declarati ea atare de Sf. Biserică, după criteriile stabilite de ea: viață curată, dreapta credință, facere de minuni etc. Pentru cinstirea sfintilor și chemarea lor în rugăciuni ca mijlocitori ai noștri de la Dumnezeu avem temeuri în Sf.Scriptură.

Noi cerem ajutorul sfintilor pentru însușirea personală, subiectivă a mântuirii, ajutați de harul divin de la Dumnezeu și de la noi fiind necesare credința și faptele bune.

Sfinți sunt un răspuns al pământului dat cerului căci "dacă cerul a dăruit pământului pe Mântuitorul și pământul trebuie neapărat să dăruiască cerului pe sfinti" cu care noi stăm într-o strânsă comunitate.

Legătura dintre Sfinți și noi cei de aici și cei preamarăți în cer realizată prin dragoste care nu cade niciodată (I Cor.VIII, 8), cinstirea lor, mijlocurile lor la Dumnezeu sunt dovezi scripturistice dar și tot atâtea temeuri să afirmăm că cinstindu-i și lăudându-i pe ei îl lăudăm pe Dumnezeu, potrivit cuvintelor psalmistului "Lăudat este Dumnezeu între Sfinți Săi".

Preot dr.Olivian POP

Liberător

ANUL LVII NR.13(3065) SÂMBĂTĂ, 24 MARTIE 2001 FONDATA ÎN 1945 PRETUL 5 DINARI

MESAJ CREȘTIN

Opera de mântuire

Opera de mântuire a omenirii, Iisus a realizat-o prin întreîta Sa activitate; de profet, de arbiercu și de împărat.

Ca profet ne-a lăsat o învățătură minunată cuprinsă în Evanghelie, care odihnește și mântuie sufletul mai mult ca oricare alta. Iisus ne-a învățat că Dumnezeu este Tatăl nostru, noi suntem fiii Lui și trebuie să trăim ca frați. Iisus nu-a învățat să fim oameni. Să nu asuprim și să nu nedreptăm pe nimeni. Iisus ne-a lăsat ca testament o iubire care trebuie să treacă peste îngrădirile de limbă, neam, de rasă sau de stare socială. Ca arbiereu Iisus a pătimit și s-a jertfit pentru noi. El a înlocuit jertfele de animale, cu jertfa Sa proprie. "Nu prin sânge de lap și de viață, ci prin sângele Său a intrat odată într-cele sfinte, veșnică răscumpărare astănd" (Evrei IX, 12). Jertfa Lui a fost reală, universală și prisositoare.

Ca împărat, Iisus a întemeiat o împărtășie duhovnicească, o împărtășie a sufletelor, despre care a zis: "Împărașia Mea nu este din lumea aceasta" (Ioan XVIII, 36).

El a întemeiat Biserica, pe care o conduce prin slujitorii săi.

Cum ne câștigăm mântuirea adusă de Iisus?

Mântuirca ne-o câștigăm prin har, credință și fapte bune. Dumnezeu lucrează prin harul Său, iar omul prin credință și fapte bune.

Harul este o putere duhovnicească care ne luminează, ne încâlzește și ne curățește sufletul. Prin cum soarcă lumina ca și încâlzește fiecare colț din univers, tot astfel razele barului înălțesc și purifică viața sufletului nostru. Harurile se găsesc în sfintele Taine ale Bisericii. Creștinul care se apropie de sfintele Taine, se împărtășește cu harul lui Dumnezeu la care îl aduce undelemnul credinței și faptele sale cele bune.

Deci, mântuirea se câștigă prin Biserică, prin voința noastră cu ajutorul Dumnezeiesc. "Cu frică și cu cutremur - zice Sfântul Pavel - mântuirea voastră o lucrați" (Filipeni 11, 12).

Așa să fie și să ne ajute Dumnezeu!

Preot dr. Olivian POP

OCTAVIAN OLIVIAN POP
S-aprindetori zorii mântuirii

Eu nu vin să condamn lumea,
Ci s-o salvez eu vin, trimis,
Eu nu vin pentru cei ferice,
Ci pentru cei bolnavi, proscrisi.

Eu nu vin pentru judecată,
Ci vin ca să vă păstoresc.
Eu nu vin pentru cei ce-s teferi,
Ci inimi să tămaduiese.

Căci eu, la poarta nemuririi
Oblăduită de Mesia,
V-anunț, în numele iubirii
S-aprindetori zorii mântuirii

Eu azi nu vin să condamn lumea,
Ci s-o salvez eu vin, trimis,
Eu nu vin pentru cei ferice,
Ci pentru cei bolnavi, proscrisi.

Palatul
Palatul
Palatul

de

JUSTITIE

SERIE NOUĂ, NR. 3, 2001

ORA
PRO
ME

PĂCATUL - PIEDICĂ ÎN CALEA SUIȘULUI DUHOVNICESC

In suișul duhovnicesc al fiecărui credincios, păcatul este cel care îngreunează avântul către Împărăția Cerurilor.

Ca adevărați creștini se cuvine să luptăm împotriva păcatului și să-l biruim pentru a putea primi de la Mântuitorul Iisus Hristos cununa slavei creștii. Păcatul este cel care îi robește pe unii atât de mult, încât le întunecă mintea și le slăbește voința ajungând să săvârșească faptejosnice demne de tot disprețul. Ba, mai mult, pentru asemenea fapte, cei care le săvârșesc se fac răspunzători și în fața lui Dumnezeu, dar și a legilor statului, iar când gravitatea lor este mare acești oameni riscă să fie arestați și privați de libertate. Iată cum păcatul, de multe ori, pe lângă faptul că ne deparează de Dumnezeu, ne poate priva și de libertate.

Preotul capelan are datoria de a-i ajuta pe cei ajunși într-o astfel de situație, iar aceștia să-și dea seama că starea în care au ajuns se datorează în primul rând păcatului. De aceea se cuvine ca acei aflați în detenție să fie ajutați să lupte prin toate metodele împotriva lui.

să devină asemenea unei mari involburăte, pricinuindu-i neliniște sufleteaseă.

Cel aflat în detenție mai trebuie să-și dea seama că păcatul este asemenea unui parazit care infectează viața și devenirea și afectează în totalitate esența umană producând tot felul de leziuni în ființa noastră.

Preotul capelan trebuie să-l facă conștient pe cel aflat în detenție că păcatul înseamnă boala sufletului care, nefiind tratată la timp, poate paraliza moralitatea persoanei. Preotul capelan trebuie să-l facă pe deținut să înțeleagă că a greși este omenește din cauza firii noastre nestatornice în bine ca urmare a păcatului protopărinților noștri, dar a persistat în păcat este un lucru foarte grav. și aceasta pentru că omul ce persistă într-un păcat sau mai multe și deregulează viața morală, lasă la o parte preceptele ei și se elăuzește după ceea ce este contrar voinței lui Dumnezeu.

Cel aflat în detenție trebuie să-și dea seama, urmare sfaturilor date de preot, că Dumnezeu nu-i urăște pe cei păcătoși pentru că toți suntem așa într-o măsură mai mare,

Preotul capelan trebuie să-i ajute pe cei aflați în detenție să conștientizeze că păcatul este piedica ce ne ține pe fiecare dintre noi și tocmai de aceea trebuie să o depăşim. Numai așa viața noastră va fi mai frumoasă, iar Dumnezeu își va revârsa binefacerile Sale asupra noastră. De astemenea preotul capelan are puterea prin harul ce-i este dat de a-l face pe un astfel de om să își dea seama că păcatul îl desparte de Dumnezeu și omul plecând de la Dumnezeu spre păcat nu mai simte că depinde de El, ci trăiește precum treastă bătută de vânt, uitând de Dumnezeu. Săvârșind păcatul, un astfel de om ajunge să trăiască ca un rob singuratic care a fugit de la stăpânul său.

Omul căzut în păcat și mai ales cel care persistă în el și-a stricat ordinea lăuntrică și ajunge să facă o ierarhie ero-nată a valorilor, punând bunurile trecătoare înaintea celor veșnice. Cel aflat în detenție trebuie ajutat să înțeleagă că păcatul este dușmanul cel mai mare al omului fiindcă nimicește sănătatea sufletească și trupească a acestuia, aducând dezordine interioară și mare tulburare vieții harice.

Păcatul este cel care întunecă chipul lui Dumnezeu în om și face conștiința acestuia

sau mai mică. Dumnezeu nu-i iubește pe cei ce rămân statorniți în păcat, gustă din cupa acestuia și nu face nimic pentru a se îndrepta.

Ajutat de preotul capelan, deținutul poate să-și schimbe viața și să se apropie mai mult de Dumnezeu, numai dacă va lupta cu adevărat împotriva păcatului fiindcă acesta este cel care l-a șirbit de libertate și l-a îndepărtat de Creatorul său.

Adevărată libertate înseamnă a trăi în Hristos căci El este cel care ne ușurează de toate poverile și necazurile acestei vieți trecătoare. Cel care se scăldă în albia păcatului, deși în aparență crede că poate fi fericit și liber, în realitate nu este decât un rob al patimilor care îl îndeamnă la o viață ingrădită și plină de lipsuri duhovnicești.

De aceea, cel aflat în detenție trebuie să-și dezlege de la ochii sufletului năframa pe care scrie „PĂCAT”, fiindcă numai așa poate urma calea ce duce spre Împărăția Cerurilor și numai astfel poate deveni fiu al Părintelui Cereșc, mădular al Bisericii și moștenitor al Raiului.

Drd. Olivian POP,
Preot capelan

Lumină Lină

Revistă de spiritualitate și cultură românească

Gracious Light

Review of Romanian Spirituality and Culture

ROMANIAN INSTITUTE OF
ORTHODOX THEOLOGY AND
SPIRITUALITY

CAPELA SF. APOSTOLI PETRU
SI PAVEL

AN VI/NR. I
IANUARIE - MARTIE 2001
NEW YORK

The Day of Life

*And thus I have begun my own being.
I was my own God for an eternity
And more, I haven't picked up any need
From the gardens of those whom I named people too much
Why?
For the mere reason that I have forgotten
To build up a time for them ...and for me.
It has darkened
And morning has come
The day of life.
Blood has begun to live, too, finally.
And because it is now that I'd need it
For I fell in love with the first humans
Whom out of my great love I made light,
I and she.
But there have remained still enough days of this eternity
Boring for a lifetime,
I don't want to be banished from the Heaven that I've just
Filled up with my happiness and hers.
Through the wind I can see splinters of rust
Which blow into his and her unbraided hair,
Cherubs with plenty of wings hold swords in their hands
Watching the darkness not to ponder much
And then to display pleasures and Heaven and the world
And the most beautiful season of being together with her or him.
No, nothing will be repeated,
Cause nothing was there before
Only that, the cursed petal of the wind
Killer of fates must be crippled.*

Olivian Rodneanu

Liberitate

ANUL LVII NR. 15 (5066) SÂMBĂTĂ, 7 APRILIE 2001 FONDATĂ ÎN 1945 PREȚUL 7 DINARI

MESAJ CREȘTIN

Începătura mântuirii noastre

Tragedia ființei umane, a stat în mândria, lăcomia și neascultarea sa. În Eden omul a putut să se bucure de toate bunătățile și de toată fericirea, dar din plin de trufie și călcând porunca ascultării, el a căzut în stare de întunecare și nefericire, cunoșcând suferința și moartea și ajungând, cum spune scriitura: *Vrednic de plâns și sărac și orb și gol!* (Apoc. III, 17). Dar Dumnezeu în mareea Sa dragoste pentru om, știind că prin propriile forțe el nu poate mântui, dintru început i-a făgăduit un Mântuitor, atunci când a blestemat pe diavol, spunând *Vrajimăsie voi pune între tine și între femeie, între seminția ta și seminția ei, aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei mușca călcăiul* (Fac. III, 15).

Profeția aceasta dintru început a arătat pe noua Evă - Fecioara Maria -, al cărei Fiu, Iisus Hristos, a zdrobit capul șarpei, mântuind pe om de păcat și moarte.

Strămoșa noastră Eva, s-a făcut vinovată mai întâi de a da urmare îspitei diavolului, precum grăiește Sfânta Scriptură: *Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia, amăgită fiind, s-a făcut călcătoare de poruncă. Dar se va mântuui prin naștere de fiu, dacă și dăruiesc cu deplină înțelepciune în credință, în iubire și în sfîntenie* (I Timotei II, 14-15). *De la femeie este începutul păcatului și prin ea toți murim!* (Iisus Sirah XXV, 27)

Dar tot așa de adevărat este faptul că și mântuirea tot prin femeie a venit, prin Fecioara Maria, care a născut pe Mântuitorul Hristos, precum a prorocit Isaia: *Iată fecioara în pântece va lua și va naște fiu...* (Isaia VII, 14).

Preacurata Maria, prin virtuțile sale, s-a învrednicit să ajungă *vasul* de cinste prin care s-a pogorât Dumnezeu. Ea este steaua care ne arată pe soarele Hristos, Care a venit să lumineze, pe cei ce ședeau în umbră și în întuneric.

Ea a șters lacrimile Evei, și i-a aşezat din nou pe frunte cununa cinstei și demnității pe care o avusese mai înainte de păcat.

Preacurata Fecioara Maria reprezintă pentru noi începătura și mijlocirea mântuirii noastre, așa cum o preamărim în slujba Acatistului, unde este numită: *Deschizătoarea ușilor raiului, limanul celor ce umbără cu corăbiile acestei vieți, scară cerească pe care a coborât Dumnezeu, pod care trece la cer pe cei de pe pământ, corabia celor ce vor să se mântuiască, cheia împărației lui Hristos, nădejdea bunătăților celor vesnice.*

Preot.dr. Olivian Pop

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Miercuri, 18 aprilie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 87 (1544) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

Relația profesorului de religie cu elevii săi

Introducerea religiei în scoala a avut o importanță majoră în formarea duhovnicească a copiilor. Cel care predă această disciplină trebuie să fie o persoană cu calități morale, dar și intelectuale, adică să fie un bun cunoșător al adevărurilor de credință pe care trebuie să le predea. Profesorul de religie trebuie să-și clădească o relație specială cu elevii cărora le predă noțiunile de credință ale Bisericii noastre, relație care îl va aduce multe satisfacții pe plan profesional, dar și din punct de vedere sufletesc. Trebuie să eliminate obstacolul catedră - bancă și să devină prietenul lor cel mai bun, să le câștige încrederea și să dea dovadă prin tot ceea ce face că este alături de ei și îi sprijină să realizeze tot ceea ce este bun și ziditor de suflet. Relația profesorului de religie cu cel pe care trebuie să-i povârtuiască și să le zidească în suflet cuvântul evanghelic, trebuie să se bazeze pe dragoste și dăruire profundă. Relația aceasta trebuie să fie în primul rând una de comunione și înțelegere. Pentru a reuși să obțină o astfel de relație, acesta trebuie să-și deschidă larg portile înrimii pentru a lăsa să iasă razele iubirii, raze care să încâlzească înțeleale elevilor pe care trebuie să-i călăuzească pe drumul cel drept. Aceste raze ale iubirii care trebuie să radieze cu o intensitate deosebită, cu siguranță că vor reuși să pătrundă în cămara sufletelor celor pe care datoria de a-i forma ca buni creștini și de a-i face să conștientizeze că numai iubirea este cea care întreține orice relație inter persoane.

Drd. Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Sâmbătă, 21 aprilie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 90 (1547) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

IMPORTANTA RELIGIEI ÎN VIAȚA ELEVILOR

Mântuitorul Hristos a spus Apostolilor Săi: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele 'Mele nu vor trece'. Și într-adevăr aşa este, pentru că învățatura Fiului lui Dumnezeu este sfântă, este comoara cea mai de pret pe care adevărățul credincios o prețuieste la adevărata ei valoare. În zilele noastre, această învățătură sfântă este predată și în școli. Astfel, elevii au posibilitatea să-și însusească tezaurul cel nepretuit al învățăturii dumnezeiești. De aceea religia este disciplina care dă posibilitatea elevilor să cunoască cele necesare, astfel încât să poată dobândi mânătirea. Religia în viața elevilor are o importanță capitală. Ea este cea care îi ajută pe aceștia să conștientizeze că fiecare om are datoria de a-și iubi aproapele, de a-l ajuta ori de câte ori acesta are nevoie, de a trăi în comuniune pentru că acesta este singurul mod de a fi plăcuți lui Dumnezeu. Îi ajută să înțeleagă că sensul vietii este acela de a ne jefui pentru binele semenilor noștri, ășa cum, odinioară, Hristos S-a jefuit pentru neamul omenesc. Datorită religiei, elevii pot canaliza învățăatura Evangheliei și, transpunând-o în viața de zi cu zi, să devină exemple grăitoare și demne de urmat de către toți ceilalți. În cadrul orelor de religie, elevii primesc sămănță cuvântului dumnezeiesc care poate da rod însluit dacă pământul unde a căzut este bun. Iată deci că religia are o importanță majoră în formarea duhovnicească a elevilor, în pregătirea unor oameni de nădejde, gata oricând să vină în ajutorul celor nevoiași și în formarea unor moștenitori ai Imperiului celei veșnice.

drd. Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Diretor: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Vineri, 27 aprilie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 95 (1552) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

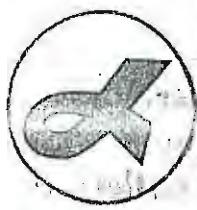
Consiliere spirituală

Presupozitii și principii

Multe presupozitii și principii fundamentale ale Sfintei Scripturi au legătură cu consilierea spirituală. Consilierul spiritual trebuie să cunoască foarte bine Scriptura nu numai cu mintea, ci și cu sufletul. Ascultarea din credință, ce derivă din cunoasterea preceptelor scripturistice, devine un ideal spre țelurile de perspectivă îndelungată. Dumnezeu este Alfa și Omega, iar Mântuitorul Iisus Hristos este

același ieri, azi, mâine și întotdeauna. Astfel, toate scopurile noastre ajung să aibă un sens suprem numai într-o legătură sau relație directă cu El. Despărțite de Domnul, acestea sunt doar obiective de scurtă durată sau perspectivă care vin și pleacă de multe ori la întâmplare, fără nici o legătură necesară și de multe ori fără nici un scop suprem.

Dr. Octavian POP

MESAJ CREȘTIN

Triumful vieții asupra morții

Un adevăr care izvorăște din Învierea Domnului este triumful vieții asupra morții. Toți, prin însăși firea sufletului nostru tânjam după veșnicie. Dorul de divin prin desătușarea din vremelnicie și pieritor înspre lumea spiritului nemuritor, este dorul sufletului. De aceea suspină cugetul din noi după o viață nemuritoare. Totuși moartea, care intervine să curme această viață trecătoare, să-i dea dezlegare sufletului de pământul în care s-a sălășluit, este așa de neobișnuită pentru el! Ea apare atât de stranie, încât, la sosirea ei, fiecare ființă omenească e zguduită până în fibrele cele mai intime. Omenirea, începând de la Adam și până la sfârșitul lumii, a suspinat și mereu va suspira după nemurirea paradisiacă, păstrătoarea vieții veșnice. Toți trăim nostalgia paradisului neuitat, iar groaza morții provine chiar din izbirea atât de brutală a acestor două realități: a vieții ideale și a morții momentane. Această frică stăpânește numai pe omul necredincios. Însă în cel ce are în mintea și în inima lui Învierea Domnului ea scade în intensitate, căci aceasta știe că pentru a ajunge la viață fără de moarte trebuie să trăiască viață morții, să treacă prin vremelnicia vieții și cărei încheiere este moartea, după cum și la orice sămânță trebuie mai întâi să putrezească în pământ grăuntele cel vechi, ca din aceasta să iasă, să răsară, altul nou și Tânăr. Începutul acestei renăsteri și biruințe a vieții asupra morții îl face Domnul Iisus prin Învierea Sa, căci: "Precum printr-un om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea" (Romani V, 12), tot așa prin Iisus Hristos, Domnul nostru a triunfat viața asupra morții.

Biruința vieții asupra morții, dovedită atât de lapidar și real prin Învierea Domnului, aduce în sfera ei din lumea sensibilă o nouă biruință cu orizonturi mai largi.

Preot dr. Olivian POP

Jertfa Sfântului și Marelui Mucenic Gheorghe este simbolul primăverii sufletești, al luptei neînfriicate pentru Hristos

Cel care avea să devină Sfântul Marc Mucenic Gheorghe s-a născut în anul 260 în Capadoccia, Asia Mică, într-o familie creștină și a trăit pe vremea împăratului Dioclețian. Tatăl său, dregător în armata romană, fiind creștin, a suferit o moarte de martir. După aceasta a fost crescut de mama sa, de loc din Cezareea Palestinel, unde avca multă avere. Luat de Tânăr în armata romană, a fost ridicat la gradul de tribun, ca răsplătit pentru vitejia și îscușința sa. Apoi, împăratul Dioclețian l-a cinsit în rangul de comite, fiind numit ulterior comandanți al Armatei Romane de Răsărit. În anul 303 împăratul Dioclețian a ținut în orașul Nicomidia un consiliu, spre a discuta măsuri împotriva creștinilor. Sfântul Gheorghe a combătut din răsputeri planurile împăratului și ale sfetnicilor, îndemnat fiind de "Adcvărul carc este însuși Iisus Hristos cel prigonit de voi". Atunci a mărturisit că este creștin fapt pentru care a fost supus celor mai îngrozitoare chinuri. Pieptul i-a fost zdrobit cu o piatră, a fost legat de o roată întintuită cu fiare ascuțite (într-un mod care, peste sute de ani, avea să încaplice lui Hristos) aruncat într-o groapă cu var nestins, otrăvit, încălțat cu sandale de fier întinute cu cui se însorise în foc și silit să fugă. Din toate a scăpat nevătămat, încât pe mulți i-a facut să credă în Domnul Iisus, printre ei aflându-se și împăratessa Alexandra, soția lui Dioclețian. Încercând pentru ultima dată să-i schimbe credința, împăratul i-a cerut să jertfească la idoli, dar, pe când Sfântul Gheorghe se ruga, statuile din Templul lui Apolo s-au prăbușit, lucru ce l-a mâniat pe împărat, acesta poruncind să încaplice capul, pe data de 23 aprilie 303, dată prăznuită în fiecare an de Biserica Ortodoxă în memoria Sfântului hărăzit mucenicici.

Palatul de JUSTIȚIE

SERIE NOUĂ, NR. 4, 2001

Sfânta Scriptură sau Biblia este „cartea cărților” pentru că, spre deosebire de celelalte cărți ea cuprinde cuvântul lui Dumnezeu. Ea este cartea de căpătâi a orieărui credincios fiindcă în ea sunt cuprinse toate normele religioș-morale pe care noi, în calitatea de fi ai Bisericii creștine avem datoria de a ni le însuși, dar mai ales de a le aplica în viața noastră de zi cu zi.

Sfânta Scriptură este carte care datorită învățăturilor duhovnicești și pîldelor de viețuire a unor oameni bineplăcuți lui Dumnezeu, aduce multă alinare sufletească tuturor cititorilor ei. Cu atât mai mult, această alinare se revarsă din belșug mai ales în sufletele celor care, datorită unor fapte contrare legilor statului dar și celor morale, au fost privați de libertate.

Astfel de persoane au nevoie mai mult ca oricine de încurajare, de un sfat înțelept și de un prieten adevarat. Toate acestea, cel aflat în detenție poate făla cînd Sfânta Scriptură, fiindcă într-adevăr această carte sfântă este plină de sfaturi înțelepte ce îi sunt de un real folos oricărui credincios, iar prietenul cel bun de care are nevoie un deținut, este Hristos Domnul care îi vorbește prin intermediul acestei sfinte cărți.

În viața deținutului, Sfânta Scriptură are o importanță covârșitoare, ea fiind cea care de cele mai multe ori îl ajută pe acesta să găsească răspunsurile la întrebări ce de multe ori îl le-a pus; să facă lumină în viață sa și să-și dea seama că numai Dumnezeu este cel care ne poartă tuturor pașii pe calea cea dreaptă și ne binecuvântează viață, pe când păcatul este cel care ne robește sufletul, ne tulbură mintea și ne depărtează de Creatorul Cerului și al Pământului.

Sfânta Scriptură este pentru deținut hrana spirituală ce îi potolește foamea de lucruri dumnezeiești, întărindu-l în lupta contra patimilor ce se abat asupra lui pentru a-l doborâ la pământ.

În Sfânta Scriptură deținutul poate găsi numeroase exemple de oameni păcătoși care dându-și seama că toate necazurile, suferințele și neliniștea lor sufletească sunt consecințe ale vieții trăite în plăcerile lumii acesteia, s-au întors în timp la Dumnezeu, iar Domnul Iisus Hristos îi-a dat ca pilde vrednice de urmat pentru noi cei de astăzi. Să dăm numai câteva exemple: femeia desfrânată, Zaheu vameșul, tâlharul de pe cruce etc. Aceștia au dus o viață departe de Dumnezeu, însă după ce s-au pocăit au devenit ființe noi și transfigurate lăuntric.

Citind despre aceste exemple menționate în Sfânta Scriptură deținutul va putea conștientiza faptul că numai depărându-se de păcat și însăptuind voia lui Dumnezeu își va putea redobândi linisteasă sufletească pe care însă păcatul o zdruncină de atâtea și atâtea ori. Tot în Sfânta Scriptură cel aflat în detenție va putea întâlni cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos care zice: „Nu am venit pentru cei sănătoși, ci pentru cei bolnavi” și astfel, meditând la acestea va înțelege că Fiul lui Dumnezeu a venit în lume și pentru el, pentru a-i întări neputințele sufletești ca să poată deveni și el sănătos sufletește.

Cel aflat în detenție va găsi în Sfânta Scriptură acele cuvinte prin care se evidențiază iubirea nemărginită a lui Dumnezeu pentru toți oamenii inclusiv pentru el ca deținut: „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan III, 16), și citindu-le va putea înțelege că Dumnezeu care este iubire (I Ioan IV, 8) îi cuprinde cu această iubire pe toți, chiar dacă oamenii sunt păcătoși, căci El „voiește ca toți oamenii să se măntuiască și la cunoștința adevărului să vină” (I Timotei II, 4).

Sfânta Scriptură este cea care îi redă celui aflat în detenție acel imbold de care acesta are nevoie pentru a-și începe viață cea nouă, o viață din care să excludă tot ceea ce îl depărtează de Dumnezeu și în care să-L urmeze pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Însușindu-și și aplicând învățătura ei măntuiloare cel aflat în detenție va pune în început bun în sușul său duhovnicesc și va putea avea nădejde că doar însăptuind binele și evitând răul, aşa cum îl îndeamnă Sfânta Scriptură, va putea auzi acele cuvinte pe care Hristos Domnul îl le-a adresat tâlharului de pe cruce:

„Astăzi vei fi cu Mine în Rai” (Luca XXIII, 43).
Să dea Domnul și aşa să fie!

Drd. Olivian POP,
Preot capelan

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Joi, 17 mai 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 111 (1568) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

Conseilere spirituală

SPERANȚA SCHIMBAREA

In Cartea Cartilor (Sf. Scriptură), Dumnezeu ne vorbește despre importanța speranței. Sfântul Apostol Pavel nezează speranța într-o legătură unică cu credința și dragostea (I Corinteni, XIII) cei consiliati trebuie ca în permanență să spere în puterea divină. Speranța în Sf. Scriptură este întotdeauna o susținere plină de încredere. Când Sf. Apostol Pavel i-a scris lui Tit despre speranța fericita, el îi-a îndemnat să privească numai înainte. Cele mai specifice probleme în privința speranței sunt:

a) problemele mari ale unor oameni care au durat de mai multă vreme (vindecarea orbului din nastere - Ioan III, 1-35). Domnul nostru Iisus Hristos pentru a-i trezi speranța orbului, i-a aplicat „îna” pe ochi. Pe măsură ce „îna” se întărcea, speranța orbului creștea. După ce s-a

spălat pe ochi, la scaldătoarea Siluanului, orbul s-a întors văzând. Asemenea orbului poate fi și un bolnav de cancer, de SIDA, un olog din nastere, un om cu datorii mari etc; b) problemele deosebit de dificile, care de asemenea au nevoie de speranță (vindecarea femeiei cu surgere de sânge, a cărei ultimă speranță era Domnul Iisus Hristos - Matei IX, 21); c) oameni deruiați care au fost sfătuiri rău în privința problemelor lor. Aceștia au și ei mare nevoie de speranță. De exemplu i s-a spus cuiva că este bolnav de o boală incurabilă, dar în realitate nu este așa (Sf. Apostol Pavel la început credea că prizonind pe creștinii să slujește lui Dumnezeu cel Adevarat, și nu era asta); d) oameni hărțuiți de frică, de asemenea au nevoie de speranță. Frica poate chiar și paraliza pe om. („Îndrăznește

fică, credința ta te-a măntuit” - Matei IX, 22). Frica poate fi învinșă cu dragoste și credință; e) persoanele care au fost dezamăgite sau rănite. Aceste persoane și-au pus speranțe mari, dar treptat, treptat au fost marginalizate, refuzate și de multe ori chiar înăturate. Aceste persoane au mare nevoie de speranță, deoarece după mai multedeziluzii și-au pierdut speranța și au devenit neîncrăzitori; f) persoanele falimentare au și ele mare nevoie de speranță. Exemplul tipic este risipitor (Luca XV, 19); g) oamenii mai în vîrstă au și ei nevoie de speranță. Ei și-au trăit viața de multe ori în păcate și multe fărădelegi și nu văd în nici un fel posibilitatea măntuirii (rugăciunea tâlhărului de pe cruce - Luca XXIII, 42); h) persoanele deprimate la fel au nevoie de speranță. Aceste persoane, în

viață lor au avut numai necazuri și ghinoane și-au ajuns la concluzia că sunt soriti pieirii (Luca XII, 7), îi persoanele sinucigase au și ele nevoie de speranță. În această situație între persoana sinucigată și preot trebuie să fie o relație mai specială, ca preotul să poată concura dând sfaturile și îndemnurile necesare. Persoanele sinucigase își vând sufletul diavolului și tocmai de aceea trebuie de plus mare efort ca să și-l poată răscumpăra; i) persoanele care au trăit experiențe triste (moartea celui drag, adulter, divorț, pierderea de bunuri materiale, pierderea funcției). Acăstă persoane speranța le vine dacă cred cu adevarat în Dumnezeu; k) oamenii fără Dumnezeu au și ei nevoie de speranță. Credința în Dumnezeu le dă această speranță (Romani VIII, 25).

Lector univ. Octavian POP

REVISTA ROMÂNĂ
DE
VERSURI ȘI PROZĂ

Nr. 1 (13) 2001.

An V ; 16 pagini

*PERIODIC AL SOCIETĂȚII
SCRITORILOR ROMÂNI*

Căutarea cuvântului potrivit în poezie

Omul este o continuă sete de a crea. Dacă are de îndeplinit ceva, el continuă să viseze și nu abandonează îndârjirea până când lucru nu este făcut. Omul își impune dificultăți, care odată înălțură simte că puterile sale cresc și o altă luptă începe pentru un nou ideal. Cu atât mai mult la poet această tensiune crește în intensitate și durată. Spiritul de cunoaștere și creație s-a dezvoltat la om prin existență infinită și mereu nedescoperită.

Dacă pentru mintea omenească n-ar mai fi probleme de rezolvat, atunci starea de inertie ar apărea în gândire. Misterul infinitului stimulează sensibilitatea și conștiința.

În poezie se observă că nu cantitatea de cuvinte creează valoarea, ci raporturile lor inedite. Cuvintele își schimbă mereu sensul de la imagine la imagine, de la simbol la simbol, cu multe reflexe și corespondențe stilistice. Dacă soarele s-ar afla într-un spațiu, tot atât de strălucitor ca și el, atunci nu l-am mai putea vedea. Tot astfel și existența cuvântului, numai în sensul său propriu, face să i se întunece orice început de altă lumină. Numai poezia este modalitatea psihică în care limbajul mai poate fi creator în toată rezistența cuvintelor la procesul de adaptare poetică, se constată plăcerea poetului de adevarare poetică, se constată plăcerea poetului pentru căutarea cuvântului potrivit, deși tocmai aceasta îi oferă cea mai mare neliniște.

Fluxul poetic, pentru că are intensitate, e de scurtă durată, iar cuvintele sunt oarecum în stare de inertie. Căutându-le, fluxul liric își modifică intensitatea sau încetează. Ceea ce este prea obișnuit în suflet nu mai are tendință de a se comunica, fiindcă

este cunoscut și sufletul este prea plin de poezie, tinde să se arate pentru eliberarea de multă concentrare lirică. Cu cât starea poetică este mai nouă, chiar excepțională, cu atât mai mult se impune poetului necesitatea de a se exprima. Cuvintele nu pot decât a spune, sau a descrie în mod general, dar nu au puterea de a reprezenta în echivalent sufletul care se chinuie sau este fericit.

Cuvântul în poezie, nu ocupă locul potrivit, după raport de continuitate, ci de discontinuitate. Cuvântul este un punct central care orientează în mai multe sensuri. Cuvintele în poezie nu marchează numai prezența ideilor poetice și a sentimentelor, ci, mai mult, devenirea, dinamica acestora. Cuvântul în poezie are o lumină specifică, reflexelor într-un spațiu înconjurator, aşa cum lumina lunii și a stelelor aici pe pământ este alta în comparație cu lumina lor fizică.

Rolul cuvintelor este de a arăta momentele de esență poetică; cuvintele alese de poet sunt acelea care opresc trecerea în curentul poeziei și a elementelor străine de ea.

Poezia trece prin cuvinte ca lumina și muzica printre coloanele din templu.

Olivian RODNEANUL

DESPRE MINUNI

Minunile sunt fapte sensibile, extraordinare și dumnezeiești, evenimente ce se petrec în timp și spațiu, încadrate în istorie.

Trebuie precizat faptul că și diavolii pot săvârși minuni, pentru a-i ispiti pe oameni și a-i abate de la calea mânluii în Iisus Hristos și în Biserică.

Minunile sunt fapte dumnezeiești, care atrag atenția minții omenești să se ridice spre Dumnezeu, prin intermediul semnelor văzute.

Minunile suntapeluri ale lui Dumnezeu ca să fim mai atenți față de prezența Sa și față de Cuvântul

Său.

Minunile sunt fapte de ordin religios și ele sunt întotdeauna produse într-un context religios.

Evanghelia îi prezintă pe Iisus Hristos ca făcător al multor minuni. Domnul Iisus acționează în chip miraculos asupra naturii. La glasul Său apa se preschimbă în vin, la Nunta din Cana Galileii. Cu câteva pâni hrănește mii de oameni în pustie. Merge pe apă ca și pe pământ. La porunca Sa, marea și vânturile se potolesc; Domnul Iisus Hristos acționează în chip miraculos și asupra bolilor. Peste tot unde merge, îi scot bolnavi în cale, iar El îi vindecă. Iisus Hristos, acționează în chip miraculos și asupra morții. El redă văduvei din Nain pe unicul ei fiu. Înviie pe fica lui Iair. Iar după moartea Sa, Iisus săvârșește cea mai mare minune, înviind El însuși din morții.

Iisus Hristos mai săvârșește și alte minuni, vindecă pe cei posedați, alungând diavoli din ei.

Minunile lui Iisus sunt o dovadă că Împărația lui Dumnezeu a venit deja pe pământ. Minunile dovedesc că Iisus este Mesia, Fiul lui Dumnezeu.

Minunile sunt fapte ale Bunătății și Milei dumnezeiești. Ele ne arată dragostea lui Hristos care ușurează mizeriile oamenilor. Ele deschid drumul harului ce cuprinde sufletele și le transformă.

Domnul Iisus Hristos săvârșește minunile Sale, atunci când sunt în cadrul misiunii Sale. În fața minunilor există atitudini diferite, sunt unii care cred și alții care refuză să credă. Minunile niciodată nu forțează asentimentele, ci le facilitează.

pr. drd. Olivian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Diretor: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Joi, 31 mai 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 123 (1580) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

CONSIGLIERE SPIRITALĂ (II)

Rugăciunea, fundamentul de bază în consilierea spirituală

Rugăciunea, este legătura omului cu Dumnezeu. În rugăciune omul își spune dorințele sale pământești și cerești. Acesta este modul prin care omul își leagă soarta de voința și puterea lui Dumnezeu. Dumnezeu știe întotdeauna de ce avem noi trebuință. (Matei, VI, 8; Luca XII, 30). Dumnezeu ia aminte la rugăciunile și cererile noastre. (Iov XXXII, 26; Psalmii XVI, 6 și XXXI, 6; Ieremia XXIX, 12). Dumnezeu asculta întotdeauna rugăciunile noastre adresate către El. (Ioan XIV, 19). Dumnezeu este atot bun și atot milostiv față de cei care-L invocă și-L cheamă cu credință (Ezdra VII, 22). Din cele relatate reiese că rugăciunea este chiar poruncită. (Matei VII, 7-11; Luca XI,

9-13). Pentru ca rugăciunea să fie ascultată de Dumnezeu și în același timp îndeplinită, necesită anumite condiții: să fie făcută cu credință, fără a ține minte răul, cu duhul iertării, cu curăție, cu smerenie și supunere, cu zel și stâruire și să fie făcută neîncetat cu inimă sinceră. Rugăciunea poate fi făcută în orice loc, dar ea trebuie să fie însotită de pocăință, mărturisirea păcatelor, de lacrimi, post și nu în ultimul rând de fapte bune. Poziția corpului în timpul rugăciunii, trebuie să fie în genunchi, cu ambele palme lipite și îndreptate spre cer și cu sufletul și gândul dezlipit de cele pământești. Trebuie să mai spunem că rugăciunea nu se împlineste celui care se îndoiește, cere îndeplinirea

poftelelor, nu ascultă poruncile lui Dumnezeu, celui care cugetă rele în inimă sa, trăiește în păcat, e mândru și fătănic, se pretinde a fi drept și de multe ori mâinile pline de sânge. Întotdeauna rugăciunea trebuie să fie însotită și de muncă, pentru că munca este un dar de la Dumnezeu (Eclesiast II, 24 și V, 18-19). Orice muncă aduce mare folos celui care muncește. Vrednic este lucrătorul de plata sa. (Matei X, 10; Luca X, 7). Conform spuselor Scripturii, cine nu lucrează nu trebuie să mânânce (II Tesaloniceni III, 3). Exemplul cel mai elovent de muncă, demn de urmat și pentru noi oamenii, este cel al furnicilor. (Proverbe VI, 6-8).

Lector. Univ. dr. Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Martii, 5 iunie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 127 (1584) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

Consiliere spirituală (IV)

ÎMPĂCAREA SEMENILOR

Problemele interpersonale dintre credincioși trebuie urgent rezolvate de către preot. Orice litigiu între credincioși trebuie înlăturat și trebuie făcut în aşa fel ca să nu mai planeze asupra lor. Mântuitorul Iisus Hristos spune că răul cel mai mare pentru înțelegerea între creștini este mânia. (Matei V. 21-26). În această situație, împăcarea are prioritate față de înclinarea spre rău. Dacă doi oameni (credincioși) au fost certați, după ce se liniștesc, amândoi sunt rugați de preot să caute pe orice cale împăcarea, indiferent care dintre ei a greșit. Dacă împăcarea nu intervine în această situație, atunci trebuie chemată în ajutor obștea credincioșilor. Biserica judecă și hotărăște ce este bine pentru cel ce a greșit, pentru cazuri de turbulentă și dezordine, creștinul care face acest păcat nu este excomunicat, ci numai creștinul care nu se

supune autorității bisericești. (I Regi XXV. 17). Cel excomunicat trebuie permanent ajutat de obștea credincioșilor, membri ai Bisericii, să afle calea cea dreaptă, pe care să pornească încrezător. Cel excomunicat este un frate al nostru care a greșit, iar ceilalți credincioși, membri ai Bisericii, trebuie necontenit să se roage pentru el. De aceea, preoții trebuie mereu să se sfătuiască între ei, cu ocazia conferințelor ce au loc, și să discute toate problemele disciplinare ce apar în parohii. Preotul trebuie să supună discuției consiliului Bisericii toate problemele locale ce se ivesc sau se pot ivi. Un lucru este cert: cel excomunicat trebuie adus pe calea cea bună cu mult tact, blândețe și înțelegere, desigur cu condiția ca și el să dorească acest lucru, adică să revină la sânul Bisericii.

Iector univ. dr. Octavian POP

Liberator

ANUL LVII NR. 24(3075)

SÂMBĂTĂ, 9 IUNIE 2001

FONDATĂ ÎN 1945

PRETUL 7 DIN LEI

2. liberator

CĂLĂUZA CREDINȚEI

9 VI 2001

SFATURI DUHOVNICEȘTI

TRUFIA ȘI LĂCOMIA

De la începuturi omenirea are o singură familie, care trăia în dragoste și frăție, necunoscând nici o deosebire de limbă, rasă, credință sau stare socială, toate cele de trebuință traiului fiind agonisite și folosite în deobște.

Păcatul trufiei și lăcomiei l-a făcut pe Lucifer să cadă ca un trăznet din înaltul cerului în abisurile iadului și pe om să se îndepărteze de la frumusețile și bunătățile raiului.

Trufia și lăcomia au continuat să stăpânească lumea și pe oameni, au dus la întrecideri, războaie și la asuprirea celui mai slab către cel mai tare. Trufia și lăcomia au contribuit la amestecul limbilor de la Turnul Babel, la diferențieri sociale și învrăjiri atât de mari, încât viața oamenilor devenise insuportabilă, transformându-se într-o noapte adâncă, în care domnia slavia și asuprirea peste mulțimile în suferință.

Dominul Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii, a împăcat pe om cu Dumnezeu și pe oameni între ei, poruncind legea iubirii aproapelui. Prima comunitate creștină din Ierusalim în care toți erau o inimă și un suflet, în care nimeni nu ducea lipsă de nimic, rămâne modelul vieții noastre creștinești, în "care nu mai este iudeu, strigă Sfântul Apostol Pavel, nici elin, nici rob, nici slobod, nici parte bărbătească, nici parte femeiască, ci toți una suntem în Iisus Hristos" (Galăteni III, 28), astfel, ștergându-se zidurile

despărțitoare care separau oamenii, formându-se în felul acesta marea familie a omenirii.

Din nefericire, aceeași sămânță neagră a trufiei și a lăcomiei adusă în lume de Lucifer a sfârâmat unitatea creștină, fără mitând Biserica lui Hristos ceea ce n-au îndrăznit să facă ostașii care L-au răstignit pe Hristos, întrucât aceștia au aruncat sorti pentru a nu rupe cămașa lui Hristos, care era făcută dintr-o bucată, au îndrăznit să facă oase când, conducătorii lumii creștine, sfârâmand cămașa cea spirituală a lui Hristos, care era unitatea Bisericii, împărțindu-se în diferite biserici și comunități ce au ajuns să se lupte uneori între ele în numele Sfintei Cruci.

Duhul cel nou care suflă asupra lumii și care cere înfrățire, dreptate, libertate și egalitate pentru toți, face și pe conducătorii lumii creștine să-și amintească că Dumnezeu nu este Tatăl numai al unei nații sau numai al unor oameni, că toți suntem fiili aceluiași Părinte și că scăde să trăim în pace și dragoste cu toți oamenii și popoarele, lumea întreagă alcătuind o singură familie unitară.

Preot dr. Olivian POP

Jurnal de Dâmbovița

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Miercuri, 20 iunie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 140 (1597) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

CONSIGLIERE SPIRITUALĂ (V)

Reconcilierea este o schimbare a relației între două persoane. (Ex. Dumnezeu și om, om și Dumnezeu). Această schimbare a reacției implică cel puțin trei elemente: mărturisirea păcatului preotului duhovnic la care stă mărtor Dumnezeu, dar și celor față de care s-a greșit; iertarea dată de Dumnezeu, tot prin preotul duhovnic, dar și de cei față de care s-a greșit și stabilirea unei noi relații între cel care a greșit și Dumnezeu și între cel care a greșit și cel față de care s-a greșit. În vederea unei reconciliere durabile este nevoie de niște reguli de modificare

DESPRE RECONCILIERE

a comportamentului uman. Aceste reguli presupun schimbarea „animalică” a omului din punct de vedere spiritual. Însă omul nu poate fi folosit de experti după bunul lor plac. Cei care studiază comportamentele oamenilor (behavioriștii) susțin că ei pot să producă prin metodele lor, aproape orice fel de om doresc, începând chiar cu manipularea genetică, lucru greu de acceptat și de înțeles! Cert este că numai creștinii pot spune ce trebuie să fie un om, fiindcă numai ei au standardul în Cuvântul scris și viu al lui Dumnezeu. Rogerianismul susține lucruri

și mai bizeare, că nu este nevoie de nici un expert și că, în esență lui, omul este în totalitate bun și nu rău. În concepția lui, Carl Rogers, Dumnezeu nu este necesar, și că omul se poate dezvolta singur. Noi creștinii însă, nu putem viață fără harul lui Dumnezeu. Harriet Mowrer, un alt filosof, utilizează cuvinte ca religie, păcat și vinovăție, dar în același timp le golește de sens scripturistic și le umple cu un conținutumanist. El crede că, modul rău de comportare este și motivul pentru care omul se simte vinovat. Teorie greșită.

Lector univ. Dr.
Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Vineri, 22 iunie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 142 (1599) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

CONSILIÈRE SPIRITUALĂ (VI)

Limbajul poate să fie de multe ori decisiv în consilierea spirituală. El este un dar important al lui Dumnezeu. Dumnezeu a vorbit cu oamenii și ne-a lăsat tuturor cea mai de preț carte intitulată Sfânta Scriptură. Din această carte sfântă învățăm multe pentru sufletul nostru, dar și să stim că Fiul lui Dumnezeu se mai numește și „Cuvântul lui

Dumnezeu” (Ioan 1, 1). Tot din această carte mai stim că Dumnezeu a creat lumea numai cu Cuvântul. Cel care-i poate ajuta pe oameni să raporteze limbajul la realitate este preotul. Prin limbaj comunicăm cu oamenii, dar și cu Dumnezeu. Prin limbaj, noi oamenii, ne exprimăm sentimentele. Tocmai de aceea efectul limbajului trebuie să se observe din legă-

tura Om-Dumnezeu ca între tată și fiu, dar și între oameni, ca fi ai aceluiași „Tată”. Cuvântul lui Dumnezeu are ca scop luminarea mintii (Psalmul 118, 130), îndreptarea suflețului (Psalmul 7, 18), înțeleptirea lui (II Timotei III, 15), sfântire, mângâiere și nădejde (Romani XV, 4).

lect.univ.dr.
Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Luni, 25 iunie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 144 (1601) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

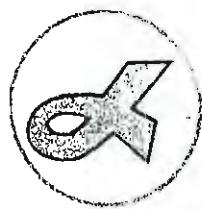
Consiliere spirituală (VII)

LIMBAJUL EMOTIEI ȘI AL ACȚIUNII

Acest limbaj se poate vedea prin atitudine, simțire și comportament. Cuvântul simțire se referă la perceperea unei stări fizice ca fiind plăcută sau neplăcută. Simțirile sunt diferite, dar ele pot fi clarificate în bune și rele. Un bun creștin nu trebuie să-și lase simțirea liberă, numai după ce parcurge drumul credinței și ajunge într-o stare de sfîntenie deosebită. El trebuie să se opună păcatului, indiferent de natura lui, chiar dacă simțirea îi spune altceva. În ce privește atitudinea, în contextul limbajului emotiei și al acțiunii, ea reprezintă un tipar de gândire care influențează, pe de altă parte și de multe ori, comportamentul. În cadrul religiei, atitudinile pot fi atacate și chiar schim-

bate mai direct decât simțurile. Atitudinile negative pot prejudicia o persoană împotriva altelui, făcând imposibilă comunicarea eficace și rezolvarea problemelor. În ceea ce privește comportamentul, putem spune că are două sensuri: un sens mai restrâns și un sens global. Din punct de vedere moral, comportamentul se poate schimba foarte greu, pentru că el a devenit un obicei, o nevoie de care mulți nu pot să scape, mai presus de voință, simțire și gândire. Comportamentul se schimbă dacă respectăm anumite datorii creștinesti ce se referă la ascultare (Ieșire XIX, 5) și supunere (Romani VI, 17) față de Dumnezeu.

lector univ.dr. Octavian POP

Libertatea

ANUL LVII NR.26(3077)

SÂMBĂTĂ / 23 IUNIE 2001

FONDAT ÎN 1945

PRETUL 7 DINARI

2 *Libertatea*

CĂLĂUZA CREDINȚEI

23 VI 2001

DRAGOSTEA DINTRE OAMENI

Lucifer prin păcatul mândriei a pierdut cerul și s-a alungat pe sine și pe oamenii din Eden. El este cel care a aruncat sămânța neascultării în strămoșii noștri, fiind cauza întunecării chipului lui Dumnezeu în om și a stricării armoniei din ființa umană.

Cei tari au apăsat pe cei slabii, cei bogăți au asuprit pe cei săraci, omul a pus la jug pe semenul sau căzut în robie. Sclavia și iobăgia au fost cele mai rușinoase pete de pe conștiința umană. Boierii lumii își țineau robii într-o stare cu mult mai grea decât aveau parte vitele din grajd. Femeia era complet desconsiderată, copilul n-avea nici

un preț. Vrăjmășia și nedreptatea puseseră între oameni ziduri peste care nu se putea trece, întrucât păcatul întunecă mintea, împietrise inima și slăbise voința oamenilor, ca să nu mai poată iubi dreptatea și face binele. De aceea omul nu mai putea face nimic pentru mântuirea lui. Întrucât omul, prin puterile lui, nu se mai putea său la Dumnezeu, a trebuit ca Dumnezeu să coboare la om, la "plinirea vremii" să cum spune un sfânt părinte: "Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu el însuși, s-a făcut om a scăpat pe om de moartea cea veșnică. S-a coborât până la umilința noastră fără însă a-și micșora întru nimic mărire Să. Deveni ceea ce nu era, rămânând totuși ceea ce sclavului în care El e egal cu Dumnezeu Tatăl. Mărire a-sa aliat cu umilința, puterea cu slăbiciunea, veșnicia cu moartea."

Iisus Hristos ne-a învățat să fim oameni cu adevărat. El ne-a descoperit din nou că avem în cer Tată, care este Părintele nostru al tuturor, iar noi suntem fiii Lui și de aceea trebuie să trăim ca frații. Domnul ne-a învățat că Dumnezeu este iubire și că pe El nu-l putem iubi cu adevărat decât dacă îl iubim întâi pe aproapele nostru. Ne-a învățat să nu facem deosebere între oameni, căci înaintea Celui atotputernic toți suntem egali și toți suntem una. "Înaintea lui Dumnezeu - spune Sfântul Apostol Pavel - nu mai este iudeu, nici elin, nu mai este nici parte bărbătească nici femeiască, pentru că voi toți una sunteți, întru Hristos Iisus" (Galateni III,28).

Asfel se pune accentul pe unitatea și dragostea dintre oameni și se condamnă asuprirea de către om.

Preot dr. Olivian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Sâmbătă, 30 iunie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 149 (1606) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

CONSIGLIERE SPIRITUALĂ (VII) PROBLEMA PĂCATULUI

Preotul trebuie să fie permanent ca un soldat al lui Hristos, angajat într-un război spiritual continuu. Pentru acest război el are nevoie de toată armura lui Dumnezeu. Primii oameni, Adam și Eva, protopărinții noștri au căzut în păcat pentru că au dorit mai mult a-și satisface plăcerile vieții, decât a asculta porunca lui Dumnezeu. Diavolul a apelat imediat, văzându-le slăbiciunea la „pofta firii-pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții”. Împotriva acestora, stătea porunca lui Dumnezeu. Noi trebuie să stăm în permanentă cum ne spune Dumnezeu, nu cum ne dictează simțurile! Atunci când luăm o decizie, trebuie să punem în acord hotărârea noastră cu cea a lui Dumnezeu. Elementele

comune ale păcatului sunt următoarele: respingerea cuvântului lui Dumnezeu; conștiința încărcată; ascunderea de Dumnezeu și scuza continuă, nerespectarea semenului. Generatorul păcatelor este Satana, dar trebuie să știm anumite coordonate pentru a ne putea feri de acest generator și anume: a) Satana este legat; b) puterea lui este restrânsă și limitată; c) el nu are putere asupra celor credincioși; d) împărăția lui a fost înlocuită cu împărăția lui Dumnezeu; e) lucrările lui au fost distruse. Un lucru ce trebuie să știm de credincioși este tocmai faptul că Satana trebuie să fugă atunci când cineva îi opune rezistență. (Iacob IV, 7)

Lector univ. dr. Octavian POP

Palatu
Palatu de
Palatu

JUSTIȚIE

SERIE NOUĂ, NR. 6, 2001

Încă din cele mai vechi timpuri Biserica a avut o grija deosebită față de cei aflați în detenție pentru că ea îi consideră pe toți oamenii, fie că sunt buni, fie că sunt răi, virtuoși sau păcătoși, ca pe niște fiu adevărăți ai Părintelui Cereș și creați pentru a moșteni Împărăția Cerurilor. Biserica le acordă celor aflați în detenție asistență religioasă tocmai pentru a le arăta acestora că îi ocrotește ca o mână iubitoare.

Acesta este și motivul pentru care a reușit să acorde deținuților, prin protocolul încheiat în 1993, asistență religioasă de care aceștia au atâtă nevoie. Dacă bolnavul are nevoie de medicamente pentru a se putea întări și însățătoși, cel aflat în detenție are nevoie de asistență religioasă,

cei aflați în detenție pot beneficia de un tratament duhovnicesc menit să-i întărească susținute. Din cadrul acestui program de asistență fac parte vizitele preotului capelan în celulele deținuților, dialogul public sau particular cu aceștia, dotarea cu cărți și cu alte materiale didactice din care cei aflați în detenție să-și poată însuși învățătura morală de care au nevoie și pe care trebuie să-o aplique în viața cotidiană.

Tinerii anume pregătiți în școlile de specialitate în vederea acordării asistenței religioase în spitale, penitenciare, armată și în alte instituții sociale au un mare rol în schimbarea vieții acelora pe care îi ceră și mai ales a deținuților.

**ORA
PRO
ME**

ASISTENȚA RELIGIOASĂ FACTORUL DE ECHILIBRU AL DEȚINUȚILOR

Care este medicamentul cel mai eficace pentru sufletul bolnav de păcat. Asistența religioasă pentru cei aflați în detenție este de un real folos, fiindcă un astfel de om primește sprijinul moral de care are atâtă nevoie în acele momente grele din viață sa.

Asistența religioasă pentru cel aflat în detenție este ea un balsam întăritor ce pus pe rana sufletului produsă de păcat îl poate vindeca și să poate reda sănătatea de care are mare nevoie. Pentru că știe nevoile celor aflați în detenție, Biserica îi înțeамnă pe toți fișii ei duhovnișești să îi cerceteze pe acești semeni ai lor, așa cum ne cere și Mântuitorul când zice: „În temniță am fost și ați venit la Mine” (Matei XXV, 36).

De asemenea, sub obloduirea Bisericii sunt pregătiți tineri în școli speciale, urmând a-și putea însuși modul prin care pot acorda asistență religioasă celor aflați în detenție.

Asistența religioasă aduce multă alinare celor aflați în detenție, fiindcă prin intermediul ei acești oameni primesc leacurile de care au nevoie. Printr-un program bine pus la punct de asistență religioasă,

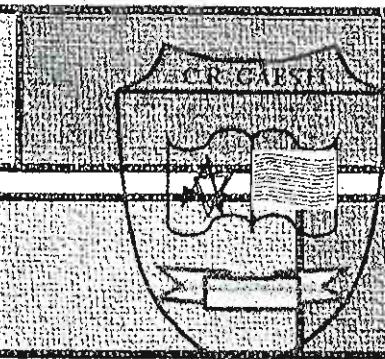
cunoscând metodele prin care cei aflați în detenție își pot schimba viața, renunțând la acele lucruri care îi dezonață, acești tineri, acordând asistență religioasă, sunt alături de preotul capelan ca niște doctori de suflete. Prin dialog, con vorbiri pe diverse teme și alte mijloace care fac parte din programul de asistență religioasă deținuții au posibilitatea să se exteriorizeze de tot ceea ce îi macină lăuntric, să-și spună toate păsurile și necazurile care îi neliniștesc.

Prin aceste mijloace cei aflați în detenție au posibilitatea să se elibereze de tot ceea ce îi apasă sufletește și astfel să răsuflă usurări văzând că există oamei care sunt gata oricând să le asculte problemele și să-i ajute să le și rezolve cu adevărat.

Din acest punct de vedere, asistența religioasă este un factor de echilibru indispensabil în viața deținuților fiindcă numai cu ajutorul ei un astfel de om împovărat de păcate își poate soluționa problemele, își poate face lumină în viață sa și poate să pună un început bun în suișul său duhovnicesc.

Lector univ. dr. Olivian POP,
Preot capelan

ISSN 1224-5510

LUMINA SI SPERANTA

REVISTĂ DE CULTURĂ, OPINIE SI INFORMARE

ANUL VI • Nr. 1-6 • Ianuarie-iunie 2001
Editor: CENTRUL DE REEDUCARE SAESTI

CONSIDERAȚII PRELIMINARE REFERITOARE LA RĂSPUNDEREA PENALĂ

Răspunderea penală, alături de infracțiune și pedeapsă, constituie instituțiile fundamentale ale dreptului penal, acestea formând nucleul oricărui sistem de drept penal.⁽¹⁾

Pentru a evidenția legătura dintre infracțiune, răspunderea penală și pedeapsă, în literatura juridică s-a menționat, cu deplin temei, că răspunderea penală este consecința infracțiunii, care constituie premiza și temeiul ei, iar, la rândul său, răspunderea astfel determinată constituie premiza și temeiul aplicării sancțiunilor penale.

Cele trei instituții infracțiunica, răspunderea penală și pedeapsa se intercondiționează.

Astfel, infracțiunea nu poate fi concepută fără consecința inevitabilă care este răspunderea penală, iar răspunderea penală nu își lipsită de obiect fără pedeapsă, după cum aceasta nu poate fi concepută fără existența răspunderii penale.⁽²⁾

În raport de continutul concret al faptei săvârșite și de natura normei incălcate, se constată că natura răspunderii, unor fapte diferite le corespund păreri și sancțiuni diferite.

Răspunderea penală constă în obligația infractorului de a suporta consecințele penale ale faptei săvârșite (pedeapsa principala, pedeapse accesoria și complementare, măsuri de siguranță). Această obligație este corelativă dreptului de a trage la răspundere și de a sancționa pe făptuitor. Ambele (dreptul și obligația) alcătuiesc conținutul raportului juridic penal.⁽³⁾

În întreaga reglementare a răspunderii penale își găsește aplicare anumite prevederi direcționale și reguli de drept, ultimele fiind denumite „principiile răspunderii penale”. Aceste principii nu trebuie confundate cu principiile fundamentale ale dreptului penal, care guvernează în ansamblu reglementarea juridică penală, inclusiv cele trei instituții principale ale dreptului penal: infracțiunea, pedeapsa și răspunderea penală.⁽⁴⁾

Deci, principiile instituționale ale răspunderii penale se călăuzesc și funcționează în sensul principiilor fundamentale ale dreptului penal, acesta din urmă reflectându-se în întreaga reglementare a răspunderii penale.

Pentru a reuși să prezintăm și să abordăm corect problemele referitoare la prescripția răspunderii penale, vom expune succint principiile răspunderii penale.

1.Unul din principiile de seamă privește „legalitatea răspunderii penale”. Acest principiu este dependent de incriminarea faptei (nullum crimen sine lege-nu există infracțiune fără lege), iar, pe de altă parte, de reglementarea obligatorie a pedepsei (nulla poena sine lege). Rezultă că toate condițiile referitoare la răspunderea penală, adică cele privitoare la subiecții răspunderii penale, la drepturile și îndatoririle acestora și la pedeapsă, se realizează numai în temeiul legii.⁽⁴⁾

2.Cu privire la principiul „infracțiunea-singurul temei al răspunderii penale” trebuie subliniat că, fără săvârșirea unei fapte care să prezinte pericolul social specific unei infracțiuni și fără existența vinovăției persoanei care a comis-o, nu poate exista răspundere penală.⁽⁵⁾

La baza răspunderii stau două temeuri: unul obiectiv (fapta ilicită) și altul subiectiv (vinovăția).

Principiul în discuție apără persoana care a comis o infracțiune de eventuale acțiuni exagerate ale organelor judiciare îndreptate împotriva ei, fiind sănătății este determinată nu numai de materialitatea faptei săvârșite, ci și de modul cum acesta a fost concepută, de contribuția fiecărui participant la comiterea infracțiunii sau de situația persoanei vinovate de a înlătura rezultatul infracțiunii sau de a repară pagubă provocată, de condința pe care infractorul a avut-o înainte și după săvârșirea infracțiunii, precum și de alte asemenea date și împrejurări ce pot agrava sau pot mășora gradul de răspundere penală.

3.Principiul umanismului

În domeniul răspunderii penale, principiul umanismului își găsește expresie în condițiile și conținutul constrângerii juridice, care intervine în cazul săvârșirii infracțiunii ca și prin prevederile pentru destinatarii legii penale și unor exigențe căroruia aceștia li se pot conforma.⁽⁶⁾

4.Principiul unicității răspunderii penale

În conformitate cu acest principiu, răspunderea penală pentru o faptă săvârșită este unică, adică se stabilește o singură dată, iar dacă raportul juridic de răspundere penală se stinge, acesta numai poate acționa în viitor. În legislația penală română, corespondător acestui principiu, pentru săvârșirea unei infracțiuni răspunderea penală se stabilește și atrage o singură pedeapsă principală, ori o singură măsură educativă.⁽⁷⁾

5.Principiul „inevitabilității răspunderii penale” derivă din faptul că legea penală a fost încălcată, deci existența răspunderii penale este determinată de săvârșirea unei infracțiuni. Orice persoană vinovată de comiterea unei fapte prevăzute de legea penală trebuie să răspundă pentru că a nesocotit dispozițiile legale.⁽⁸⁾

Funcționarea acestui principiu, nu este posibilă însă în cauzele care apără răspunderea penală (amnistie, prescripția răspunderii penale, lipsa plângerii prealabile sau retragerea acesteia, împăcarea păriilor), precum și în situația cauzelor care înlătură posibilitatea că făptuitorul să fie pedepsit (desistarea sau împiedicarea producerii rezultatului faptei penale, împiedicarea consumării infracțiunii), ori în situația unor cauze speciale, cum ar fi: denunțarea faptei de către mituitor, retragerea mărturiei mincinoase, etc.

6.Referitor la principiul ce poartă denumirea de „personalitatea răspunderii penale”, merită subliniat că acest principiu își găsește explicația în aceea că, fiecare persoană răspunde pentru fapta sa; de aici rezultă că răspunderea are caracter personal, ea neputând fi extinsă sau transferată de la persoana care a săvârșit infracțiunea la o persoană care nu a fost implicată în comiterea acelei infracțiuni.

7.Un alt principiu ce stă la bază răspunderii penale este acela al „prescripțibilității răspunderii penale”.

Potrivit dispozițiilor art.121 alin.1 Cod penal, „Prescripția înălțării răspunderii penale”. În alin.2 ale aceluiași articol se prevede că „prescripția nu înălțări răspunderea penală în cazul infracțiunilor contra păcii și omenirii”.

Note bibliografice

1.I. Oancea-„Explicații teoretice ale Codului Penal românesc. Partea generală”, volumul I, Ed. Academiei, RSR București, 1969, pagina 99;

2.C. Bulai- „Drept penal. Partea generală”, „Răspunderea penală. Sancțiunile în dreptul penal”, volumul III, Editura All, București, 1997, p.178;

3.M. Basarab-„Faptele juridice care modifică și sting raportul penal”, Studia Universitas „Babeș Bolyai”, Cluj, 1996, p.58;

4.C. Bulai- „Manual de drept penal. Partea generală”, Ed.All, București, 1997, p.316;

5.C. Bulai- „Drept penal, parte generală”, Ed. řansa SRL, București, 1994, p.179;

6.C. Mitrache-„Drept penal, parte Generală”, Ed. řansa SRL, București, 1994; p. 262;

7.Idem;

8.Idem;

9.Codul penal al României, art.121, „Prescripția răspunderii penale”.

Lector Univ. Dr. Olivian Pop

MISIUNEA BISERICII ÎN PENITENCIAR

XXVII - Stresul deținuților

Lipsa de cunoștințe în ceea ce privește viața din penitenciar le provoacă multor deținuți o stare de neliniște. Multi dintre ei trăiesc cu suspiciunea că au fost aduși în penitenciar pentru a fi pedepsiți și nu că își merită pe deplin această pedeapsă. Foarte mulți deținuți, după ce vin în penitenciar au sentimentul că viața de penitenciar îi va afecta negativ, iar acest gând obsesiv le provoacă neliniște și foarte mult stres, lucru ce le înrăutățește situația cotidiană.

După sentimentul de rușine, șece și vinovăție, provocat de arestare, cele mai întâlnite stări la deținuți, sunt cele de neliniște și de depresie. Soțul emoțional și depresia, care însoțește pierderea libertății, precum și despărțirea de cei dragi pentru o perioadă de timp, îl predispun pe deținut la perceperea viitorului cu o teamă acută. Acest lucru este valabil în cazul celor ce sunt pentru prima dată în penitenciar și care încă mai au o măsură considerabilă de respect pentru propria persoană.

Stresul poate fi accentuat și de conflictul dintre deținuți. Un grad mare de stres se dezvoltă în mod frecvent, și în intervalul în care deținuții așteaptă un răspuns referitor la afacerile judiciare, să fie judecați să li se mărească, nu să li se măsoareze pedeapsa etc.

Stresul dinaintea liberării este o altă stare foarte dură, ce se găsește în mediul penitenciar. Aici este vorba despre deținuții căroru nu li s-a acordat atenție și asistență în copilărie și care au crescut cu o componentă puternică de nesiguranță și de neadaptare în formarea personalității lor. Este foarte interesant, că mulți dintre cei aflați în detenție, se simt mai în siguranță în penitenciar decât în societate.

Unii deținuți manifestă de multe ori o aparentă blocare a tuturor proceselor de gândire. El ignoră cele mai obișnuite săptă, iar de multe ori evită

lucrurile elementare, cum ar fi numele vârstă și locul nașterii. și în cazul acesta, ei pot să inventeze tot felul de reminiscențe false ale vieții lor din trecut. Alte simptome sunt: nervozitatea, insonnia, durerile de cap, lipsa de energie, amețeala și alte manifestări nevrotice. Aceste simptome pot plp, deținutul sădindu-se din răspunderi să-și impună ideea că este îndeajuns de bolnav pentru a putea fi scos din penitenciar și dus la tratament medical.

Majoritatea factorilor de stres sunt rezultatul sentimentelor de vinovătie și a luptei deținutului de a se absolvî de vină. În acest caz, preotul capelan trebuie să fie atent și să nu îi permită deținutului să se absolve de vină pe care o are. Această abordare ar putea duce la sentimente de autocompătimire și de depresie. Deținutul trebuie îndrumat spre biserică, mărturisire și rugăciune neconvențională, mai ales pe deținutii ce provin din mediu religioase puternice.

Mieșorarea sentimentului de vină îi ajută pe deținuti să-și recăștige respectul față de sine. Preotul capelan trebuie în fină să scoată în evidență toate realizările anterioare incarcării deținutului, în felul acesta ajutându-l să-și revină și să-și recapete încrederea în sine și în puterea divină.

XXVIII-Slujirea comună a tuturor deținutilor

În implementarea misiunii sale pastorale și liturgice, preotul capelan din penitenciar trebuie să fie foarte bine pregătit din punct de vedere spiritual și teologic-cultural.

Preotul capelan răspunde de întreaga activitate moral-religioasă din penitenciar. Aceasta include asistența și consilierea religioasă, slujbele dumnezeiescă publice (utrenia, vecernia), Sfânta Liturghie și alte servicii speciale (dezlegări, rugăciuni etc). Scopul principal al acestei activități moral-religioase este păstrarea omului într-o relație bună cu Dumnezeu și cu Sfinții ei aleși și binecuvântați Lui, dar și garantarea păcii și feririi susținute. În penitenciare, această activitate, este de o importanță deosebită: datorită frumuseții și demințării pe care o

introduce în viațile deținutilor, într-un mediu monoton.

Preotul capelan trebuie să predice ori de câte ori i se oferă prilejul, mai ales la vecernie, utrenie și Sfânta Liturghie, iar în cadrul orelor de consiliere religioasă să le vorbească deținutilor despre adevărurile biblice. Trebuie ca această activitate de asistență și consiliere religioasă să se desfășoare într-un mod cu totul deosebit. Într-un penitenciar, accentul, se va pune pe cunoașterea propriiei persoane, pe autodisciplină, pe vieții și pe virtuți; pe vindecarea de primele și pe dezvoltarea celor din urmă.

Preotul capelan trebuie să desfășoare și o activitate de consiliere individuală, vizitând în cameră pe cei aflați în detinție; sătindu-i să respecte cu slinjenie regulamentul de ordine interioară. Aceasta este o parte esențială a muncii preotului capelan. Preotul capelan, trebuie să se bucură de încrederea deținutilor într-o mai mare măsură decât alte persoane ale penitenciariului. El trebuie să folosească această încredere pentru a promova cele mai bune interese ale deținutului și ale penitenciariului.

Preotul capelan, trebuie să lină legătura și cu familiile deținutilor dar și cu alte persoane ce au legătură cu ei, cu prilejul vizitelor săcute de aceștia la penitenciar. Multe dintre tensiunile ce apar într-un penitenciar izvorăse din îngrijorarea deținutilor cu privire la bunăstarea celor dragi sau din temea că sunt uitați de cei de afară. Este aproape imposibil pentru o persoană care este implicată intens și preocupată emotional de prietenii și rudele de afară, sănătatea neglijată de ele, să își ia în considerare propriul caracter într-un mod adekvat și să facă pași necesari îmbunătățirii lui. Preotul capelan trebuie să facă tot ce se poate pentru a reduce la minim aceste obstacole.

XXIX - Programul pentru preoții misionari și voluntarii creștini

Preotul misionar va trebui să contacteze în mod obligatoriu pe cineva din penitenciar înainte de a începe un program de slujire și consiliere. Mai întâi, trebuie contactat preotul capelan din penitenciar și apoi directorul unității. Mai întâi se va da un telefon, pentru a fi exprimată dorința de a începe un program cu cei aflați în detinție, iar apoi se va cere o întâlnire cu aceștia. Când se va veni la întâlnire, ar fi de dorit ca preotul misionar sau voluntarul creștin să aibă asupra să o serisoare de recomandare de la protoiereul locului. În serisoarea de recomandare se va face o scurtă prezentare a

preotului misionar sau al voluntarilor creștini, iar tot în ea va fi stipulat și programul ce urmează a fi desfășurat cu cei aflați în detinție. Tot în serisoare, trebuie să se indice faptul că preotul misionar sau voluntarul creștin, se bucură pe deplin de sprijinul bisericii.

În cadrul programului, trebuie să se lină cont de regulile proprii ale fiecărui penitenciar și de respectarea lor cu strictie.

Pentru ca succesul oricărei slujiri în penitenciar să fie de lungă durată, trebuie ca această slujire să fie identificată cu protoieria din zonă. Directorii penitenciarelor trebuie să fie conștienți de valoarea implicării preoților misionari și a voluntarilor creștini în procesul de reeducare și de resocializare a deținutilor. Legătura preotului capelan cu protopopiatul zonal și sprijinul preoților de parohie, arată că este o persoană responsabilă, respectată și cu multi tact pastoral. Fiecare protopopiat ar trebui să se implice în sprijinirea finanțată a misiunilor interne și slujirile în penitenciar. Oamenii, care trebuie contactați pentru a le obține sprijinul sunt preoții de parohie, consiliul parohial și unii sponsori.

Biserica, trebuie să fie conștientă de responsabilitatea pe care o are de a asista și consilia pe cei aflați în detinție, dar și pe familiile lor. În această situație, Biserica trebuie să ofere în mod gratuit deținutilor cărți de rugăciune, Mica Biblie, Biblia, reviste și ziară religioase, cruciuliște, icoane, calendare și din când în când să invite duhovnicii de seamă care să lină conferințe deținutilor și să le vorbească de la sută pentru sută.

Lector Universitar Doctor

Preot capelan
Olivian Pop

CÂND TE IUBEŞTE

DUMNEZEU

Ești singur, trist, abosat și plăcăsit. Nimic
nu-ți mai face plăcere. Apărute toti te-au
părăsit și uitat de mult. Na-i nici prieteni,

nici dușmanii. Nu mai simți durerea
și întristarea care te copleșesc în
trecere zi, dar continu să-ți faci
datoria. Ti-ai mai rămas doar lacrimile
și un imens pustiu slășiector de
străbătut. Cercul tău, odinioară, atât de
larg a devenit, acum, un modest
triunghi. Casă, serviciu, biserică.

Zilnic, precum Sisif cândva, reieci
același drum, zbăldându-te în gheralele
timpului care se scurge și se adună, tot
mai mult în urma ta.

Ești osândit? De cine? La ce? și
până când, te întrebă cu durere în
susțet?

Și totuși timid și pur mai speră la
prima și veșnica ta iubire. Viața! Da,
Viața ta!

Deodată, inimă-ți tresăltă și totuși
ființa ta e-n aşteptare. Simți cum vine
spre tine ca o bucurie de mult trăită și
mereu aşteptată. Te înconjoară de
pre tutindeni, te îmbrățișează și ești
fericit. Atât de fericit!

Euforia te copleșește, iar ceva se
desprinde din tine, se înalță, urcă,
zboară. Ești liber, liber, liber!

Iubești din nou și ești iubit! Ești
fericit! Ridici fața ta spre un albastru
infinit și te avângi cu putere și
indrăzneală sus, sus, tot mai sus. Te
dăruiești acestei bucurii imense și într-o
starc de extaz, te lași purtat spre al
Nouălea Cer. Rămâi pentru o clipă
doar și juri pe Altarul Nemuririi:

-Doamne, te iubesc cu toată ființa
mea!

-Vei învinge!, răspunde Dumnezeu.

Atunci, acela parte din tine, care a
văzut splendoarea nemuririi și care
a trăit clipă infinitului, revine cu
dragoste și recunoștință din nou la tine,
pentru a te bucura de dragostea lui
Dumnezeu și pentru a trăi pentru a trăi,
din nou, VIAȚA!

Olivian Roșcanu

Cuvânt și suflet

BULETINUL CAPELEI ORTODOXE „SF. IOAN GURĂ DE AUR” A CENTRULUI DE REEDUCARE GĂEȘTI
• ANUL III • Nr. 1-6 • Ianuarie – Iunie • 2001 •

RELATIA DINTRE RELIGIE, EDUCATIE SI CULTURA

Din totdeauna religia a avut un rol covârșitor în viața socială și individuală a oamenilor, ea fiind cea care a sădit în sufletele noastre florile virtuților al căror miros este plăcut lui Dumnezeu.

În viața noastră de zi cu zi observăm cu toții o relație indisolvabilă între religie și cultură, relație care îl ajută pe om să-și găsească verticalitatea atât în viața cotidiană, cât și în viața moral-religioasă.

Omul, care este coroana creației, este destinat îndumnezeirii; însă, până a ajunge la destinația finală el are de parcurs un drum anevoie și lung. Fără ajutorul divin acest lucru este imposibil de realizat. Pe lângă un astfel de ajutor el mai are nevoie și de o educație aleasă, educație care începe încă din sânul familiei. Această educație nu este numai posibilă, ci și indispensabilă, pentru că omul se deosebește de celelalte ființe tocmai datorită educației. Educația este cea care îl formează pe om pentru societate. Îl ajută să se integreze în ea și să devină un membru de nădejde.

Omul, datorită rațiunii cu care a fost înzestrat de Creator, conștientizează rolul major al educației în dezvoltarea sa umană. Din această cauză omul este educabil, având în sine posibilitatea de a deveni mai bun sau mai rău, după măsura factorilor care influențează asupra sa.

Educația pe care fiecare om o primește în familie este cea care își lasă profund imprimată amprenta în formarea fiecărui. Părinții sunt cei care, prin educația pe care o dau copiilor lor, influențează într-un chip sau altul asupra proprietelor odrasle. Dică influența educației este una pozitivă asupra copiilor, părinții se pot bucura pe viitor că odraslelor lor sunt văzute cu ochi buni în societate și apreciate așa cum se cuvine. Despre rolul deosebit de important pe care educația îl are în viața omului au vorbit numeroase personalități în decursul timpului, arătând că ea este cea care îl definește pe om în viața aceasta.

Din cele prezentate anterior ne putem da seama că educația care începe în sânul familiei, are un rol important. Omul cu o educație aleasă este apreciat de semenii săi și luat drept etalon de cei din jurul său. Educația are însă importanță ei în această

viață trecătoare, dar Sfânta Biserică ne învață că omul a fost creat pentru veșnicie, deci pe lângă această viață pământeană mai există și o altă viață: cea veșnică.

Pentru a putea dobânda viață veșnică omul este dator ca în această viață vremelnică să urmeze voia cea sfântă a lui Dumnezeu, căci aceasta este garanția supremă a dobândirii vieții veșnice. Omul poate urma voia cea dumnezeiască numai dacă el este educat în spirit religios, educație care este indispensabilă celui dorinc de mântuire. De aceea între religie și educație trebuie să existe o relație indestructibilă.

Omul cu o educație aleasă și de o profundă religiozitate este apreciat atât de ceilalți semeni, dar și de Dumnezeu. Raportul de reciprocitate dintre religie și educație se poate observa în viața noastră cotidiană și este confirmat în decursul istoriei. În viața zilnică vedem că oamenii cu adevărat religioși sunt oameni cu o educație aleasă. Putem vedea oameni care au o educație aleasă, dar sunt lipsiți de educația religioasă; dar nu putem vedea oameni care au o educație religioasă, dar sunt lipsiți de educația primită în sânul familiei.

Iată deci, că religia și educația sunt cele două elemente care șlefuesc ființa umană, transformând-o într-un exemplu pozitiv în această viață și într-un moștenitor al Împărației Cerurilor în viață viitoare. Educația fără religie este ca un pom fără roade, ca un fruct al căruia miez este lipsit de înveliș. Omul are nevoie atât de educație, cât și de religie, acestea fiind cele două aripi care îl înalță și-l face superior față de celelalte creațuri. Chiar dacă beneficiază de o educație aleasă, dar este lipsit de religiozitate, omul nu poate înțelege niciodată rostul și menirea sa în această lume și nu își va putea explica toate fenomenele care se petrec în jurul lui. Religia este cea care îl formează pe om pentru sine și pentru societate. Ea este o necesitate a fiziei umane, nu numai o poruncă a lui Dumnezeu, întrucât numai în El și prin El omul poate ajunge la desăvârșire și poate găsi răspunsuri la multe probleme sau întrebări esențiale.

Importanța religiei fiind una foarte mare, omul trebuie să beneficieze de ea încă din casa părintească. Din această cauză părinții au datoria creștină ca pe lângă educația din sânul familiei pe care o dau odraslelor lor, să le dea și o educație religioasă.

Religia se află într-o relație indisolvabilă nu numai cu educația, dar și cu cultura. Istoria este cea care ne-a demonstrat că în decursul timpului au existat popoare ale căror culturi au

dispărut treptat-treptat, tocmai datorită faptului că mesajul pe care l-au avut de transmis nu a fost unul deosebit. Cultura care a dăinuit și care a avut un ecou prelungit în decursul timpului a fost cea a popoarelor religioase. Iată deci, că religia este pilonul de susținere al culturii, pilon fără de care orice cultură s-ar risipi în negura timpului. Religia este cea care a avut o influență pozitivă în dezvoltarea culturii în diverse ramuri ale acesteia. Astfel se explică cum au luat naștere numeroase capodopere din variantele domeniei ale culturii.

Și în viața omului se poate observa influența pozitivă pe care o are religia în formarea culturii sale. Un om cu precepte morale și religioase conștientizează faptul că o cultură sănătoasă acumulată în timp, îl evidențiază în fața semenilor și îl face să se bucure de respect și de admirare din partea acestora. Cineva spunea că un om cult, sau care pretinde că este cult, trebuie să fie și religios.

Iată deci, că religia, educația și cultura sunt cele care îl deosebesc pe om de celelalte viețuitoare. Îl ridică la rangul de stăpân al universului și „coroană a creației”.

De aceea relația dintre ele trebuie să fie una indisolubilă pentru a-l ajuta pe om în devenirea sa: de la stăpânitor al creației văzute, la moștenitor al Împărației Cerurilor.

BIBLIOGRAFIE

1. „Mihăilescu, Mitropolit Irineu – „Teologia Luptătoare”, Editura Episcopiei Romanului și Hușilor, 1994
2. Pop, Protosinghel, Olivian – „Hrană duhovnicească”, Editura „Ando-Tourus” Timișoara, 1998
3. Idem, „Educația religioasă a copiilor”, Editura „Eurobim”, Timișoara, 1998
4. Sebu, Preot Universitar Doctor, Sebastian, Opris Profesor Monica, Opris Profesor, Dorin – „Metodica predării religiei”, Editura „Reîntregirea”, Alba Iulia, 2000

Preot Lector Univ. Dr.
Octavian Pop

ASISTENȚA RELIGIOASĂ ÎN SPITALE

Mântuitorul Iisus Hristos, a privit mulțimile cu milă văzându-le ca pe niște oi fără păstor. Preotul capelan de spital are ocazia de a fi o sursă de putere și mândriere pentru bolnavi, nu prin implicarea în lumea medicală, ci prin manifestarea compasiunii și a grijii duhovnicești pentru

persoana bolnavă în ansamblul ei și pentru sentimentele ei. Unele statistici demonstrează că bolnavii care sunt vizitați mai des de preotul capelan, simt mai puțin durerea și au o spitalizare mai scurtă, decât cei ce nu sunt cercetați și vizitați de preotul capelan.

Planarea asistenței religioase a bolnavului pe același loc cu asistența fizică, înseamnă a recunoaște partea cea mai profundă a omului. Inima și sufletul bolnavului pot fi atinse într-un mod pe care nu îl poate face nimeni. Tocmai această prezență a slujirii, este ceea ce aduce un cuvânt de la Dumnezeu, o mândriere și binecuvântare.

Slujirea prin prezență este un termen care a fost popularizat recent pentru a atrage atenția asupra caracterului rațional al asistenței religioase. Prezența este de multe ori mai importantă decât cuvintele.

Prezența înseamnă pentru preotul capelan, angajare, implicare în structura concretă a societății noastre și a scoalei în evidență o prioritate. Mai întâi noi trebuie să fim acolo, înainte de a putea percepe în mod clar sarcina. Într-un anumit sens, prezența precede mărturia, iar într-un alt sens, însăși prezența este o mărturie.

Între cuvânt și acțiune, nu există o relație de contrast, ci de independență.

Asistența religioasă, este o prezență spirituală neamenințătoare, care transmite bolnavului și familiei acestuia mesajul că „atât duhul cât și trupul sunt îngrijite”.

Îngrijirea este o caracteristică universal umană. Ea este reciprocă, cel ce o dă o și primește. Fiecare este dătător sau primitor de îngrijire la un moment dat al vieții. Îngrijirea nu este numai o atitudine, ea presupune și acțiune. Ea înseamnă a te pune la dispoziția altcuiva în mod pozitiv. Îngrijirea înseamnă, căutarea celui mai bun interes al celuilalt, dar înseamnă, a permite acelei dispoziții sau atitudini să dea naștere unor acțiuni concrete. Bineînțeles că nu preotii capelani din spital dețin monopolul îngrijirii, ci toți cei care lucrează în spital, au datoria de a se îngrijii de bolnavii lor.

Îngrijirea devine de natură pastorală atunci când puterea și obiectul ei se află mai presus de sine, și de ceea ce este omensc. Sf. Ioan Iacob de la Neamț (Românul) a exprimat unicitatea ei descriind-o ca pe o „întâlnire ajutătoare în dimensiunea a ceea ce este de importanță supremă”. Tot el spune că „funcția ei este de a comunica puterea Divinului, care este eternă și care biruie toate forțele non-existenței. Este puterea care transmite curajul de a accepta sfârșitul ca fiind parte a creației și totodată curajul de a înfrunta anxietatea pe care o presupune sfârșitul”. Îngrijirea universală devine în mod unic religioasă atunci când ajută la îndrumarea altora către sursa vieții și a puterii, singura care este infinită și eternă.

Rolul de bază, fundamentul al asistenței religioase poate fi definit cel mai bine, ca fiind o încercare de a-i ajuta pe alții, prin cuvinte, rugăciuni, prin acțiuni și relații, de a-i ajuta să trăiască în toată plinătatea prezenței și dragostei lui Dumnezeu în viețile lor. Preotul capelan îi îngrijește pe bolnavi la nivelul suferinței imediate, căutând să-i mândrie și să-i sprijine. El va căuta să intre în relație cu cel în suferință, să disearne experiența lui personală de suferință și să reacționeze față de

acesta. Dacă se dovedește că durerea fizică este evenimentul precipitant al bolii, atunci suferința este experiența personală a aceluia eveniment. Cu toate că atât durerea fizică cât și suferința ce rezultă din ea sunt importante și legate una de alta, preotul capelan cauță să-și aducă contribuția în privința acesteia din urmă.

Preotul capelan intră în luptă, ascultă strigătele, întrebările și ascultă istoria celor în suferință. El se ulătură persoanei în nevoi, în limitele puterii sale umane, în acel „pelerinaj” al misterului și paradoxului. Acel „pelerinaj” nu a început în spital, acolo unde a fost doar acutizat și intensificat.

Preotul capelan nu este prezent doar pentru a îndepărta suferința, ci pentru a-i ajuta pe oameni să găsească înțelesul mai adânc al vieții lor. Lucrul acesta este făcut, într-o oarecare măsură, prin reasigurarea celui ce suferă că se merită să lupte, că în cele din urmă poate fi găsit acel sens întrucât Dumnezeu a făcut ca suferința să poarte un sens.

Prin prezența personală a preotului capelan în spital și prin tot ceea ce simbolizează, el cauță să facă mai autentică pentru suferind drăgostea răscumpărătoare a lui Dumnezeu. Preotul capelan aduce un cuvânt simplu dar puternic: „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurățile Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credința Ta este atât de mare!” (Plângerile lui Ieremia, III, 22-24). Într-adevăr, asemenea cuvinte pline de putere nu izgonesc misterele și paradoxurile, granițele finite și vulnerabilitățile rămân, dar ele pot să-l facă pe suferind în stare să îndure, să răbde, să caute un adăpost în prezența creatorului și să reacționeze cu demnitate și speranță.

Preot. Dr. Olivian Octavian Pop

SFATURI FOLOSITOARE PENTRU PREOTUL CAPELAN DE SPITAL

1. Prezența preotului capelan de spital în mijlocul bovinilor este mai importantă decât orice altă activitate.
2. Sarcina principală a preotului capelan de spital este aceea de a fi un bun ascultător.
3. Preotul capelan de spital, trebuie oricând, să fie dispus a acorda asistență religioasă bovinilor, sprinindu-i în același timp și dându-le sfaturile folositoare.
4. Preotul capelan de spital, trebuie să știe, că fiecare bovin este unic în felul său, presupunând un set diferit de experiențe de viață, care îl influențează reacțiile și modul în care răspunde la influențele spitalului.
5. Preotul capelan de spital, trebuie să înțeleagă că fiecare bovin, înfruntă situațiile de criză în mod diferit, fiind în permanență pregătit pentru a fi flexibil emoțional și de a fi alături de persoana suferindă din punct de vedere emoțional.

6. Boala, spitalizarea și consecințele ce decurg din acestea pot face pe preotul capelan de spital, să percepă în mod diferit pe bovinii, în comparație cu întâlnirile anterioare.
7. Preotul capelan de spital, nu-și va impune niciodată cu forță sentimentele, atitudinea și valorile sale, asupra vreunui bovin sau familiei acestora.
8. Preotul capelan de spital, trebuie în permanență să evalueze și să determine capacitatea bovinului și familiei acestia, pentru a face față unor noi situații educătoare de stres care apar.
9. Preotul capelan de spital, trebuie de fiecare dată să se pună în situația bovinului, însă fără să îl dovnădă de compătimire excesivă.
10. Preotul capelan de spital, trebuie să fie mereu conștient de nivelul de anxietate ce l-ar putea afecta pe bovin sau pe familia acestuia.
11. Preotul capelan de spital, trebuie să-l accepte pe bovin și familia sa, acolo unde sună, nu unde ar vrea altcineva ca ei să fie.
12. Preotul capelan de spital, trebuie să permită bovinului și familiei acestuia să hotărască programul vizitei, și pe cât posibil să încerce să le satisfacă nevoile lor, nu pe cele personale.
13. Preotul capelan de spital, trebuie să fie cinsit, natural, smert, și el însuși în tot ceea ce face.
14. Preotul capelan de spital, trebuie, ca prin misiunea sa, să facă pe angajații spitalului, să înțeleagă, că el mereu lo poartă de grija și că prin rugăciunile sale, îi va ajuta să scape de stresul zilnic acumulat.

FOSTUL DEȚINUT ȘI PREOTUL DE PAROHIE

Preotul capelan, va avea fără îndoială, o dată cu trecerea deținutului din penitenciar în lumea liberă, ocazia de a-și vedea roadele slujirii sale în mai multe moduri, prin legătura permanentă ce a avut-o cu preoții de parohie din care deținuții fac parte. Ieșirea deținutului din penitenciar poate fi inițial un moment foarte emoționant, plin de bucurie pentru el, dar fără o pregătire prealabilă atât pentru el cât și pentru parohia unde se va duce, poate fi devastator.

Nu este atât de important faptul ca deținutul să fie acceptat de concetăjenii săi, ci mai important este ca el să se simtă acceptat de cei cu care a ajuns în contact și să aibă încredere deplină în ei. Când deținutul se întoarce acasă, membrii comunității trebuie să-l trateze la fel cum îl tratează pe oricare altcineva.

Preotul de parohie trebuie să fie în stare să identifice prin membrii Comitetului Parohial, unele dintre nevoile pe care le are deținutul și de care poate chiar el nu este conștient. Desigur, că vor interveni și unele probleme de adaptare, în luarea de decizii, de comunicare sau alte probleme pe care deținutul cu siguranță, nu este pregătit să le înfrunte.

Alte nevoi pe care le-ar putea avea deținutul ar putea fi locul de muncă, educația, hrana și asistența familială. În primele

luni după liberare nu va avea un grup de sprijin, prieteni, colegi de muncă, etc. și tocmai de aceea preotul de parohie poate fi veriga de tranziție pentru a ieși în întâmpinarea celor mai multor nevoi de acest gen. Preotul de parohie va trebui să ia această importanță inițiativă, de a-l învăța pe deținut la biroul parohial și la biserică, în duminici și sărbători.

Preotul de parohie, când îl va prezenta pe deținut altcuiiva nu va menționa niciodată faptul că a fost la închisoare, dacă nu are acceptul acestuia. Este foarte important faptul, ca preotul de parohie să-l determine pe deținut, ca singur să ia decizia de a da pe față că a stat în închisoare. Acest lucru poate fi făcut între patru ochi, sau public ca un fel de „mea culpa”.

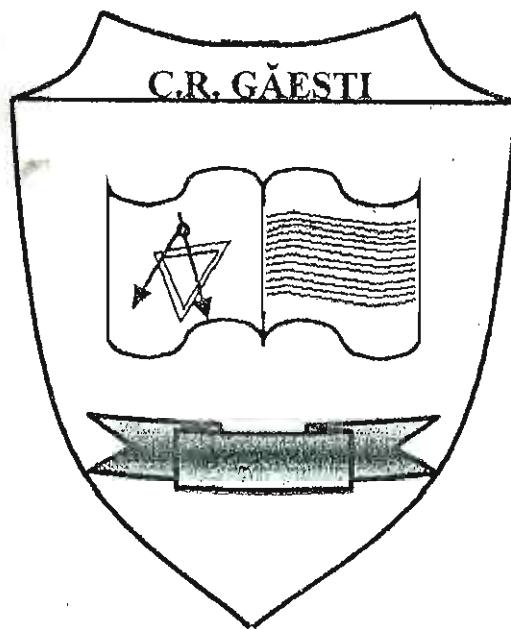
Preotul de parohie trebuie să-i încurajeze pe enoriașii săi, să vorbească cu deținutul pentru a-i face să se simtă ca binevenit acasă. Deținutul trebuie mereu corectat de preotul paroh, ajutat și folosit în același timp în lucrarea bisericii.

Numai așa, lucrarea noastră socială va da rod înșurit și va fi răsplătită sus în ceruri.

Lector Univ. Dr. Olivian Pop
- preot capelan -

Revistă editată din surse și prin mijloace proprii

PROMENADĂ

Nr. 1 Ianuarie – Iunie 2001

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Luni, 9 iulie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 156 (1613) - SERIE NOUA - ANUL I (VIII)

DRAGOSTEA ÎN CONSILIAREA SPIRITALĂ

Dragostea pentru Dumnezeu și pentru seminii noștri constituie suma a ceea ce Dumnezeu cere de la un adevărat creștin. Dragostea noastră trebuie să fie asemenea dragostei lui Iisus Hristos către noi (Ioan XIII, 24). Dragostea vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută, sincera și

trăită. Ea este poruncită chiar de Dumnezeu și, ca urmare, ea trebuie să mai fie: a) din inimă curată; b) cu fapta și cu adevărul; c) fierbinți. Dragostea este deopotrivă cu iubirea de sine și se dovedește prin ajutorarea săracilor, cercetarea bolnavilor, ajutorarea străinilor, facerea de bine, iertarea ofenselor, rugăciunea pentru alții și

jertfa de sine pentru semeni. Cel care are dragoste față de Dumnezeu comunică cu El (Ieșire XX, 6). Dragostea nu pierde niciodată (I Corinteni XIII, 3), ea este semnul că Dumnezeu locuiește în noi, iar răsplata celor ce au dragoste față de El este dreptatea și viața veșnică.

Lector univ. dr.
Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILEIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Martă, 10 iulie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 157 (1614) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

CONSIGLIERE SPIRITUALĂ (X) **AJUTOR NECONTENIT**

A simți numai compasiune pentru omul păcătos, nu este suficient pentru a-l ajuta, sufletește și trupește. Dacă cineva este gol și lipsit de hrană nu îi spui: „Du-te, îmbracă-te și satură-te”, fără să-i dai cele de trebuință trupului, bine știind că fără fapte

credința este moartă (Iuda cap. X). Cel mai concluziv exemplu de ajutorare a aproapelui îl avem de la Domnul Hristos care a venit în lume, a pătimit, s-a îngropat și a inviat pentru a ridica păcatul lumii. Ajutorul preotului față de omul păcătos tre-

buie să se vadă printr-un sprujn real, eficient, după sufletul fiecăruia. Sprujnul lui Dumnezeu este foarte mare, pentru că El îi îndreaptă pe toți cei ce cad și pe cei „încovoiați” și pe cei neajutorați.

Lector univ. dr.
Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Diretor: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Joi, 19 iulie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 165 (1622) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

Consiliere spirituală (XI) **MOTIVATIA SCHIMBĂRII**

Credincioșilor, de multe ori, le lipsește motivația. Pierderea speranței, lipsa de răbdare și dificultatea de a face schimbări duc la lipsa de motivație. Viața creștinului nu este o viață statică, ci este o viață în schimbare. Creștinul călătorește permanent spre cetățea cerească și schimbarea este esențială pentru sfântirea lui, care este procesul de dezbrăcare de toate patimile vieții și de îmbrăcare cu virtuțile credinței, după voia lui Dumnezeu. Toate scopurile secundare și toate lucrurile pământești trebuie să aibă la bază credința, iar aceasta trebuie să fie întotdeauna pârghia de susținere a fiecărui creștin. Efectuarea schimbării pentru orice creștin se face prin și cu ajutorul lui Dumnezeu. Preotul duhovnic trebuie să

convingă credincioșii că orice schimbare este posibilă prin Iisus Hristos. El arată schimbarea ca slujitor prin întrebări intuitive. Sfântul Apostol Pavel nu îndeamnă numai la schimbare, ci și explică și cum poate fi efectuată aceasta (Efeseni IV, 17). Ea se face nu numai în acțiunile persoanei, ci și în interiorul ei, schimbându-i în totalitate stilul de viață. Vechile căi păcătoase, pe măsură ce sunt descoperite trebuie să fie înlocuite cu "tipare noi" din cuvântul lui Dumnezeu. Preotul duhovnic îndreaptă credinciosul, prin voință sa, pe calea evlaviei cu ajutorul Duhului Sfânt. Citirea zilnică a unor versete din Sfânta Scriptură ne disciplinează și disciplina aduce întotdeauna libertate.

lect.univ.dr. Octavian Pop

100%
LOCAL

Jurnal de Dâmbovița

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-mediu județului

Diretor: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Luni, 23 iulie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 168 (1625) - SERIE NOUA - ANUL I (VIII)

Consiliere spirituală (XII)

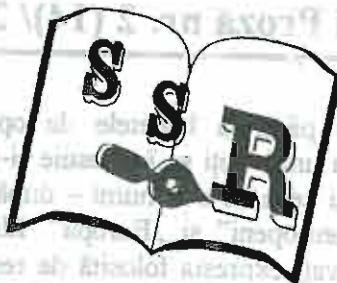
ELEMENTE ALE REMONTĂRII SI REABILITĂRII MORALE

Credincioșii, din punct de vedere al remontării și reabilitării lor spirituale, trebuie să asculte de preotul duhovnic. Așa cum sunt obligați să respecte regulile de ordine interioară, tot așa trebuie să respecte sfaturile și îndemnurile preotului în ce privește schimbarea moralității, atitudinii și mentalității lor. Modelul ce trebuie urmat este Domnul Iisus Hristos. Fiecare dintre credincioși, indiferent de starea lui păcatuoasă sau de începător în ale credinței se destăinuie preo-

tului cu tot ceea ce nu-i este de folos și împreună caută să găsească căile și mijloacele de revenire, de reabilitare și de regăsire a resurselor sufletului. Dacă un credincios vrea să urmeze calea Evangheliei, el trebuie să se supună Bisericii, iar dacă este găsit deficitar în ceea ce privește doctrina sau viața, să se supună disciplinei bisericești. El face acest angajament înaintea lui Dumnezeu și înaintea Bisericii.

Lector univ. dr.
Octavian POP

REVISTA ROMÂNĂ
DE
VERSURI ȘI PROZĂ

Nr. 2 (14) 2001.

An V ; 16 pagini

PERIODIC AL SOCIETĂȚII
SCRITORILOR ROMÂNI

RELATIA DINTRE RELIGIE, EDUCATIE SI CULTURA

Dintotdeauna religia a avut un rol covârșitor în viața socială și individuală a oamenilor, ea fiind cea care a sădit în sufletele noastre florile virtuților al căror miros este placut lui Dumnezeu.

În viața noastră de zi cu zi observăm cu toții o relație indisolubilă între religie, educație și cultură, relație care îl ajută pe om să-și găsească verticalitatea atât în viața cotidiană, cât și în viața moral-religioasă.

Omul, care este coroana creației, este destinat îndumnezeirii; însă până a ajunge la destinația finală el are de parcurs un drum anevoios și lung. Fără ajutorul divin acest lucru este imposibil de realizat. Pe lângă un astfel de ajutor el mai are nevoie și de o educație aleasă, educație care începe încă din sânul familiei. Această educație nu este numai posibilă, ci și indispensabilă, pentru că omul se deosebește de celelalte ființe tocmai datorită educației. Educația este cea care îl formează pe om pentru societate, îl ajută să se integreze în ea și să devină un membru de nădejde.

Omul, datorită rațiunii cu care a fost înzestrat de creator, conștientizează rolul major al educației în dezvoltarea sa umană. Din această cauză omul este educabil, având în sine posibilitatea de a deveni mai bun sau mai rău, după măsura factorilor care influențează asupra sa.

Educația pe care fiecare om o primește în familie este cea care își lasă profund imprimată amprenta în formarea fiecărui.

(continuare în pag. 14)

pr. dr. lector univ. Olivian S. POP

omul poate ajunge la desăvârșire și poate găsi răspunsuri la multe probleme sau întrebări esențiale. Importanța religiei fiind una foarte mare, omul trebuie să beneficieze de ea încă din casa părintească. Din această cauză părinții au datoria creștină ca pe lângă educația morală pe care o dau odraslelor lor, să le dea și o educație religioasă.

Educația este cea care îl ajută pe om să se nască cu o verticalitate ireproșabilă pentru o societate sănătoasă, iar religia este cea care îl ajută să se nască pentru viață veșnică.

Religia se află într-o relație indisolubilă nu numai cu educația, dar și cu cultura. Istoria este ceea ce ne-a demonstrat că în decursul timpului au existat popoare ale căror culturi au dispărut treptat-treptat, tocmai datorită faptului că mesajul pe care l-au avut de transmis nu a fost unul deosebit. Cultura care a dăinuit și care a avut un ecou prelungit în decursul timpului a fost cea a popoarelor religioase. Iată deci, că religia este pilonul de susținere a culturii, pilon fără de care orice cultură s-ar risipi în negura timpului. Religia este ceea ce care a avut o influență pozitivă în dezvoltarea culturii în diverse ramuri ale acesteia. Astfel se explică cum au luat naștere numeroase capodopere din variațele domenii ale culturii.

Și în viața omului se poate observa influența pozitivă pe care o are religia în formarea culturii sale. Un om cu precepte morale și religioase conștientizează faptul că o cultură sănătoasă acumulată în timp, îl evidențiază în fața semenilor și îl face să se bucure de respect și de admiratie din partea acestora. Cineva spunea că un om cult, sau care pretinde că este cult, trebuie să fie și religios.

Iată-deci, că religia, educația și cultura sunt cele care îl deosebesc pe om de celealte viețuitoare, îl ridică la rangul de stăpân al universului și „coroană a creației”.

De aceea relația dintre ele trebuie să fie una indisolubilă pentru a-l ajuta pe om în devenirea sa: de la stăpânitor al creației văzute, la moștenitor al Împărației Cerurilor.

* BIBLIOGRAFIE:

1. Mihălcescu, Mitropolit Irineu – „Teologia luptătoare”, Editura Episcopiei Românului și Hușilor, 1994;
2. Pop, Protosinghel Olivian - „Hrană duhovnicească”, Editura „Ando - Tours” Timișoara, 1998;
3. Idem, „Educația religioasă a copiilor”, Editura „Eurobit”, Timișoara, 1998;
4. Sebu, preot prof. univ. dr. Sebastian Opris prof. Monica Opris, prof. Dorin – „Metodica predării religiei”, Editura „Reîntregirea”, Alba Iulia, 2000.

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Miercuri, 25 iulie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 170 (1627) - SERIE NOUA - ANUL I (VIII)

CONSILIÈRE SPIRITUALA (XIII)

TELURI SI TERMENE

Preotul duhovnic trebuie să învețe pe credinciosi să se încredă permanent în promisiunile lui Dumnezeu. Lupta creștinului trebuie să fie purtată sub cărmuirea lui Hristos, căpetenia noastră, sprijinindu-se pe puterea lui Dumnezeu. Armele pentru lupta creștinului sunt: încingătoarea, platoșa dreptății, platosă credinței și a dragostei, scutul credinței, coiful măntuirii, sabia Duhului Sfânt (Efeseni VI, 14-17). Domnul Iisus Hristos a fost un exemplu de sfîrșenie. De aceea nădejdea Hristos se numește libertate creștină, iar Evanghelia este legea acesteia. Credința este un dar al lui Dumnezeu și trebuie însoțită mereu de fapte. Telurile care decurg din consilierea spirituală sunt urmarea lui Hristos, lupta cea bună, credința sinceră și faptele.

Lector univ. dr. Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Joi, 26 iulie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 171 (1628) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

CONSILIERE SPIRITUALĂ (XIV)

ANGAJAMENTUL CRÉDINCIOSULUI

În discuțiile noastre zilnice, noi nu trebuie să abordăm numai probleme care ne frâmântă. Dacă totuși aceste probleme nu pot fi evitate din discuții, este necesar ca ele să corespundă în final unor so-

luții scripturistice. Discutia este considerată întotdeauna de mare ajutor pentru diferențele clarificări, pentru descărcarea emoțională, or mândgăierea și întărirea reciprocă, în rugăciune, în învățătură. Este necesar ca întotdeauna cuvântul fiecărui dintre noi să fie plăcut, bland și ziditor de suflet și tot ceea ce facem să fie spre întărirea noastră în credință. Cuvântul lui Dumnezeu are scopul de a arăta

tuturor mântuirea, dar este de folos și pentru învățătură, mustare și îndreptare. Creștinismul s-a transmis mai întâi oral și el se sprijină pe Sfânta Scriptură și pe Sfânta Tradiție. Sfânta Scriptură cuprinde Vechiul și Noul Testament. Sfânta Tradiție este cea mai veche, în ordine cronologică, dar atât ea cât și Sfânta Scriptură au aceeași autoritate divină. Sfânta Tradiție este izvorul divin oral care a circulat din „gură în gură”, din „neam în neam”, iar Sfânta Scriptură este izvorul scris sub insuflarea Duhului Sfânt, care a circulat mai întâi oral, iar apoi s-a simțit nevoie să fie scris, fiindcă Sfinții Apostoli știau faptele și întâmplările petrecute cu Mântuitorul Hristos. Sfânta Tradiție are două aspecte: statoric (în care Biserica recunoaște fondul apostolic) și dinamic (în care a preluat și dezvoltat pe cel statoric). Aspectul statoric poate fi determinat în timp, iar cel dinamic nu se poate determina decât la sfârșitul veacului, pentru că Duhul Sfânt lucrează permanent în Biserică.

Lector. univ. dr. Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Sâmbătă, 28 iulie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 173 (1630) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

CONSILIERE SPIRITUALĂ (XV)

CONȘTIINȚA MORALĂ

O problemă delicată atât pentru preot cât și pentru credincios este conștiința morală. Glasul acesta îl cunoaste fiecare pământean, pentru că omul s-a hăscut cu conștiința în el. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că: „Dumnezeu l-a făcut pe om și a sădit în el judecata neminci-nosă a binelui și a răului, adică regula conștiinței”. Dacă noi am asculta permanent de

glasul conștiinței și ne-am feri de faptele cele rele, atunci conștiința noastră ne va răsplăti cu bucurie aducându-ne mulțumire și liniste sufletească. Dacă noi nu am ascultat de glasul conștiinței și am săvârșit fapte rele, atunci cu siguranță că ea ne va pedepsi cu aspre muștrări, neliniște dar și apăsare în suflet.

Lector univ. dr. Octavian POP

PORUNCA LUBIRII

2001

Vol. 3

EDITURA AGATON

OMEGA

Femeia creștină (3)

Maica Domnului ca Maică și Fecioară, arhetip al femeii creștine

Pr. Oliovian Pop

Pentru creșterea vieții spirituale a omului de azi se impune a acorda o atenție cuvenită realităților din cuprinsul Sfintei Scripturi, a Noului Testament.

Mărturie vie pentru toți creștinii și mai ales pentru femeia creștină este Maica Domnului, Fecioara și Mama ideală, icoană pentru toate femeile. Icoană perfectă a mamei, ea se impune în chip minunat prin exemplul UNIC de credință, iubire și tărie sufletească. "Nu se pricepe limba a lăuda" pe Maica Domnului. Doar îngerul din Înalturi a adus lauda cuvâncioasă Maicii Fecioare: "Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este ci tine. Binecuvântată ești tu între femei" (Luca, 1,28). Toată viața Maicii Domnului a fost plină de rugăciune și iubire nețârmurită față de Dumnezeu. Maica Domnului ca un înger păzitor se apleacă asupra lumii, iar prin cultul Maicii Domnului în Biserică Ortodoxă se exprimă vocația oricărei femei, harisma ei și a noastră de a-L zămisli pe Dumnezeu în sufletele devastate, cum spune Paul Evdokimov.

Iată ce spune părintele Dumitru Stăniloae despre Sfîntenia și jertfelnicia Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului. "Maica Domnului a completat delicatețea și jertfa de sine a simțimii de Maică, și încă de Maică a Celui Alocuțat și Atoldelicat. Misterul ei a atins gradul culminant prin îmbinarea celor două forme supenoare ale delicateței și jertfiei de sine: în gradul culminant cum nu poate fi înaltat la nici o altă sfintă feminină. La Maica Domnului avem misterul sfînteniei culminante" (D. Stăniloae, "Maica Domnului în prologul Evangheliei de la Luca", Revista Ortodoxă nr 3, p. 449, 1980).

Primele femei care au urmat pe Maica Domnului au fost "mironosițele" care s-au întâmplat din iubirea și jertfelnicia ei, învrednicindu-se a fi primele martori ale Învierii Domnului.

Așa cum observă Paul Evdokimov, des într-o teologie Sfintilor Păinii și teologia modernă

s-a creat o prăpastie, salvarea lumii depinde de felul în care femeia își asumă slujirea "fecioarelor înțelepte". Toți suntem chemați la fraternitate, iubire în Hristos. Creștinii, mai mult ca oricând, sunt chemați în a mărturisi, făcând vizibilă și vie credința lor. Aceasta se poate numai întrupând cuvintele Mântuitorului, devenind "Sfintă". Toți creștinii avem o demnitate uluitoare, spune Sfântul Macarie Egipteanul. "Creștinismul nu este ceva mediocru, ci o mare taină. Cugetă la propria ta nobilă: căci ai fost chemat la o demnitate împărăteasă. Taina creștinismului este foarte departe de lumea aceasta" (P. Evdokimov, "Femeia și mântuirea lumii", Ed. Cristiana, București, 1995, p. 114)

Comuniunea dintre oameni a scăzut astăzi datorită lipsei de credință, de iubire și de sfîrșenie. Lumea va putea fi salvată de "frumusețea Duhului Sfânt, cea a Femeii înveșmântate cu soarele" (Ibidem, p. 231), care este "Noua Evă", Maica Domnului.

Este timpul ca azi creștinii să-și manifeste credința trăind-o în "viul vieții lor", să se redefină prinț-o practică reală a iubirii și a întrajutorării frățești. E greu să le propovăduiescă necredincioșilor credința ta, dacă tu însuți nu te-ai supus ascuțării și ascezei, despătămirii, purificării și iluminării. Astfel împărătești cu Sfintele Taine ale Bisericii lui Hristos, creștinul primește putere și lumenă, sfîrșenie și iubire de semenii, devine un mărturisitor viu prin flinta sa.

Lumea modernă a pierdut sensul existenței. Hristos cel întrupat pentru a noastră mântuire cere creștinilor să-L întrupeze, pentru că așa cum afirmă părintele Stăniloae: "Numai când întâlnim absolutul într-o persoană concretă facem experiența transcendenței" (D. Stăniloae, "Iubirea creștină", Ed. Porto-Franco, Galați, 1993, p. 50).

Soarta lumii actuale depinde în mare măsură de femeie. Așa cum au prezis și au intuit Serafin de Sarov, Macarie și Ambrozie de la Optina, femeia este "înima omului", a lumii și a vieții celei noi plină de har.

Așa cum observă Paul Evdokimov, bărbatul este chemat să stăpânească pământul, femeia are însă chêmearea de a lucra grădina sufletului. Astfel, ea este "slava bărbatului", ajutor, izvor al vieții și sfîrșeniei. "Ea umple lumea cu prezența ei dinăuntru, are darul pătrunderii directe în existența altcuiva, capacitatea nereflectată și nemijlocită de a sesiza imponderabilul persoanei umane" (P. Evdokimov, "Femeia și mântuirea lumii", Ed. Cristiana, București, 1995, p. 267).

Toată creștinătatea este chemată să umzeze exemplul Maicii Domnului, al Noii Eve, în sensul mântuirii și restaurării ființei umane. Iubirea este regula de așa a așezării creștine și condiție indispensabilă de a deveni cetățean al celorlalți. Iubirea mă trezește, mă responsabilizează și mă pună în comunie cu ceilalți oameni și cu Dumnezeu. Cu cât este mai mare iubirea, cu atât este mai mare înțistarea, dăruirea și jertfelnicia. Aceasta s-a realizat UNIC în Maica Domnului, care la picioarele Crucii "a ierat totul, precum și El a ierat".

Iată ce ne spune Cuviosul Siluan Atonitul despre Maica Domnului: "Maica Domnului nu a păcălit niciodată, nici măcar cu un singur gând. Nici nu a pierdut niciodată harul, dar și în ea au fost mari întărișări, iar când stătea lângă Cruce, atunci înțistarea ei a fost nemăsurată ca oceanul și chinurile sufletului ei au fost nemăsurat mai mare decât chinurile lui Adam la izgonirea din Rai, pentru că și înțistarea ei era nemăsurat mai mare decât iubirea lui Adam în Rai. Si dacă a rămas în viață e rău să rămnă cînd a întărit-o puterea Domnului, fiindcă Domnul a vrut ca ea să vadă înțistarea Lui și să-și întărească Lui, să rămnă pe pământ spre măngâiere și bucurie Apostolilor și credincioșilor săi din: Noi nu ajungem la plinătatea iubini Maicii Domnului și de aceea nu putem înțelege pe deplin înțistarea El. Iubirea El era desăvârșită. Ea iubea nemăsurat de mult pe Dumnezeu și de El, și de iubea cu o mare iubire și norocul. Nu putem pînă ceacesta pentru că nu noi iubim, ci Dumnezeu și de oameni e puțină" (Cuv. Siluan Atonitul, "Între Iadul Deznădejdii și Iadul Sărăreniei", Ed. Deisis, Sibiu, 1996, p. 106).

(din „Găuriile creștinii despre rolul femeii în mântuirea lumii”, Ed. Tradiție, București, 1999)

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-média județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Martî, 31 iulie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 175 (1632) - SERIE NOUA - ANUL I (VIII)

Conseliere
spirituală (XVI)

MINUNILE IUBIRII DUMNEZEIESTI

Universul este rodul iubirii lui Dumnezeu, efuziunea în afară a gingăsiei Sale. Dumnezeu are existență în plinătate și El vrea ca și alte ființe să existe. El are viață, frumusetea, bunătatea și El vrea ca și alte lucruri să fie vii, frumoase și bune. Tot El are fericirea și vrea să facă și pe alții fericiti. Desigur, păcatul a intrat în lume și, odată cu el, un trist cortegiu de dezordine, de suferințe și de moarte. Însă mizeriile rezultate din păcate au fost pentru Dumnezeu o ocazie de a se angaja și mai profund în opera sa și de a răspândi într-un chip unitar bogățiile infinite ale iubirii și ale milei Sale. A iubi înseamnă și intra în contact cu cei pe care îi iubești și a căuta să stabilești relații de prietenie foarte apropiate. Aceasta este istoria poporului din Vechiul Testament, care a fost timpul de logodnă între Dumnezeu și oameni. Iubirea înseamnă dialoga cu cei pe care îi iubești. Iată deci, Sfânta Scriptură, Cuvântul lui Dumnezeu față de oameni. A iubi înseamnă a deveni asemenea celor pe care îi iubești. Iată întruparea - Dumnezeu Se lasă atras de inima Fecioarei Maria și Fiul lui Dumnezeu devine om și, prin aceasta, începe legături strânse între om și Dumnezeu. A dorit să-i salvezi cu orice preț pe cei iubiți reprezentă iubirea. Iată răscumpărarea - Hristos ne dă dovada

extraordinară a iubirii și milostivirii Sale, răscumpărând lumea prin patimile și răstignirea Sa. Din Dragoste plină de milă, ne-a fost dăruit Duhul Sfânt, cu darurile Sale, ca să ne curete, să ne sfîntească, să ne unească cu Dumnezeu, dar și între noi, printr-o iubire fraternă, formând biserică lui Hristos și poporul lui Dumnezeu. Această dragoste ne dăruiește și pe Sfânta Fecioară Maria, ca pe mama noastră plină de har. Aceasta ne mai dăruiește și Biserica, poporul lui Dumnezeu cu credinciosii și păstorii săi. Deci, prin iubire infinită, Dumnezeu îi asociază pe oameni la lucrările Sale. El le încredează responsabilității, le face onoarea de a fi colaboratorii săi. Astfel, prin muncile lor, oamenii sunt colaboratorii lui Dumnezeu în desăvârsirea creației. Bărbatul și femeia sunt colaboratorii lui Dumnezeu în transmiterea vieții naturale și în educarea copiilor. Preoții sunt colaboratorii lui Dumnezeu în transmiterea vieții dumnezeieschi. În opera mântuirii, oamenii sunt chemați să coopereze cu harul lui Hristos pentru mântuirea lor proprii și pentru mântuirea semenilor lor. Prin iubirea și mila lui Dumnezeu înfăptuiește minuni de sfintenie în suflete. Si îl desăvârșește planul creator în fericirea veșnică

Lector univ. dr. Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Diretor: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Sâmbătă, 4 august 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 179 (1636) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

CONSIGLIERE SPIRITUALĂ (XVID) **MOTIVUL SI SCOPUL CREATIEI**

Dumnezeu poate fi de ajuns Siesi, și creația Sa nu poate să-L facă nici mai fericit și nici mai bun. În Dumnezeu nu este posibila o îmbogățire. Lumea nu adaugă nimic lui Dumnezeu. Nimeni nu este mai presus de Dumnezeu ca să-i comande. El nu are obligație față de nimeni, iar pe de altă parte libertatea Sa absolută se opune până și celei mai mici bănuieri de constrângere interioară. Dumnezeu era absolut liber să creeze sau să nu creeze. Motivul creației este numai și numai libera bunătate a Lui. Dumnezeu este bunătatea infinită, or, a fi bun înseamnă a te dărui. Cu cât o ființă este mai bună, cu atât mai mult ea iubește și simte nevoie de a se dărui pe sine, de a împărtăși propriul său tezaur și de a împărtăși din propria sa bogăție. Apartine de natura binelui, ca să se răspândească, să se dea și altora, asa cum focul răspândește căldura, asa cum soarele împrăstie lumina. Scopul principal al creației este biruința lui Dumnezeu. El este începutul și sfârșitul

tuturor lucrurilor. Dumnezeu fiind infinit, nu poate să-si propună un scop finit și limitat. Voimța Sa nu poate fi mișcată de binele

infinit. Si cum aceasta nu e în altă parte decât în El însuși, e clar că însuși Creatorul este scopul creației. Scopul secundar al creației îl constituie distribuirea de binefaceri creaturilor, în chip special fericirea creaturilor raționale. Dar fericirea omului este subordonată biruinței lui Dumnezeu. (Luca II,14). Cele două scopuri ale Creației formează între ele o unitate inseparabilă. Într-adevăr, preamarirea lui Dumnezeu prin cunoasterea si iubirea rile Dumnezeu constituie în același timp fericirea creaturilor raționale. Dumnezeu a creat pentru biruința Sa. Dar pentru că El este iubire, biruința Sa este însăși exercitarea iubirii Sale. Si va fi cu atât prea mărit, cu cât se va dărui cu mai multă generozitate. Dumnezeu a creat ca să-si arate perfecțiunile Sale dumnezeiești, ca să răspândească iubirea și mila Sa infinită, ca să se dăruiască în creație, în intrupare, în răscumpărare, în taine și în viața veșnică.

Lector. univ. dr. Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Vineri, 10 august 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 184 (1641) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

CONSIGLIERE SPIRITUALĂ (XVIII) CREAȚIA, CA UN ACT PERMANENT AL LUI DUMNEZEU

Creația nu este un act care ar fi fost împlinit, odată pentru totdeauna, la începutul timpurilor. Ea este un act permanent al lui Dumnezeu. Activitatea Tatâlui este îndreptată spre păstrarea și conducerea luminii. Sfântul Apostol Pavel atribuie păstrarea lumii, ca și Creația ei, lui Hristos. (Caleșeni I, 17). Păstrarea lumii este o continuare a activității creatoare a lui Dumnezeu. Creatura nu depinde de Dumnezeu numai în momentul în care ea este produsă, dar și în existența sa și în fiecare moment al existenței sale. Pe plan uman, când o ființă este zâmbită, poate fi părăsită de cel care a născut-o și să trăiască. La fel, când un muncitor a construit un motor sau un ceas, el nu se mai ocupă de ele. Mașina nu mai are nevoie de el, și același lucru se

întâmplă și cu ceasul. El nu-ar funcționa fără el. Cu creația se întâmplă cu totul altfel. O creațură nu poate să înceapă să existe fără Dumnezeu, dar nici să continue să existe fără El. Creația presupune din partea lui Dumnezeu o intervenție continuă, o generozitate neîntreruptă, un dar continuu. În băcul de iluminat dacă curentul circulă, el luminează, iar dacă curentul se oprește, acesta încetează să mai lumineze. Tot astfel și actul prin care Dumnezeu a creat lumea durează fără încetare. (Faptele Apostolilor XVII, 28). Creația nu este numai o chestiune de început, ci în mod esențial ea este o chestiune de dependentă. Lumea creată există ca și creată, depinzând de cauza sa. Raportul de subordonare totală este același astăzi, ca și cel de ieri.

Creația putem spune că este astăzi ca și ieri. Acțiunea creatoare a lui Dumnezeu are o amplitudine ce depășește atât de mult felul nostru de a fi, încât rămâne înconjurată de mister. Creația este un gen de acțiune ce depășește atitudinile omului și este imposibil acestuia să înțeleagă cu claritate ceea ce nu poate face el însuși. (Luca X, 27). Lumea creată din nimic este o enigmă ce depășește mintea noastră dar nu o contrazice. Cu o putere infinită a putut să dea existență lucrurilor ce nu existau înainte, fiindcă puterea creatoare a lui Dumnezeu este de nemăsurat, este nu numai un adevar ce poate fi acceptat, ci și un adevar luminos ce explică în mod adecvat originea lucrurilor și satisfac mintea noastră, chiar depășind-o.

Lector univ. dr. Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Martii, 14 august 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 187 (1644) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

Consiliere spirituală (XIX)

SFÂNTA SCRIPTURĂ SI CREAȚIA

Sfânta Scriptură își începe invățatura prin relatările despre creație. Aceste povești facute într-un stil simplu și alegoric, potrivit mentalității oamenilor din acel timp, relatează adevăruri esențiale ce rating fundamentele religiei creștine. Însă nu toate trebuie înțelese ad-literam, dat fiind faptul că, în aceste povești există metafore sau moduri omenesti de a vorbi despre Dumnezeu, Biserica, fiind cea careia i s-a încredințat Depozitul Revelației, este asistată de Duhul Sfânt ca să arate adevarurile descoperite de Dumnezeu și să le propună credinciosilor spre a fi crezute. Dumnezeu și-a creat opera Sa în sase zile, urmând un plan bine determinat. Dumnezeu este Autorul a tot ceea ce există. El Se stră-

duiește să apropie această realitate cât mai mult de înțelesul oamenilor, grătie mijloacelor artistice de care acestia dispuneau la vremea când s-a scris Biblia. Dumnezeu, în dorința Sa de a

Se adresa oamenilor, nu a înlocuit cultura profană elementară a instrumentului său cu o mentalitate mai științifică. Sfânta Scriptură nu este un document științific, ci o carte religioasă. Prin urmare, știința nu trebuie să tină seama de durată și ordinea cronologică a Creatiei așa cum a fost descrisă la Facere. Sfânta Scriptură ne învăță că cerul și pământul, adică lumea în totalitatea sa, depind de un Dumnezeu Unic și că acest Dumnezeu nu depinde de nimeni. Dumnezeu apare ca Stăpânul lumii infinit de perfect și bun, care are dreptul să aștepte de la creaturile Sale înzestrare cu spiritualitate, tributul de recunoștință, de adorare și de iubire.

Lector univ. dr. Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Joi, 23 august 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 195 (1652) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

DESPRE CREAȚIE

Bazându-se pe Sfânta Scriptură și Sfânta tradiție, biserică învăță că Dumnezeu a creat lumea (Facerea I, 1). Întreaga Sfântă Scriptură este plină de laude aduse lui Dumnezeu Creatorul, de către proroci și psalmisti (Isaia 40, 26). În Vechiul Testament, adevărul acțiunii creațoare a lui Dumnezeu este o proclamare a puterii și a victoriei lui Iahve. Ea este și dovada sederii permanente a Domnului cu poporul său. (Isaia 51, 9-13). În Noul Testament, Atotputernicia lui Dumnezeu Creator este manifestată în mod deosebit în Învierea din morți a lui Hristos (Efeseni I, 19). Omul aranjează, modelează și fabrică multe lucruri, dar el nu creează în adevăratul sens al cuvântului. Un artist poate face o statuie dintr-un bloc de marmură, dar el lucrează asupra a ceea ce există deja. Ca să realizeze o lucrare, omul - oricât de savant și de puternic ar fi, are totdeauna nevoie de materiale. Din nimic, nu se poate face nimic. Dumnezeu nu a aranjat lumea, ci El a

creat-o. Lumea nu este o "surgere din substanță" lui Dumnezeu, așa cum este un fluviu, care provine dintr-un izvor, sau o rază care tășnește din soare, sau ca un copil, care provine din părintii săi. Dumnezeu nu a degajat lumea din El însuși, prin emanăție, ci El a creat-o. De aici rezultă că Dumnezeu a voit lumea, ci nu există ca să existe, și lumea a existat având un început în timp. Dumnezeu a vorbit și totul s-a făcut. (Facerea I, 3-27). Sub acțiunea voinței infinit de liberă și de eficace, lumea a trecut din neant la existență. Lumea este opera unei voințe Atotputernice care lucrează fără materie preexistentă, ceea ce nu era posibil decât în gândul dumnezeiesc și Dumnezeu l-a făcut real prin puterea voinței Sale. Tot ceea ce există în afara lui Dumnezeu au fost făcute din nimic de către El. Dumnezeu făcut toate acestea din nimic și neamul omenesc s-a născut în același mod (II Macabei VII, 28).

Lector univ. dr. Octavian POP

Consiliere
spirituală

100%
LOCAL

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Luni, 27 august 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 198 (1655) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VII)

CONSILIERE
SPIRITUALĂ (XXI)

OMUL LIBER SI VIATA SA MORALĂ

Omul este capabil să progresze deoarece are o inteligență spirituală, dar și pentru că este o creațură liberă. Când analizăm activitatea omului, descoperim în ea un mod de a lucra ce îi este propriu. Omul se poate hotărî în cunoștință de cauză, fiindcă are putere de a alege. El își poate stăpâni dorințele și poate fi stăpânul său propriu. Omul are o voință liberă ce se situează pe un plan superior determinismelor. Omul deliberează și își judecă acțiunea. Ceea ce îl cucerește poate fi datoria, idealul sau capriciul. Deci, iată că omul e constient de libertatea sa și de responsabilitatea faptelor sale. Libertatea este caracteristică unei ființe capabile să existe și să acioneze independent de trup.

Ea este caracteristica unui suflet spiritual. Libertatea omului ne duce să considerăm un aspect deosebit al vieții umane: viața morală. Omul este o ființă morală și numai el se poate analiza și judeca, poate asculta de conștiință și impune acte morale. Omul are simțul binelui și al răului, simțul dreptului, al datoriei

și al justitiei. În om există ceva ce este permanent în stare să comande trupului său și să pună în ordine și în armonie toate puterile vitale ale ființei. Omul poate să devină o ființă în care spiritul să dirijeze toate activitățile vitale, pentru destășurare a vieții în slujba binelui. Faptul că omul dorește acest lucru face din el o autentică persoană spirituală. Din această lucrare a omului, izvorăsc cele mai frumoase virtuți ale umanității: dezinteresul, prietenia dusă până la sacrificiu, dragostea față de Dumnezeu și de aproapele. Omul este o ființă liberă capabilă să se ridice prin muncă și prin luptă, până la înălțimea virtutii, până la eroism și până la sfîrșenie. Ceea ce face măret pe un om, un popor, un veac nu este perfectionarea bunăstării sale, nici puterea sa materială, ci idealul său, principiile sale înalte, sentimentele și faptele sale. A asculta de Dumnezeu înseamnă a reuși în viață, iar a sluji pe Dumnezeu înseamnă a domni.

Lector univ.dr. Octavian POP

ORIZONT CULTURAL

23

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Martî, 28 august 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 199 (1656) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

CONSIGLIERE
SPIRITUALĂ (XXII)

CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU

Ca să îl cunoaștem pe Dumnezeu, avem lumina naturală a mintii. Contemplând lumea creată, mintea omenească poate ajunge la o anumită cunoaștere a lui Dumnezeu. Privind perfectiunile unei opere, se poate descoperi desăvârsirea artistului care a realizat-o. Ceea ce se găsește în efecte, trebuie să se găseasca într-un anumit grad și în cauze. Vedem că în univers există forță, inteligență, înțelepciune, bunătate, lumenie, adevarata, milă și sfîntenie. Aceste perfectiuni trebuie atribuite în mod necesar lui Dumnezeu, autorul a tot ceea ce există. Sunt însă deosebiri între perfectiunile creaturilor și perfectiunile lui Dumnezeu. De aceea, înainte de a le atribui lui Dumnezeu e necesară o corectare.

Perfectiunile acestei lumi, trebuie să fie aduse la nivelul lui Dumnezeu, într-un mod eminent, după modelul divin, mai presus de orice expresie. Ca să îi putem cunoaște pe Dumnezeu, avem mai presus de toate lumina supranaturală a credinței. Dumnezeu ni s-a arătat și a intervenit în istoria omenirii. Ne-a făcut să cunoaștem tainele vietii sale intime. Sfânta Scriptură ne ajută să deosebim trăsăturile permanente ale lui Dumnezeu, care s-a afirmat în mod progresiv prin mijlocirea lucrarilor sale și a intervenției harului său. În lumina credinței și a raiului, să ne străduri și noi să-L contemplăm pe Dumnezeu în măsura posibilităților noastre.

Lector univ. dr. Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Joi, 30 august 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 201 (1658) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

CONSIGLIERE
SPIRITUALĂ (XXIII)

CENTRUL ÎNTREGII ISTORII A MÂNTUIRII

În planul lui Dumnezeu, istoria apare foarte simplă. Ea are un centru spre care converg toate, are un focar de lumină ce strălucește și aplică toate. Ceea ce Dumnezeu vede din toată veșnicia și ceea ce constituie obiectul unic al voinei Sale nu este lumea inițială, care nu-i decât o schiță, nu este lumea supranaturală a primilor nostri părinti Adam și Eva, nu este nici lumea păcatăoașă care, lăsată izolată, va fi un eșec. Dar ceea ce Dumnezeu vede din veșnicia Sa este lumea răscumpărată și unificată în Hristos. Aceasta este lumea în care Dumnezeu vrea să triumeve în cele din urmă și dragostea Sa plină de mila își realizează planul Său. În centrul jurnalului, pentru Dumnezeu nu există decât Hristos, care luminează și stăpânește

totul. Restul, fie că e vorba despre creație sau păcat, fie că e vorba despre unul dintre noi, Dumnezeu nu-l vede decât prin Hristos și în Hristos. Lumea gravitează în jurul Lui. El este începutul și sfârșitul lucrurilor. Hristos este Acela pentru care toate au fost create și hotărâte. Acela în care totul trebuie să se organizeze și să se recapituleze. Acela prin care întreaga creație este oferită Tatălui, ca multumire și mărturie de iubire. Întreaga creație vine de la Dumnezeu și trebuie să se întoarcă la Dumnezeu. Numai El este în stare să ne dea adevarata pace, adevarata viață și adevarata fericire. El este Creatorul nostru, Tatăl nostru și Mântuitorul nostru milostiv, adică scopul nostru final și fericirea veșnică.

Lector univ. dr. Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Luni, 3 septembrie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 204 (1661) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

Consiliere spirituală (XXIV)

ATITUDINEA NOASTRĂ FĂTĂ DE SUFERINTĂ

Păcatul este negarea lui Dumnezeu și de aceea nu este voit de Dumnezeu nici ca scop, nici ca mijloc de a ajunge la scop. Dumnezeu permite păcatul, deoarece el respectă libertatea omului, având înțelegicunea și puterea să facă astfel încât binele să iasă din râu. Răul moral trebuie să slujească scopului universal, cel mai înalt adică preamărirea lui Dumnezeu, arătând ori mila Sa în iertare, ori judecata Sa în pedeapsă. Suferința, boala și moartea, ca râu fizic nu este voit de Dumnezeu, ca scop. În planul lui Dumnezeu, suferința fizică își are rațiunea de a fi ca mijloc în reeducare a unui scop superior, ca pedeapsa păcatului, sau ca remediu pentru mântuirea omului. Păcatul a

adus cu sine o pedeapsă, suferință și moartea. Suferința din lume este legată de păcat, dar și de mântuirea lumii. Ca să repară ruina omului, Fiului lui Dumnezeu s-a făcut om, a luat asupra sa păcatul lumii ca să-l ispăsească și să-l distrugă prin suferințele și moartea. Sa primite din iubire. Odată cu venirea lui Hristos, suferința nu mai este o pedeapsă, ci un remediu pentru omul păcătos. Fără îndoială, ea este un remeđiu amar și nimenei nu poate să iubească suferința, de aceea suferința nu este un scop în sine. În Mântuirea lumii prin Hristos, ea este pentru oamenii păcătoși un mijloc de îspășire, de reparație, de sfântire.

Lect. univ. dr. Octavian POP

100%
LOCAL

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Martî, 4 septembrie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 205 (1662) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

Consiliere spirituală (XXV)

INDEPĂRTAREA DE DUMNEZEU PRIN PĂCAT

Prin păcat omul se îndepărtează de Dumnezeu, pentru a se ataşa în chip dezordonat de sine însuşi, de bunurile şi plăcerile pământeşti. Dumnezeu nu a voit să impiedice de pe pământ spinii a numeroase frâmantări şi a permis omului să se ciocnească de realitatea crudă a lucrurilor, pentru a se îndepărta de ele şi a-l determina să-si îndrepte dorinţele spre lucrurile spirituale. Prezenţa suferinţei este o dovdă a imperfecţiunii acestei lumi provizorii. Suferinţele de pe pământ îl învaţă pe om să privească mai sus şi să nu-şi pună baza şi întreaga existenţă pe bunurile perisabile. Dumnezeu are în vedere altceva decât latura dureroasă a pedepsei. El trimit sau permite suferinţa, să face aceasta cu iubirea, pentru că în bunătatea sa vrea să-l facă pe om să revină la El şi să practice binele. În Vechiul Testament vedem că Dumnezeu nu primeşte cu placere

jerifele de animale, când ele nu sunt însotite de un progres moral al omului. Dumnezeu nu rămâne insensibil la durerile de pe pământ. El iubeşte sufletele şi vrea să le mantuiască. Pentru a-si atinge scopul, se foloseşte de severitate fără a fi lipsit de milă. Când părinţii au un copil bolnav nu sovălesc să se folosească de mijloace dureroase ce se cer pentru a-l vindeca şi a-l salva. Tot astfel sufletele rănite de păcat sunt bolnave. Dumnezeu, care nu vrea moartea păcătosului, ci să trăiască, nu ezită să acorde sufletelor îngrijire pentru a le salva de suferinţă veşnică. Tot ceea ce Dumnezeu permite este ca noi să ajungem la scopul pentru care el ne-a creat. Totul provine din iubire. Dumnezeu, în Providenţa Sa, dirijează toate lucrurile spre unicul plan care este căştigarea măntuirii omului.

lect.univ.dr. Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Miercuri, 5 septembrie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 206 (1663) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

Consiliere spirituală (XXVI)

EFFECTELE SUFERINȚEI

Suferința poate să aibă efecte diferite, însuțită de grija ca să nu cadă în vreo tristețe excesivă sau în vreo tulburare intolerabilă. Există suflete care, unindu-și suferințele lor cu jertfa lui Hristos, se oferă să ispășească pen-
tru păcatele lumii și măntuirea oamenilor. Ele colaborează la opera răscumpărătoare a lui Hristos. Dumnezeu cârmuiește creația prin

înțelepciune, prin bucurie și durere, totul fiind dirijat spre viața veșnică. Există o îndreptare a omenirii și a lumii spre venirea Împăratului lui Dumnezeu, când ea va fi decisă. Hristos și biserică ne învață să luptăm împotriva suferinței, stârpend răul din rădăcină, luptând împotriva păcatului care aduce oamenilor atâtă suferință. Hristos și biserică să ne cer să practicăm virtuțiile. Din punct de vedere al credinței, să da pâine celui flămând, să îmbrăca pe cel gol, să ajute pe săraci, să cercete pe boliți, să viziteze pe cei din închisoare, să purtă poverile altuia și să alinieze suferințele oamenilor înseamnă să alina pe membrii suferinți ai lui Hristos.

Lector univ. dr. Octavian POP

100%
LOCAL

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Joi, 6 septembrie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 207 (1664) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

ISPITA SI URMĂRILE EI

Ispita nu este un păcat. Cuvântul de Statornicia în mijlocul ispitei ne arată care ispă arată un risc, o alegere. Această posibilitate de a alege o avem în orice moment. Ea este condiția libertății noastre și, prin urmare, a dragostei noastre. Dumnezeu este iubire și vrea să fie iubit. Însă iubirea nu se impune cu forță. Dumnezeu a vrut ca această iubire să constituie o datorie, să fie cerută și așteptată. Recompensa noastră va fi viața veșnică, dacă

suflet este vrednic de Dumnezeu. În luptele vietii este bine să recurgem la Sfinții care trăiesc în urmă, a dragostei noastre. Dumnezeu Cetatea lui Dumnezeu alcătuită din îngerii este iubire și vrea să fie iubit. Însă iubirea nu credincioși și aleși, pe de altă parte, Cetatea răului, formată din Diavol și condamnații. Între aceste două categorii se află oamenii care mai sunt încă pe pământ supuși influențelor contrare ale celor două părți. El sunt deja orientați într-un

Consiliere
spirituală (XXVII)

lect.univ.dr. Octavian POP

e

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Vineri, 28 septembrie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 226 (1683) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VII)

CONSIGLIERE SPIRITUALĂ / RESPONSABILITATE FAȚĂ DE CEI CE SUFERĂ

Biserica, prin slujitorii ei, a amintit celor responsabili datorile de dreptate și caritate, responsabilitatea ce o au față de frații lor care suferă, necesitatea de a depune toată sfârșarea pentru a lupta împotriva mizeriei, a ignoranței, a bolii, pentru ameliorarea condițiilor de trai, și astfel să-i ajute pe oameni să se dezvolte, să se deschidă spre Dumnezeu și să se unească cu Hristos cel viu. Toți oamenii de bună credință trebuie să muncească pentru înfăptuirea unei ordini sociale cu preceptele Evangheliei, ca cetatea pământescă să fie mai umană, mai fraternă și mai fericită, după chipul cetății cerești. Suferințele vieții când sunt bine primite devin sacrificii, deci lucruri care produc ceva sacru, care sfîntesc. Prin intermediul bucuriilor și suferințelor acestor vieți, Dumnezeu urmărește cu o dragoste nesfărșită munca neîntreruptă a sfîntirii oamenilor, ca ei să ajungă la adevarata viață

și la adevarata fericire. Pe fundalul suferințelor, există fericirea de a iubi fără măsură. Dragostea de Dumnezeu și de aproapele este izvorul adevaratei fericiri. Fericirile date de Hristos încep de pe pământ, pentru a-și afla locul în ceruri. Drumul crucii se termină în viață adevarată (II Corinteni IV, 17). Tot ceea ce i se întâmplă omului în lumea aceasta trebuie privit din punct de vedere al veșniciei. E demn de remarcat faptul că Universul cuprinde atât lumea viitoare, cât și cea prezintă, lumea supranaturală și cea naturală, cerurile noi, precum și pământul nou, cerurile și pământul actuale. Pe pământ omul nu vede totul. A crede în providență înseamnă a crede într-un Dumnezeu a căruia iubire, milă și înțelepciune sunt destul de vaste și puternice, ca să facă, să coopereze, toate lucrurile la un plan de iubire milostivă.

lect.univ.dr. Octavian POP

**Palatul
Palatul de**

JUSTIȚIE

SERIE NOUĂ, NR. 8, 2001

Preotul este mijlocitorul între om și Dumnezeu, este cel ales dintre oameni și pus pentru oameni ca să le călăuzească pașii pe calea cea dreaptă, și să-i poarte în rugăciunile lui către Împărăția Cerurilor. El este păstorul care trebuie să-și ducă turma la păsunnea cea duhovnicească și să o ferească de atacurile dușmanilor. Răspunderea preotului este foarte mare, căci înaintea Dreptului Judecător trebuie să dea socoteală pentru fiecare suflet păstorit.

Toți oamenii sunt creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu fiind în același timp și Tatălui Cercesc. De aceea, toți au nevoie de ajutorul și sfaturile preoților de a putea urma calea cea dreaptă și astfel să poată deveni moștenitori ai Raiului.

Fiecare comunitate de credincioși este călăuzită pe acest drum anevoios al vieții și cu atâtea piedici de cel care o păstrează și care nu este altul decât preotul.

Pentru credincioși preotul este părintele duhovnicesc care vrea binele lor și-i ajută cu toată fința să să nu se abată nici o clipă de la împlinirea datorilor morale.

Ca toți ceilalți, credincioșii aflați în detenție alcătuiesc o comunitate ce nu trebuie privată de nici un drept. Din această cauză Biserică s-a îngrijit și de aceștia, oferindu-le sprijinul ei prin preoții slujitori din unitățile sistemului penitenciar.

În unitatea penitenciar, preotul capelan este pentru deținuți părintele spiritual de care aceștia au permanent nevoie. Preotul capelan din penitenciar este cel care știe mai bine decât oricine să asculte cu multă răbdare necazurile, bucuriile și tot ceea ce aceștia pot avea pe suflet. Tot el este cel care deține „doctorile” necesare și pe care le administrează cu multă atenție fiecarui deținut pentru a-i tămașui neputința sufletească de care c cuprins.

Prin slujbele ce se oficiază, dar mai ales în cadrul Sf. Liturghiei, preotul capelan poate să redea celor aflați în detenție prin rugăciunile ce le rostește către Părintele Cercesc, acea liniște lăuntrică pe care păcatul a tulburat-o. Prin binecuvântarea ce o revărsă în timpul săvârșirii sfintelor slujbe asupra deținuților preotul capelan potolește suțina patimilor din sufletele acestora și aduce pacea de care au atâtă nevoie. Tot preotul este cel care îi ajută pe deținuți să-l întâlnească în mod real pe Hristos Domnul, atunci când le oferă acestora Sfânta Împărășanie. Odată ce L-au primit în casa sufletelor pe Mântuitorul lunii, ai și garanția că s-au împărtășit cu viața cea de vece după cum însuși Domnul Hristos ne asigură când zice: „Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi” (Ioan VI 54).

Preotul capelan este cel care, prin Taina Spovedaniei îi curăță pe cei aflați în detenție de toate păcatele ce le-au întinat haina ce cu toții o primim la Botez. În cadrul acestei Taine cel aflat în detenție are posibilitatea să se elibereze de răul ce se cubărește în sufletul său și să scoată la lumină toată necinășia ce i-a murdărit cămara sufletului. Odată ce rana a fost descoperită, preotul îi dă canonul de care are nevoie, adică îi administrează leacul necesar să-i vindece rana, ce de atâtă timp îi producea durerea lăuntrică.

Prin Taina Spovedaniei preotul capelan îi acordă celui aflat în detenție iertarea cuvenită care este iertarea divină. Această iertare îi aduce în suflet alinarea și liniștea necesară. Astfel cel aflat în detenție obține adevărată libertate, și din acel moment nu mai este înținut în temniță păcatului.

Preotul capelan, prin sfaturile și învățăturile sale, îi dă posibilitatea deținutului să cunoască ceea ce este plăcut lui Dumnezeu, pentru a fi săvârșit, și ceea ce nu îi este plăcut lui Dumnezeu, pentru a fi evitat. Datorită acestor îndemnuri cel aflat în detenție poate deosebi ceea ce este binele de rău și poate cunoaște care sunt armele prin care păcatul ce se luptă cu el poate fi biruit și în același timp poate ști care sunt mijloacele ce îl ajută în sușul său duhovnicesc.

Deținuții văd în preotul capelan, un adevărat părinte, un prieten bun ce mereu le este alături și ori de câte ori au nevoie. El le este și un sprijin moral ce îi dirijează pe calea cea dreaptă și le oferă mâna ori de câte ori cad în groapa păcatului.

Preotul capelan este cel care îi ajută să devină nu doar cetățeni cinstiți în această viață trecătoare, ci îi ajută să devină și moștenitori ai Împărăției Cerurilor. El este cel care le pune deținuților pe umeri mantia iubirii ori de câte ori aceștia gresesc, îndemnându-i permanent la săvârșirea binelui, putând astfel să se bucure împreună de frumusețile elee veșnice de care pot beneficia numai cei care în această viață trecătoare se căiesc de ce au făcut, se îndreaptă și se întorc la Hristos, apucând calea cea dreaptă.

Lector univ. dr. Olivian POP,
Preot capelan

Pa|atu
Pa|atu] de
Pa|atu]

JUSTITIE

SERIE NOUĂ, NR. 9, 2001

Orică mamă își iubește copiii și le poartă de grija pentru ca aceștia să aibă o viață frumoasă și plină de bucurii. Numai ea poate să știe câte nopți a vegheat lângă copilul ei, câte lacrimi a sărăsat și eu cătă dragoste l-a înconjurat. Pentru copilul ei orice mamă face tot ceea ce îi stă în putință pentru a-l vedea pe acesta cât mai fericit și că iradiază de bucurie.

Asemenea mamei, Biserica poartă de grija fiecărui om fiindcă toți suntem creați de Dumnezeu după „chipul și asemănarea sa” și mereu suntem chemați la îndumnezeire. Ea este ca o mamă iubitoare ce își cheamă copiii pentru a-i putea ocroti și călăuzi în această viață. Biserica este mama noastră a tuturor, căci sfintiță prin sângele Întemeietorului ei, ne cheamă și pe noi să ne simțim întreaga ființă și să ne umplem de harul cel dumnezeiesc ce ne curăță de orice stricăciune și păcat.

În această situație complet neplăcută pentru asemenea oameni, Biserica este cea care le vine în întâmpinare, le oferă sprijinul moral și nu numai de a putea trece cu mai multă ușurință prin momentele neplăcute.

În viața deținuților, Biserica are un rol covârșitor, ea fiind cea care le dă tăria de a putea face față tuturor necazurilor.

Biserica este cea care îl ajută pe deținut să-și dea seama că numai renunțând la viața imorală anteroară și urmând învățătura Mântuitorului Hristos, poate deveni un alt om, un om duhovnicesc.

Sădindu-i în suflet sămânța cuvântului evangelic, deținutul conștientizează că el este grădinarul ce trebuie să se îngrijească de grădina sufletului sau pentru a putea avea o recoltă bogată, ce va fi răspătită de Dreptul Judecător.

Cel aflat în detenție, datorită purtării de grija arătată de Biserică prin acțiunile ei manifestă o dorință fierbinte de a

în Biserică intră atât cei drepti, cât și cei păcătoși. Si unii și alții au nevoie de Biserică. Cei drepti au nevoie pentru a se întări în virtute, iar cei păcătoși pentru a se putea curăța de tina fărădelegilor.

Biserica este cea care îi cheamă pe toți să se sfîntească și să guste din binefacerile pe care le revărsă asupra tuturor. Însă, în mod special ea îi cheamă pe cei păcătoși, pe cei care prin faptele rele cele au săvârșit să au făcut robi ai plăcerilor vieții trecătoare.

Păcatul este cel care, pe mulți dintre semenii noștri, îi face să-și piardă libertatea sufletului și de multe ori și cea fizică, ajungând în spatele grătilor, de departe de cei dragi.

Cu toate acestea Biserica îi iartă și poacești oameni, îi așteaptă cu brațele deschise asemenea unei mame ce își mângâie cu multă blândete copilul, chiar dacă aceștă a greșit. Biserica este pentru cei aflați în detenție, mama care întotdeauna le poartă de grija și face totul pentru ei, pentru a putea simți cu întreaga lor ființă acea dragoste ce se pozoară peste firea lor umană rănită de păcate.

Cel întemeiat este cel care are nevoie de ajutorul cuiva, de dragoste și de înțelegere pentru a-și putea regăsi echilibrul în viața duhovnicească.

cunoaște cât mai mult învățatura cea mantuitoare pe care să o aplice în viața sa cotidiană. Prin preoții care slujesc în sistemul penitenciar, Biserica îi călăuzește pe cei întemeiați, îi îndeamnă să lupte continuu cu multă încredere împotriva păcatului pe care trebuie să-l biruiască.

Biserica le oferă deținuților ca hrana pe Însuși Mântuitorul Hristos ce se aduce pe sine jertfa nesângeroasă în cadrul Sf. Liturghiei prin rugăciunile invocate și rostit de preoți. Împărtășindu-se cu Sfântul Trup și Sânge al Domnului Hristos cei întemeiați se unesc real cu El, primesc aceea putere de care au nevoie în lupta cu păcatul și în cele din urmă își sfîntesc întreaga ființă.

Așa cum cloșca își cheamă puji sub aripile ei pentru a-i putea feri de orice pericol și de a le dăruia căldura de care au mare nevoie, tot la fel și Biserica îi cheamă pe cei aflați în detenție sub obloduirea ci duhovnicească și le oferă tot sprijinul și dragoste de care au nevoie pentru a-i încrește că este alături de ei.

Iată deci, că Biserica este pentru deținuți acea mamă iubitoare ce veghează la creștere duhovnicească a fiilor ei.

Dr. Olivian POP,
Preot capelan

ORA
PRO
ME

BISERICA, MAMA IUBITOARE A CELOR AFLAȚI ÎN DETENȚIE

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Miercuri, 10 octombrie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 236 (1693) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

CONSIGLIERE SPIRITUALĂ

DESPRE ÎNGERI ȘI LUCRAREA LOR

Încreșterea înțelepciunii și a cunoașterii teologice este o cale importantă către realizarea unei viațe spirituale sănătoase. Într-un mod similar, îngeri și sfinți sunt considerați ca fiind surse de inspirație și ajutor spiritual. Această coloană va aduce informații și analize privind rolul și misiunea îngerilor în lumea creștină.

Sfânta Scriptură ne vorbește deseori despre îngerii. Ea ni-i prezintă jucând un rol în toată istoria omenirii, dar mai ales a poporului lui Dumnezeu. De la primele pagini ale Vechiului Testament, îngerii apar direct legați de istoria primilor oameni. Un înger neascultător, ascuns sub chipul sărpelui îl atrage pe om la rău. Heruvimii sunt aceia care interzic intrarea în paradisul pierdut. (Facerea III, 24). Îngerii intervin în istoria lui Avraam, a lui Iacob și tot îngerii sunt cei care îl salvează pe Lot. În Noul Testament, chiar la început, vedem cum îngerii Domnului devin mesagerii vestirii celei bune a

mântuirii. În Faptele Apostolilor, îngerii apar în viața Sfântului Petru, a Sfântului Pavel, a lui Corneliu. Numărul lor este foarte mare. Sfânta Scriptură atribuie acestora diferite nume: Serafimi, Heruvimi, Tranuri, Damnii, Tării, Slăpâniri, Puteri și Arhangeli. Sfântul Arhanghel Mihail este prezentat ca „unul dintre cei mai importanți conducători”. Îngerii sunt duhuri, ființe nemateriale, înzestrate cu minte și voință și sunt nemuritori. Natura lor este superioară oamenilor și întrevăd adevărul dintr-o dată. Prin urmare, voința lor nu șovăie și nu se schimbă. Dumnezeu a fixat îngerilor un scop supranatural, vederea directă a Lui, și i-a împodobit cu har sfântitor. Heruvimii au fost supuși unei probe morale. Acest lucru este sigur la îngerii neascultători, iar unii teologi spun că acestei probe au fost supuși îngerii buni. Înainte de a le da acestora fericirea cerească, Dumnezeu a vrut să-i supună la o probă. Îngerii răi s-au îndepărtat de Dumnezeu, deși au fost creați buni dintr-un început, dar au devenit răi din vina lor. Îngerii buni au intrat pentru totdeauna în societatea lui Dumnezeu.

Lector univ. dr. Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Diretor: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Luni, 22 octombrie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 246 (1703) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

RAPORTURILE DINTRE ÎNGERI ȘI OAMENI

Lumea îngerească își exercită influența asupra lumii oamenilor, fie pentru a-i duce la Dumnezeu, fie pentru a-i separa de El pentru totdeauna. Dar oricare ar fi influențele ce se exercită asupra noastră, fiecare om rămâne fautorul principal al succesului său, al eșecului său. Îngerii buni au primit de la Dumnezeu misiunea să-i apere pe oameni și să-i conducă pe calea măntuirii. Sfânta Scriptură acordă îngerilor misiuni prin care ei transmit oamenilor indicațiile lui Dumnezeu. În Vechiul și Noul Testament, îi vedem pe îngerii intervenind în momentele decisive ale vieții oamenilor, făcându-le cunoscută voința lui Dumnezeu și ajutându-i să o îndeplinească. Îngerii transmit lui Dumnezeu rugăciunile oamenilor. În Noul Testament, ei sunt strâns legați de Istoria Măntuirii și vătesc venirea lui Hristos. Participă la bucuria produsă de convertirea celui păcătos, oferă lui Dumnezeu rugăciunile sfintilor, îi apără pe cei mici, îi însotesc pe cei drepti, în clipa morții spre Dumnezeu și vor lua parte la judecata de pe urmă, împreună cu Hristos. Fiecare om are îngerul său păzitor, și există îngeri păzitori ai popoarelor, ai națiunilor și ai Bisericii. Îngerii răi se străduiesc să facă râu oamenilor și să-i ducă la pierzanie.

Buna Vestire

Îngerii buni nu sunt singurii care își exercită acțiunea asupra noastră. Îngerii neascultători (care nu și-au pierdut natura spirituală atât de perfectă), fiind împotriva lui Dumnezeu, îi influențează pe oameni la răzvrătire împotriva Lui și la mândrie. Însuși Domnul Iisus ne pune de multe ori în gardă împotriva acțiunii Diavolului. El îi numește „ucigașul de oameni” și „tatăl minciunii”.

Lector univ. dr. Octavian POP

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Martă, 30 octombrie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 253 (1710) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

COLECTAREA DE DATE ÎN CONSIGLIEREA SPIRITUALĂ

Abordarea colectării de date în consilierea spirituală poate să fie intensivă sau extensivă. Prin abordarea intensivă, preotul duhovnic este dator să arate credinciosului calea spre credință. Acesta trebuie permanent lămurit de preot, să lupte pentru câștigarea credinței. Abordarea intensivă se implică nu numai în formarea credinței, ci și în perfectionarea și desăvârșirea ei dacă este posibilă. De la bun început trebuie stabilite anumite reguli: preotul duhovnic să aibă foarte multă răbdare, iar credinciosul să-și mărturisească deschis toate păcatele; lupta credinciosului pentru câștigarea credinței trebuie să fie mai întâi împotriva trupului și poftelor, lui (Romani VII, 22); împotriva păcatului (Evrei XII, 4) și împotriva diavolu-

lui (Facerea III, 15). Preotul duhovnic trebuie să arate credinciosului că puterea credinței reprezintă darul lui Dumnezeu (Romani XII, 3). În abordarea extensivă, preotul duhovnic atacă toată gama problemelor vieții pământești. El vede cât cunoaște credinciosul din Sfânta Scriptură, ce prietenii are, cum se comportă în familie și societate, unde își desfășoară activitatea, ce preferințe și ce antipatii are. Preotul duhovnic este dator să se folosească de ambele abordări în funcție de necesitatea aplicării lor. Atât abordarea intensivă, cât și abordarea extensivă au în definitiv același obiectiv: câștigarea puterii credinței de către credinciosi.

Lector univ. dr. Octavian POP

Palatul
Palatul
Palatul

de

JUSTITIE

SERIE NOUĂ, NR. 10, 2001

De multe ori auzim expresia „îl lipsesc cei șapte ani de acasă” și imediat ne gândim că se face aluzie la cei care nu au primit în familie educația necesară, fapt pentru care sunt priviți de cei din jur cu dispreț și marginalizați în același timp.

Intr-adevăr, cei care sunt lipsiți de educația ce trebuiau să o primească în sănul familiei, riscă pentru mai târziu să devină persoane care nu se conformează legilor statului, dar nici celor moral-creștine, și asemenea oameni pot sfârși prin a ajunge o perioadă de timp în spatele grădililor.

Educația primită în familie este covârșitoare în formarea fiecărei persoane, pe când lipsa ei are urmări nefaste asupra celui care a fost privat de ea.

Dar pe lângă educația ce fiecare trebuie să o primească în primii ani ai vieții din familie, de mare folos și necesară este și educația moral-religioasă. Aceasta pentru că de multe ori persoana care în cadrul familiei a beneficiat de o anume educație dar care nu a primit și o educație moral-religioasă minimă, a căzut pradă tentațiilor iefuite, săvârșind fapte ce au dus la privarea de libertate.

Din aceste considerente, Biserica a susținut ideea introducerii educației moral-religioase în armată, spitale, școli, dar și în sistemul penitenciar, tocmai pentru a putea beneficia de roadele ei și cei aflați în detenție. Prin educația moral-religioasă cei aflați în detenție au posibilitatea să-și însușească preceptele morale și însușindu-le să le expună în viața cotidiană.

Educația moral-religioasă are aceeași valoare cu cea pe care fiecare trebuie să o primească înă din familie, ba chiar una și mai mare. Si aceasta pentru că educația moral-religioasă, pe care cu toții o primim în sănul familiei, ne ajută să fim oameni de caracter, demni dc a fi respectați de toți semenii noștri. Educația moral-religioasă ne mai ajută să fim nu doar oameni cu o moralitate ireproșabilă ci să fim și bineplăcuți Părintelui Cereș.

Cel aflat în detenție beneficiează de educația moral-religioasă în penitenciar are bucuria sufletească de a mărturisi cu toată ființa că este o faptură nouă, ce a renunțat să slujească păcatului și a luat hotărârea de a sluji numai lui Dumnezeu, „Cel după al cărui chip” a fost adus la existență.

Cu ajutorul educației moral-religioase deținuții pot fi șlefuiți lăuntric de rugina păcatului, lăsând în urmă sufletul eurat și încărat. Așa cum diamantul trebuie șlefuit cu multă grijă și răbdare pentru a putea străluci și a putea fi prețuit la adevarata lui valoare, tot astfel și sufletul celui aflat în detenție trebuie șlefuit pentru a fi curat și prețuit înaintea lui Dumnezeu. Dar pentru acest lucru este nevoie de educația moral-religioasă fiindcă numai cu ajutorul ei un astfel de suflet poate fi transformat.

Așa cum copilul-care a primit în sănul familiei educația pe care fiecare părinte trebuie să o dea acestuia, știe că trebuie să fie ascultător și să aibă un comportament adevarat, tot așa și cel aflat în detenție, primind educația moral-religioasă de care are atâtă nevoie, știe că trebuie să fie ascultător față de Părintele Cereș și să fie în bune relații cu semenii săi, pe care trebuie să-i iubească ca pe sine însuși.

În viața celor aflați în detenție educația moral-religioasă este cea care îi ajută pe acești să păreeapă adevăratul sens ce il avem în această lume trecătoare, să deosebească binele de rău, lumina de intuneric și să-și dea seama că numai slujind lui Dumnezeu și fiind buni creștini, suntem cu adevărat liberi, pe când atunci când slujim păcatului suntem doar niște robi nepuțincioși, demni de tot disprețul.

Lector univ. Olivian POP,
Preot capelan

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Joi, 1 noiembrie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 255 (1712) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

MODALITĂȚI DE A COLECTA DATE

Una dintre tehniciile vitale, pentru o consilieră spirituală eficace este pricoperea de a colecta date. La fiecare credincios consiliat, trebuie să-i fie fixată o anumită responsabilitate. Lucrul cel mai greu pentru credinciosul consiliat este faptul că el are responsabilitatea de a face ceea ce îi spune Dumnezeu, indiferent de ce fac alții, sau ce spun. Preotul duhovnic trebuie să stabilească clar responsabilitățile și să nu accepte niciodată că acei credincioși consiliați să dea vina pe alții. Atunci când

responsabilitatea este pusă pe umerii altor persoane, nu mai există nici o speranță. Schimbarea se face numai prin rugăciune și prin aplicarea mesajului evanghelic la situație. Preotul duhovnic, nu trebuie niciodată să discute despre persoanele care nu sunt de față și nici credincioșii consiliați nu au dreptul să facă acest lucru. Altfel, cădem în păcatul clevetării. (Matei XVIII, 15). Deci, noi trebuie să discutăm orice problemă pe față, fără ocolișuri și fără interpretări.

Lector. Univ. dr. Octavian POP

Consiliere
spirituală

100%
LOCAL

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Joi, 15 noiembrie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 267 (1724) - SERIE NOUA - ANUL I (VIII)

PUNEREA ÎNTREBĂRILOR

Întrebările trebuie puse de preotul duhovnic credincioșilor consiliati, trebuie să fie aşa cum le-a pus Mântuitorul Iisus Hristos uceniciilor Săi. Mai întâi trebuie puse cele fundamentale, referitoare la faptele de bază. De multe ori preotul duhovnic vine la consiliere cu un plan de lucru, iar credincioșii consiliați au diferite motivează. Iată care sunt cele mai frecvente motivează pentru care credincioșii îl căută pe preotii duhovnici: sfaturi pentru luarea unor decizii, răspunsuri la întrebări dificile pe teme de morală creștină și religioasă, deprimare și sentimente de nevinovăție, orientare pentru alegerea unei cariere, depresii nervoase, eșecuri, dureri cauzate de pierderea unei persoane dragi, comportament bizar, anxietate, îngrijorare și frică, sentimente neplăcute, probleme familiale și conjugale, ajutor în rezolvarea unor conflicte, deteriorarea relațiilor interpersonale, probleme legate de consumul de alcool sau droguri, probleme sentimentale,

tulburări de percepție, tentativă de sinucidere, dificultăți în relația cu serhenii sau de serviciu. Pentru a da rezultate bune consilierea, preotul duhovnic este dator ca timp de o săptămână să-și noteze toate evenimentele bune sau rele care au dus la problema ridicată de credincioșii consiliați; iar pe cele ce apar de trei sau mai multe ori să fie încercuite. Când preotul duhovnic face sondaje de opinie, trebuie să le facă dintr-o preocupare evidentă spre binele credinciosului consiliat. Sondajul sistematic se face conform unui plan conceput dinainte și se raportează numai la acele domenii care par a fi implicate în situația aflată în discuție. Preotul duhovnic trebuie să înțină permanent sub control toate acestea și să le dea o finalitate, și trebuie, avut în vedere credinciosul consiliat care în momentul depărtării sale de subiect înseamnă că vrea să schimbe tema respectivă.

Lector univ. dr. Octavian POP

Consiliere
spirituală

ORIZONT CULTURAL

23

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Director: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Mart, 27 noiembrie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 277 (1734) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

Ajutor prin citirea versetelor din Sfânta Scriptură

Credinciosul are nevoie de ajutor, nu numai de speranță. Citirea unor versete din Sfânta Scriptură are rolul de a rezolva problema credinciosului, dar și dificultățile. Soluția este acțiunea ce are drept scop schimbarea sau corectarea comportamentului. Cei care cer ajutorul preotului duhovnic pentru a citi versetele biblice trebuie să le înțeleagă în aşa fel încât să-și poată împlini nevoile lor concrete, adică sporirea evlaviei. Prin urmare, citirea Sfintei Scripturi este o unealtă esențială a preotului duhovnic. Înainte de a recomanda credinciosilor citirea Sfintei Scripturi, preo-

tul duhovnic trebuie să le interzică acestora următoarele lucruri: să acționeze pe baza elementelor; să evite problemele; să dea vina pe alții; să-și piardă speranța; să rămână dezorganizați; să nutrească resentimen-

bătuți în fața eșecului; să se mulțumească cu soluții pentru problemele imediate; să neglijeze rugăciunea; să generalizeze problemele; să ia decizii majore când sunt deprimați; să utilizeze un limbaj inadecvat; să numească păcatul boală; să-i rănească pe alții vrând să-și rezolve problemele lor; să se complacă în auto-compătimire; să continue consilierea fără să-și ia nici un angajament. Deçi, iată că în cadrul acestor meditații sunt stabilite directiile fundamentale în formarea aptitudinilor, deciziilor și împlinirilor.

Lector univ. dr.
Octavian POP

Consiliere spirituală

mente; să discute permanent despre problemele lor; să se oprească la iertare; să vorbească despre o altă persoană în absența acesteia; să intrerupă comunicarea; să se dea

Palatu
Palatu de **JUSTIȚIE**

SERIE NOUĂ, NR. 11, 2001

Sf. Apostol Pavel într-o din epistolele sale ne îndeamnă zîcând: „Mâniați-vă dar nu gresiți”. Este știut faptul că omul de multe ori la mânie săvârșește tot felul de lucruri care îi pătează demnitatea umană. La mânie se fac crime, la mânie omul îi stirbește onoarea aproapelui prin tot felul de cuvinte jignitoare și multe alte fapte sunt săvârșite la mânie, când aceasta nu mai poate fi stăvilită.

Din cauza mâniei relațiile dintre semeni au de suferit, prietenii se desfac iar sentimentele cele mai nobile care cresc în grădina sufletului nostru se ofilesc. Faptele săvârșite de unii semeni de-a noștri la mânie au avut consecințe grave atât asupra celor care le-au săvârșit.

Nu de puține ori astfel de oameni au fost nevoiți să-și petreacă o parte din viață în spatele gratiilor, din cauza faptelor săvârșite la mânic.

Luând în considerație starea interioară a unor astfel de oameni, aceștia trebuie ajutați de către preotul capelan în găsirea liniștei de care au nevoie. Preotul este cel care are menirea de a le oferi mijloacele cîntabile ce pot să le potolească mânia care de multe ori împinge la tot feluri de lucruri nesăbuite și pe care ulterior le regretă.

Unul din mijloacele religioase cu ajutorul căruia mânia poate fi biruită este rugăciunea. Fiind mijlocul de dialog al sufletului cu Dumnezeu, cel aflat în detenție poate potoli visorul mâniei cu ajutorul rugăciunii și își poate găsi liniștea de care are atâtă nevoie în venirea sa spirituală.

Rugăciunea este modalitatea prin care cel aflat în detenție pune stăpânire pe acele porniri necontrolate ce se nasc din cauza mâniei. Ea este în același timp mijlocul care îl ajută pe un astfel de om să fie mai temperat și mai chibzuit în acțiunile sale. Cu ajutorul rugăciunii deținutul dobândește acea stare de liniște pe care însă din pricina mâniei a pierdut-o. Rugăciunea este una din armele cu care orice credincios poate îndepărta mânia și reduce blândețea.

O altă modalitate cu care cel aflat în detenție poate trata mânia este cititul Sfintei Scripturi. Această carte sfântă fiind creația lui Dumnezeu îi poate aduce alinare în momentele de mânie.

Tot în Sfânta Scriptură găsește numeroase locuri în care se vorbește despre mânie ca păcat și se fac îndemnuri credincioșilor să-și împodobească sufletul cu virtutea blândeții.

În acest sens Însuși Mântuitorul ne îndeamnă să fim blânzi și să depărtăm din sufletele noastre mânia pentru că El însuși a fost blând și ne cere și nouă tuturor acest lucru când zice: „Învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre”. (Matei XI, 29).

Cel aflat în detenție, citind Sfânta Scriptură și meditând la acele versete în care se arată că virtutea blândeții este plăcură lui Dumnezeu, iar păcatul mâniei este cel care îl împinge pe om la fapte ingrate, va lua hotărârea fermă de a pune stăvîlă mâniei și de a sădi în sufletul său virtutea blândeții. De asemenea, își va putea să seama că omul mânos nu poate fi în bune relații cu semenii săi datorită pornirilor sale violente ce îi înpăimântă pe aceștia, pe când, la polul opus, cel blând este stigmat și apreciat de cei din jurul său.

Pc lângă faptul că omul mânos nu poate beneficia de a avea răsplătă în această viață. Poate pierde datorită faptelor săvârșite și răsplata cea veșnică din Împăratia Cerurilor. Cel blând însă, moștenește nu numai viață veșnică ci și bunurile pământești aşa cum Însuși Mântuitorul Hristos făgăduiește: „Fericiti cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul”. (Matei V, 5).

Așadar cei blânzi vor avea parte de răsplătă atât în viață aceasta, cât și în cea viitoare, iar cei mânoși vor fi lipsiți de orice răsplătă vremelnică dar și veșnică.

Cititul Sfintei Scripturi reprezintă un mijloc folosit în zidirea sa sufletească a deținuților și în tratarea mâniei care de multe ori îi stăpânește.

De asemenea, meditația, con vorbiile duhovnicești cu preotul capelan reprezintă și mijloace cu ajutorul căror ce aflat în detenție își poate trata mânia și în locul ei poate sădi virtutea blândeții și a iubirii față de aproapele făcându-se în felul acesta placut nu numai lui Dumnezeu, ci și oamenilor cu care conviețuiește pe perioada detenției și nu numai.

dr. Olivian POP,
Preot capelan

Cotidian incomod și independent • Lider în mass-media județului

Jurnal de Dâmbovița

Diretor: TEODOR VASILIU
Redactor șef: ALINA MAVRODIN

Marți, 4 decembrie 2001 • 24 pagini - 4000 lei
Nr. 283 (1740) - SERIE NOUĂ - ANUL I (VIII)

DISCIPLINA ÎN CONSILIAREA SPIRITUALĂ

Un preot duhovnic, care-si face obiceul de a recomanda la fiecare întâlnire cu credinciosul citirea unor versete din Sfânta Scriptură, descoperă că acest obicei reglementează și disciplinează consilierea spirituală. Citirea unor pásaje din Sfânta Scriptură, îl obligă pe credincios să gândească la soluții în termenii tiparelor biblice de trăire. Preotul duhovnic simte obligația de a fi concret și nu abstract, atunci când analizează problemele. La sfârșitul consilierii, va exista un caiet de lucru personal. Acest caiet de lucru va cuprinde ideile principale desprinse din pasajele biblice citite, și va rămâne în posesia credinciosului. Când se pare că problema este reaua credință a credinciosului de a-și

îndeplini lucrarea, acestuia i se pot pune patru întrebări: - cu cine este în dușmanie? - există nădejde de îndreptare? - vrei să te îndrepti? - ești terorizat de frică? Aceste patru întrebări nu se pretind a fi exhaustive, dar poate că ele arată cauzele cele mai frecvente ale refuzului credinciosului de a citi Sfânta Scriptură și cărțile sfinte. O metodă practică pentru a-i ajuta pe credincioși să se întoarcă pe drumul cel bun este să se stabilească o masă a tratativelor. Discuția începe și se termină întotdeauna cu o rugăciune. În timpul discuției, se va face un comentariu asupra unor texte biblice ce au legătură cu problema dată.

Lector univ. dr. Octavian POP

Palatu Palatu Palatu de JUSTITIE

SERIE NOUĂ, NR. 12, 2001

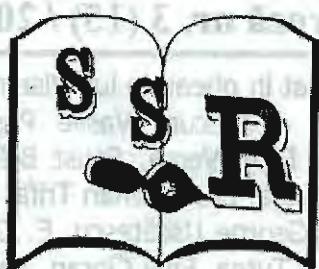
Preotul misionar va trebui să contacteze în mod obligatoriu pe cineva din penitenciar înainte de a începe un program de slujire și consiliere. Mai întâi trebuie contactat preotul capelan din penitenciar și apoi directorul unității. Mai întâi se va da un telefon, pentru a fi exprimată dorința de a începe un program cu cei aflați în detenție, iar apoi se va cere o întâlnire cu aceștia. Când se va veni la întâlnire, ar fi de dorit ca preotul misionar sau voluntarul creștin să aibă asupra sa o scrisoare de recomandare de la protoierul locului. În scrisoarea de recomandare se va face o scurtă prezentare a preotului misionar sau a voluntarilor creștini, iar tot în ea va fi stipulat și programul ce urmează a fi desfășurat cu cei aflați în detenție. Tot în scrisoare trebuie să se indice faptul că preotul misionar sau voluntarul creștin se bucură pe deplin de sprijinul bisericii.

În cadrul programului trebuie să se țină cont de reguile proprii ale fiecărui penitenciar și de respectarea lor cu strictete.

Pentru ca succesul oricărei slujiri în penitenciare să fie de lungă durată, trebuie ca această slujire să fie identificată cu protoieria în zonă. Directorii penitenciarelor trebuie să fie conștienți de valoarea implicării preotilor misionari și a voluntarilor creștini în procesul de reeducație și de resocializare a deținuților. Legătura preotului capelan cu protopiatul zonal și sprijinul preotilor de parohie arată că este o persoană responsabilă, respectată și cu mult tact pastoral. Fiecare protopiat ar trebui să includă în sprijinirea financiară a misiunilor interne și slujirea în penitenciare. Oamenii care trebuie contactați pentru a le obține sprijinul sunt preotii de parohie, consiliul parohial și unii sponsori.

Biserica trebuie să fie conștientă de responsabilitatea pe care o are de a asista și consilia pe cei aflați în detenție, dar și pe familiile lor. În această situație, Biserica trebuie să ofere în mod gratuit deținuților cărți de rugăciune, Mica Biblie, Biblia, reviste și ziare religioase, cruciulițe, icoane, calendar și, din când în când, să invite duhovnici de seamă care să țină conferințe deținuților și să le vorbească de la suflet la suflet.

Lector univ. dr. Olivian POP,
Preot capelan

REVISTA ROMÂNĂ
DE
VERSURI ȘI PROZĂ

Nr. 3 (15) / 2001.

An V; 16 pagini

PERIODIC AL SOCIETĂȚII
SCRİITORILOR ROMÂNI

DUMNEZEU I-a creat pe om din iubire

Așa cum o mamă pregătește cu dragoste leagănul copilului ce se va naște, tot așa și Dumnezeu a pregătit creația sa în vederea binelui omului și a măntuirii sale. Povestirile biblice despre creație, îi prezintă pe om ca pe o ființă privilegiată, obiect al atențiilor deosebite din partea lui Dumnezeu. În crearea naturii umane, Dumnezeu a intervenit într-un mod special, reculegându-se într-un fel înainte de a o înfăptui.

Dumnezeu l-a creat pe om cu trup și suflet. Primul om se numea Adam, iar prima femeie Eva. Adam și Eva sunt primi părinti ai neamului omenesc.

Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, capabil să-l cunoască și să-l iubească pe Dumnezeu, creatorul său.

Omul este făcut pentru comuniune cu Dumnezeu și cu frații săi.

Omul a fost făcut stăpân peste toate creaturile pământești, cu posibilitatea de a le stăpâni și de a se sluji de ele, preamarindu-l pe Dumnezeu.

Omul se compune din două elemente esențiale: un trup muritor și un suflet spiritual și nemuritor. Sufletul, înzestrat cu inteligență și voință, este unit direct și substanțial de trup. Acestea sunt certitudini ale credinței creștine, stabilite pe baza învățăturii Revelației lui Dumnezeu. Dar aceste adevaruri ale credinței pot fi înțelese și de rațiunea noastră omenească. După aceea, ajutându-ne și de lumina naturală a mintii, să reflectăm asupra a ceea ce noi suntem, asupra realității sufletului nostru spiritual și nemuritor.

Sufletul este principiul tuturor activităților vital. El este peste tot, în toate părțile ființei noastre, unindu-le datorită simplicității sale.

Sufletul este unic și el este realitate simplă.

Sufletul omenesc este superior trupului pe care îl animă. El este o substanță spirituală înzestrată cu inteligență și voință liberă și unită substanțial de trup, așa încât să constituie principiul întregii vietii în om.

Realitatea spirituală a sufletului uman depășește domeniul simțului și al imaginării.

Așadar, prin intermediul manifestărilor vietii umane, putem observa mai bine sufletul omului, exprimându-și și arătându-și astfel natura sa.

Datorită inteligenței sale spirituale, omul vede universul, varietatea formelor și complexitatea fenomenelor sale, simetria legilor sale și regularitatea mișcărilor sale.

Omul se vede pe el însuși în ființă sa. El este în stare să se observe în modul de a gândi și de acționa.

pr. lector univ. dr. Octavian POP

REVISTA ROMÂNĂ
DE
VERSURI ȘI PROZĂ

Nr. 4 (16) / 2001.
An V ; 16 pagini

PERIODIC AL SOCIETĂȚII
SCRITORILOR ROMÂNI

1. PROZELITISMUL ÎN PENITENCIAR

Omul este creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Chipul lui Dumnezeu în om, se referă, la cele trei elemente esențiale ale sufletului și anume: la rațiune, viață liberă și sentiment sau afectivitate. Deci, omul este creat dintru început cu libertate, astfel încât el poate alege ceea ce este bine sau rău, răul fiind în neconcordanță cu învățătura Bisericii Ortodoxe.

Datorită acestei libertăți, Adam a putut alege între respectarea sau nerespectarea poruncii pe care Dumnezeu i-a dat-o în rai. Dară el a ales cea de-a doua variantă, și tot de aceea a fost alungat din rai. Toți urmășii lui Adam au început să săvârși tot felul de păcate, fapt prin care, Dumnezeu, a hotărât, din iubire față de cel creat de el, să trimită în lume pentru a o măntui, pe Fiul său cel Preaiubit.

Venind în lume, pentru a o ridica, din stricăciune la ne-stricăciune, Hristos Domnul, a chemat la Sine, pe toți cei care sunt însetăți de apa cea vie de care nu vor mai înseta **în veci** și sunt dornici de a gusta viața cea veșnică.

Dar și după venirea Sa în lume, mulți umblau pe calea ce duce la pierzanie comitând tot felul de fapte pe care le osândește nu numai Biserica întemeiată de Hristos, ci și legile statului, pentru că, cei care le comit, trebuie pedepsiți și în felul acesta ajung în detenție!

Biserica, mama tuturor, atât a celor drepti cât și a celor păcătoși, nu i-a lăsat lipsiți de sprijinul ei nici o clipă pe cei aflați în detenție, ci dimpotrivă i-a privit cu multă milă și a trimis în mijlocul lor preoți, pentru a-i putea întoarce pe calea cea bună, făcându-i, în același timp, părășii luminării și bucuriei celei veșnice.

Biserica Ortodoxă, este o biserică lucrătoare în sistemul penitenzial prin slujitorii săi, a căror menire este aceea de a face din fii pierzării,

fii ai împărației cerești.

Astăzi, mai mult ca oricând, porțile penitenciarelor românești sunt deschise pentru toți misionarii și voluntarii creștini, care vor cu adevărat să sprijine moral pe cei aflați în detenție. Activitatea preotului capelan, din penitenzial, asigură permanent o asistență religioasă, indispensabilă, contribuind direct în felul acesta la modelarea într-o direcție bună a conducei detinuților, ușurând acestora într-un timp relativ scurt recuperarea și reintegrarea în societate. Prezența unor misionari și unor voluntari creștini apartinători altor culte, ce funcționează legal pe teritoriul României, în penitenzial, pentru a acorda asistență moral – religioasă detinuților apartinători cultelor lor, s-a resimțit ca un factor pozitiv în psihicul lor.

Activitatea voluntarilor și misionarilor creștini care aparțin altor culte este foarte benefică, însă, atunci când ea se extinde și asupra celor care aparțin Bisericii Ortodoxe, este foarte primejdioasă. Atâtă timp cât ea se rezumă numai la cei care aparțin cultului respectiv lucrurile stau bine. Ele, se schimbă doar atunci când cei care aparțin altor culte încearcă prin tot felul de mijloace și metode să-i atragă pe cei care aparțin Bisericii Ortodoxe. Această modalitate de a atrage la cultul lor se numește prozelitism.

Biserica Ortodoxă nu a făcut prozelitism și nici nu va face niciodată, pentru că, ea, urmează, exemplul întemeietorului ei, Însuși Mântuitorul Hristos în timpul activității Sale pământești nu a obligat pe nimeni să-i urmeze cu forță, ci a făcut apel la conștiința și libertatea oamenilor. De fiecare dată El spunea: „de voi este cineva să - Mi urmeze Mie...” (Matei XVI, 24).

Acest lucru îl face și Biserica Ortodoxă. Ea nu forțează pe nimeni să vină la ea, cum fac cei care practică prozelitismul sectar, ea respectă libertatea omului, iar dacă acesta se hotărăște să devină fiu al ei, ea îl acceptă cu brațele deschise.

Și, în penitenzial, sunt anumite persoane care prin prozelitism, încearcă să-i atragă pe cei aflați în detenție la cultul din care aceste persoane fac

parte, folosindu-se de numeroase metode care sunt demne de tot disprețul. În fața acestei situații, preotul capelan trebuie să ia măsurile de rigoare și să fie ferm în acțiunile sale. Să explice detinuților că, cei care recurg la aceste metode, sunt așa cum spune Mântuitorul: „lupi îmbrăcați în piei de oaie”, sunt niște fățarnici pentru că: „închideți împărația cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați” (Matei XXIII, 13). Să arate că, în comparație cu aceștia, Biserica Ortodoxă, al cărui cap este Însuși Fiul lui Dumnezeu, respectă din totdeauna libertatea omului și că a fost întemeiată pentru mantuirea tuturor oamenilor, inclusiv a celor aflați în detenție.

pr. lect. dr. Olivian S. POP

ISSN 1224-7510

LUMINĂ SI SPERANȚĂ

REVISTĂ DE CULTURĂ, OPINIE SI INFORMARE

Anul VI • Nr. 7 - 12 • iulie - decembrie 2001
Editată de CENTRUL DE REEDUCARE GĂEȘTI

MISIUNEA BISERICII ÎN PENITENCIAR

I. LEGĂTURA PREOTULUI DE PENITENCIAR CU FAMILIA DEȚINUTULUI

În viața fiecărui om familia are un rol important. Ea este cea care ne ajută să trecem peste momentele mai puțin plăcute prin care suntem nevoiți să treiem uneori. Familia este sprijinul celui care este nevoie să trăiască în viață clipe mai puțin fericite și este nevoie să guste și din necazurile de care nimeni nu este ocolit.

Cel mai greu moment pentru o familie este atunci când unul din membrii ei, datorită unor fapte contrare legilor, este nevoie să-și petreacă o perioadă din viață în detenție. Este o durere nu numai pentru cel privat de libertate, ci și pentru familia sa. Esențial în astfel de cazuri este ca familia sa să fie alături de el și să-l cerceteze.

Preotul din unitatea penitenciar are un mare rol în stabilirea unei relații afective între cel privat de libertate și familia acestuia. Dar pentru a putea realiza acea relație, preotul trebuie să păstreze legătura cu familia deținutului.

Ori de câte ori unul din deținuți este vizitat de familie, preotul are datoria morală de a-i incuraja pe membrii familiici deținutului să treacă peste necozul care să-a abătut însupra lor. Trebuie să le sădească acestora incredere în bunătatea lui Dumnezeu și îtotodată să le picure în suflet speranță că, cel drag lor, dar privat de libertate, s-a schimbat și a devenit un om bun.

Sunt și cazuri în care familia celui privat de libertate îl abandonează pe cel aflat într-o astfel de situație, motivind că greșeala săvârșită de cel aflat în detenție reprezintă o pată neagră pentru familia lor. În aceste cazuri preotul de penitenciar trebuie să ia legătura cu familia celui privat de libertate pentru a o convinge că are un mare rol în schimbarea în bine a celui care în prezent se află în spalele grădililor.

Preotul de penitenciar trebuie să insiste mult pe legătura pe care trebuie să o mențină cu familia celui privat de libertate. Este dator să-i sfătuască pe membrii familiei celui încis cu multă blândețe și delicatețe și să le explice că poalele intr-o măsură mai mică sau mai mare și ei sunt vinovați pentru că cel drag lor se află în detenție. Această vină poate fi pusă pe seama indiferenței cu care l-a tratat pe cel privat de libertate, ori poate fi pusă pe seama lipsei de afectivitate pe care acesta a simțit-o și nu în ultimul rând, vina membrilor familiei poate consta chiar și în ușurința cu care aceștia au recut cu vedere la anumite greșeli mai mici sau mai mari, fără a lăua anumite decizii oportunе la momentul respectiv.

Preotul de penitenciar trebuie să fie cel care să-i încurajeze pe membrii familiici celui privat de libertate

și să-i sfătuască pe aceștia să fie alături de cel drag, chiar dacă a greșit, căci iubirea este cea care poate schimba sufletele oamenilor, iar a iubi, înseamnă a crede în schimbarea din rău în bine a celui pe care îl iubim.

II. RESPONSABILITATEA PREOTULUI DE PENITENCIAR FAȚĂ DE PĂSTORITII SĂI

La dreapta judecată fiecare om va răspunde de tot ceea ce a făcut în această viață, bun sau rău. În acea zi măreață preotul-păstor de suflete- va trebui să dea socoteală pentru sufletele ce le-a avut de păstorit, fiindcă pentru el, biletul de intrare în Împărația Cerurilor este mantuirea credincioșilor, pe care i-a avut în grija sa duhovnicească.

Preotul din unitatea penitenciar se include în același categorie, căci și el, la fel ca toți ceilalți preoți are nobila misiune de a salva sufletele oamenilor din inormântul sărădelegilor. Deși misiunea preotului de penitenciar este mai grea decât a celorlați preoți, el trebuie să fie cu multă luare aminte în tot ceea ce face, pentru a-și putea duce la bun sfârșit misiunea pe care o are de realizat.

Preotul de penitenciar are sub obâlduirea sa duhovnicească pe acei oameni care dintr-un motiv sau altul au incălcă legile statului și în același timp și pe cele divine, supărând consecințele acestora.

Acești oameni sunt bolnavi sufletește mai mult decât ceilalți, fapt pentru care preotul trebuie să conștientizeze imensa responsabilitate ce o are înaintea lui Dumnezeu, față de aceștia.

Așa cum păstorul plecat în transhumanță cu turmele va trebui să dea socoteală înaintea slăpânului său, pentru fiecare oare pierdută atunci când se va întoarce odată cu venirea primăverii, tot așa și preotul de penitenciar va fi nevoie să dea socoteală pentru fiecare suflet încreștinat spre păstorire.

Cei aflați în detenție sunt "oițele năzdrăvane" pe care preotul capelan, este dator să le îndrumă la pășunea cea duhovnicească. Preotul de penitenciar este părintele spiritual al celor aflați în detenție, este cel care răspunde înaintea Părintelui Cereșc de sufletele lor.

Având în vedere faptul că cei privați de libertate sunt ființe ce au nevoie de un suport moral pentru a putea trece cu mai multă ușurință peste această perioadă grea din viață preotul capelan va trebui să-și dea seama că responsabilitatea sa este una imensă. Un astfel de preot se va putea achita înaintea lui Dumnezeu așa cum trebuie de această grea sarcină, doar atunci când va reuși să-i transforme sufletește pe cei aflați în grija sa spre păstorire.

Înaintea lui Dumnezeu toți oamenii sunt egali.

pentru că toți au fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Părintele Ceresc îi cheamă la mânăuire pe toți oamenii, inclusiv pe cei din închisoare. Însă drumul lor este mai anevoieios datorită greutății păcatelor ce apasă ca o povară asupra sufletelor lor. Cel care are responsabilitatea de a-i ușura de această povară este preotul de penitenciar. Numai eliberându-i sufletește de acea povară preotul capelan se va putea bucura cu întreaga sa ființă de transformarea lăuntrică a celor pe care i-a avut de păstorit, dar în același timp conștiința sa va fi curată pentru că s-a achitat așa cum trebuie de responsabilitatea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o.

III. IMPLICAREA PREOTILOR DE PAROHIE ÎN EDUCAȚIA MORAL - RELIGIOASĂ A DETINUTILOR

Preotul este persoana pe care Dumnezeu a luat-o dintr-oameni și a pus-o pentru oameni pentru a-i călăuzi pe loli și ai îndruma pe calea cea dreaptă, pe calea care duce de la intuneric spre lumină. Iată deci, că datoria morală a ocărui slujitor al altăruilui este aceea de a îndevărări păstorii și îndrumătorii ai credincioșilor, de a-i apropiia mai mult de Dumnezeu și de a-i face mestecatori în împărătiei Creștinilor.

Fiecare preot

are în grija să duhovnicească un anumit număr de credincioși, care fac parte din parohia ce o conduce. Dar asta nu înseamnă că preotul dintr-o anumită parohie nu poate să ofere ajutorul său moral și celor care îl solicită, chiar dacă aceștia nu fac parte din parohia sa. Dimpotrivă! Preotul, urmând exemplul Mântuitorului Iisus Hristos, este dator să-i iubească și să-i ajute pe toți oamenii deopotrivă.

O categorie cu totul specială de oameni, care are nevoie de hrănă spirituală și de iubire frățească sună deținuții. Aceștia, chiar dacă au greșit atât în fața lui Dumnezeu, cât și a oamenilor, nu trebuie să fie priviți cu dispreț și catalogați ca "elemente negative ale societății".

Preotul de parohie trebuie să fie cel dintâi care să le vină acestora în ajutor, pentru că datoria sa este de a fi tuturor "lumina lumii" și "sarea pământului".

Preotul de parohie nu trebuie să facă nici o deosebire între deținuții și credincioșii pe care îi are de păstorit, fiindcă și unii și alții poartă pecetea "chipului lui Dumnezeu". Diferența este că acest chip divin, la prima categorie, să-ă întunecat datorită păcatului săvârșit.

Menirea preotului este aceea de a-i ajuta pe acești oameni privați de libertate să învingă păcatul și să poală redobândi acea frumusețe a chipului divin după care omul a fost creat.

Preotul de parohie poate face acest lucru printr-o implicare mai activă în educația moral - religioasă a celor privați de libertate. El trebuie să aibă toldeaua în vedere faptul că deținuții sunt "oile rătăcile", iar datoria sa de pastor este aceea de a le reduce în aceeași turmă.

Preotul de parohie poate veni oricând în ajutorul preotului capelan ce slujește într-o unitate penitenciar, dar în același timp el vine și în ajutorul celor privați de libertate.

Acest ajutor îl poate oferi printr-o educație moral - religioasă solidă, ce poate fi făcută în cadrul unor conferințe pe teme duhovnicești, în cadrul slujbelor dumnezeiești publice sau a unor activități colaterale pe care le poate desfășura săptămânal cu credincioșii din parohia sa. Împărtășindu-se cu toată ființa în educația moral - religioasă a deținuților prin vizitele periodice, preotul de parohie va simți în sufletul său o mulțumire profundă și aceasta tocmai pentru că a reușit să pună o cărămidă la zidirea duhovnicească a celor aflați în detinție.

IV. RELATIA PREOTULUI DE PENITENCIAR CU PREOTUL DE PAROHIE SI ASOCIAȚIILE FILANTROPICE

Cei aflați în detinție, deși reprezintă o categorie aparte de oameni, nu trebuie neglijati și priviți cu dispreț. Dimpotrivă, ei trebuie să fie ajutați, cercetați și încurajați pentru a putea face față detenției.

Adevăratul creștin este cel care aplică în viață de zi cu zi porunca Mântuitorului: "Iubește pe aproapele tău ca pe sine însuți". (Matei XXII, 39). Această iubire trebuie materializată prin fapte, care împodobesc sufletul creștinului și îl fac plăcut înaintea lui Dumnezeu. Primul care trebuie să-i iubească pe cei aflați în detinție este preotul. El este dator să ofere balsamul tămăduitor pentru susținerea celor aflați în spatele grădiniilor și măngâierea de care au alătă nevoie.

Pentru ca activitatea sa moral - religioasă să dea roadele dorite, este bine ca preotul din unitatea penitenciar să poată relaționa atât cu preotul de parohie, cât și cu asociațiile filanropice. O astfel de colaborare este una benefică pentru toate părțile în-

plicate, dar în primul rând, este una esențială pentru cei aflați în detenție. Aceștia, văzând că sunt cercetați din exterior de alte persoane, în afară de familiile lor, vor putea conștientiza că nu sunt uitați de societate, ci dimpotrivă, există oameni care sunt alături de ei și care nu îi dă uitării.

Menținând această relație, preotul din unitatea penitenciar poate să-l invite pe preotul de parohie cu diferite ocazii (hram, sărbători, slujbe, conferințe etc.) în mijlocul celor aflați în detenție pentru a le împărtăși cuvinte de zidire sufletească. Deasemenea, preotul de parohie poate veni în mijlocul celor privați de libertate cu un grup de credincioși din parohia sa și îl întâlnă în locul de la care se aduc acestora anumite daruri, ce ar produce multă bucurie sufletească celor aflați în spatele grădiniilor. În unitățile penitenciar se află mulți care au fost uitați de familiile lor, iar aceste vizite din partea preotului de parohie însorit de credincioși voluntari, îl ajută pe acesta să treacă peste momentele grele în care se află, dar în același timp îl ajută să înțeleagă, că a fi creștin însemnă și un om cu o inimă din care să izvorască iubire pentru Iisus.

Această colaborare dintre preotul de penitenciar și cel de parohie este una benefică pentru amândoi. Pentru preotul de parohie este un prilej de a-și desfășura misiunea într-un mediu aparte și astfel se poate îmbogăți sufletește, iar pentru preotul din unitatea penitenciar este un prilej de bucurie, văzând că ceilalți frați preoți sunt alături de el și-l ajută în misiunica grea pe care o are de realizat.

Relația preotului de penitenciar cu asociațiile filantropice trebuie să fie una de un real folos. Cei care fac parte din astfel de asociații (A.S.C.O.R., L.T.O.R., Oastea Domnului etc.) și accepă invitația preotului capelan într-o astfel de unitate dau doavă că sună într-adevăr buni creștini și au în minte cuvintele Mântuitorului: "În temniță am fost și M-ați cercetat." (Matei XXV; 36)

Vizitarea celor privați de libertate de către coi care fac parte din aceste asociații filantropice este o doavă în plus că adevăratul creștin îl iubește pe orice om, chiar dacă acesta a greșit și este nevoie să-și îspășească pedeapsa într-o închisoare. Esențial este că, prin aceste vizite, prin cuvintele frumoase și faptele nobile făcute de membrii acestor asociații, cei aflați în detenție se pot împărtăși de iubirea creștină, iar asta contează foarte mult pentru moralul acestor oameni închiși.

V. RELATIA PREOTULUI DE PENITENCIAR CU IERARHUL EPARHIOT

Prin cuvintele: " Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui, al Fiului și al Sf. Duh ; (Matei XXVIII; 19). Mântuitorul Hristos îl face pe Sf. Apostoli să fie conștienți de faptul că, menirea lor este de a răspândi cuvântul dumnezeiesc la loți oamenii. Această poruncă a Mântuitorului Hristos trebuie înăpărată și de urmășii Sf. Apostoli, adică de membrii ierarhiei bisericești.

Astăzi Biserica este prezentă în societate prin preoții ei. Așa se explică misiunea ei în școală, spitale, armată și în penitenciare. Tocmai pentru că Biserica se îngrijește de fiili ei duhovnicești, ea își exercită misiunea chiar și în unitățile penitenciar, trimițând preoți pentru a sluji nevoilor sufletești celor privați de libertate, demonstrând prin aceasta că nu i-a uitat pe cei care sunt bolnavi sufletește.

Preotul din unitatea penitenciar, deși își exercită misiunea într-un mediu special, este dator să-și desfășoare lucrarea cu multă răvnă; dar în același timp trebuie să mențină relația cu episcopul locului. Ierarhul eparhiei este cel care trimită în aceste unități penitenciar preoții slujitori pentru nevoile spirituale ale celor aflați în detenție.

Așa cum preotul de parohie se supune ierarhului eparhiei, tot așa și preotul din unitatea penitenciar este dator să dea doavă de supunere față de ierarhul locului. Trebuie să se conformeze și să se supună legilor bisericești, așa cum prevăd canoanele Sf. noastre Biserici.

Preotul din unitatea penitenciar este dator să-i prezinte ierarhului locului roadele muncii sale, să-i ceară sfatul ori de câte ori este nevoie, să participe la conferințele preoțești semestriale, iar în cadrul acestor conferințe să prezinte situațiile dificile cu care se confruntă pentru a putea fi soluționate.

Relația cu ierarhul locului poate fi menținută de preotul de penitenciar și prin delegații eparhiei în penitenciar unde preotul respectiv își desfășoară activitatea. Deasemenea, această relație poate fi menținută și prin invitațiile pe care preotul de penitenciar le poate face ierarhului locului cu diferite ocazii (hram, slujbe, aniversări etc.).

În eventualitatea în care ierarhul locului dă curs invitației preotului de penitenciar, în luncile de programul pe care îl are, este bine ca mai multe locuri să adrezeze cuvinte de zidire sufletească și de îmbărbătare celor aflați în detenție, pentru a demonstra că Biserica nu-i urăște pe cei păcătoși, ci îi adună la pleptul ei ca o mamă iubitoare. Cu prilejul vizitei efectuate de ierarhul eparhiei în unitatea penitenciar se poate constata care sunt roadele muncii duhovnicești, roade care aparțin preotului slujitor intr-o astfel de unitate.

Esențial în relația preotului de penitenciar cu ierarhul eparhiei este supunerea și respectul celui dintâi față de mai multe său, dar în același timp, răvna și dragostea pe care trebuie să le aibă pentru a răspândi învățătura evanghelică a Sf. Biserici.

VI. CALITĂȚILE PREOTULUI DE PENITENCIAR

"Mulți chemăți, puțini alegi" sunt cuvintele Mântuitorului, arătând că pentru Sf. Taină a Preoției candidații trebuie să aibă vocație pentru a se învredni de hainele sfinților ce se revărsă în urma rugăciunilor rostitelor de arhierei prin punerea mâinilor.

Vocația sau chemarea la untrică trebuie impletită cu calitățile cu care preotul este dator să-și înfrumusețe sufletul. Fără aceste calități, preotul

nu-și poale duce la bun sfîrșit misiunea la care a fost chemat de Dumnezeu.

Preotul trebuie să fie cel care îi iubește pe toți oamenii la fel, indiferent de condiția lor socială. El trebuie să fie cel care își apieacă urechea pentru a auzi necazurile tuturor și astfel, să dea sfaturile necesare pentru a aduce bucurie în suflete. Preotul este dator să se adapteze fiecărei situații în parte și să-și deschidă larg porțile iubirii, chiar dacă, cei pe care îi are de păstorit sunt oameni cu cerințe speciale.

Din această categorie fac parte și cei care sunt privați de libertate. Preotul capelan care păstorește într-o unitate penitenciar trebuie să fie înzestrat cu calități deosebite pentru a putea mulțumi sufletește pe cei care se află în detenție dar și pe cadrele unității. Calitatea esențială a unui astfel de preot trebuie să fie dragostea fără margini pe care să o reverse asupra păstoritilor, dragoste ce trebuie săturisită prin fapte. Având în vedere că acești oameni încredințăți spre păstorire sunt mai dificili din punct de vedere comportamental, preotul din unitatea penitenciar trebuie să-și dea toată silința pentru a-i ajuta să devină fiți Bisericii. Pentru a reuși un astfel de preot este dator, să-i privească pe acei oameni " certați cu legea " cu mai multă dragoste și blândețe, fiind încredințat că într-o bună zi și acești deținuți își vor schimba felul de viață.

O altă calitate a preotului de penitenciar este răbdarea. Si preotul din parohie trebuie să fie înzestrat cu această calitate, însă cel dintr-o unitate penitenciar trebuie să posede mai multă răbdare, având în vedere mediul în care își desfășoară misiunea. Un astfel de preot nu trebuie să abandoneze lupta, chiar dacă aceasta este una foarte grea. Dimpotrivă! Înarmându-se cu răbdare și cu dragoste, să pornească la cucerirea cetății sufletelor pe care le are de păstorit. Numai așa dă dovadă că îi pasă de mândrirea celor aflați în detenție.

Deasemenea, o importantă covârșitoare pentru preotul din unitatea penitenciar, o are iertarea. Această iertare trebuie să crească în grădina sufletească a preotului din unitatea penitenciar, căci fără ea, nu ar demonstra că iubește cu adevărat pe cei din jurul său.

Preotul din unitatea penitenciar este dator ca, ori de câte ori fiți săi duhovnicești greșesc, să-i mustre cu duhuș blândeții și să le pună pe umeri haina iertării și a dragostei părintești. Să-i privescă cu aceea bunătate covârșitoare și să-i vadă, nu păcăloșii de ieri, ci sfintii de mâine.

Numai înzestrat cu acesle calități preotul din unitatea penitenciar va fi sigur că păstoritii săi vor deveni moștenitori ai Raiului, iar el își va primi răsplata cea mare: Împărăția Cerurilor.

Preot lect. univ. dr. OCTAVIAN POP

PROBELE FOLOSITE ÎN PROCESUL PENAL ÎN CAZUL INFRACTIUNILOR DE SERVICIU SAU ÎN LEGĂTURĂ CU SERVICIUL

1. OBIECTUL PROBĂȚIUNII

A. - Faptele și imprejurările ce îtrebuesc dovedite în cauzele cu infracțiuni de serviciu sau în legătură cu serviciul.

Din momentul în care se formulază o învinuire împotriva unei persoane, trebuie să fie dovedite faptele și imprejurările de fapt care confirmă învinuirea, respectiv existența tuturor elementelor constitutive ale vrouunei infracțiuni de serviciu sau în legătură cu serviciul, faptele și imprejurările ce alcătuiesc latura obiectivă a acestei infracțiuni, acțiunea căreia a avut loc, urmările socialmente periculoase produse în legătură cauzală între fapte și urmări, imprejurările de loc, de timp, de mod, mijloacele prin care a fost săvârșită fapta. Cu privire la persoana săptuitorului trebuie dovedit cine este autorul, dacă are calitatea de funcționar sau "al salariaț".

Fără dovedirea tuturor acestor fapte și imprejurări nu se confirmă învinuirea sau nu se dovedește infracțiunea reală care a fost săvârșită.

În ceea ce privește faptele și imprejurările care se referă la fondul cauzei - cele mai importante pentru probația judiciară, deosebit faptul principal și faptele probatorii. Faptul principal al probației (res probanda) îl constituie însuși obiectul procesului penal "comiterea cu vinovăție de către învinuit sau de către inculpat à faptei prevăzute de legea penală pentru care este urmărit și judecat".

În cauzele referitoare la neglijențele în serviciu, trebuie să se constate dacă acestea realmente există sau nu, iar în caz afirmativ, ce întindere au, cărei cauze se datorează, cine sunt vinovații și cum se incadrează fapta fiecărui dintre ei și dacă fapta constituie neglijență în serviciu sau delapidare.

Astfel, la Poliția județului Timiș, a fost cercetat numitul D.A. gestionar la Depozitul central de materiale de construcții al Direcției județene de drumuri și poduri Timiș, care în mai puțin de un an și-a creat un plus de 912.882 lei și un minus de 796.151 lei, rămânând în final un plus necompensabil de 116.731 lei și un minus necompensabil în valoare de 239.656 lei. La început

probelor au condus spre dovedirea infracțiunii de delapidare a minușului constatat, însă în fața organului de urmărire penală învinuitorul a prezentat probe din care a rezultat că la primirea predarea depozitului nu s-au făcut numărările, cântăririle și măsurările fierului belon care era în gestiune, iar eliberarea materialelor a fost făcută pe baza unor acte ieșite din uz care apoi nu au fost contabilizate. Organul de urmărire penală a propus punerea în mișcare a acțiunii penale și sesizarea instanței de Judecăță compoziție să-l judece pe D.A., pentru săvârșirea infracțiunii de neglijență în serviciu.

Faptele probatorii sunt acelora fapte și imprejurări care deși nu se cuprind în faptul principal, prin existența sau inexistența lor asigură constatarea existenței sau inexistenței faptului principal.

Din datele și imprejurările de fapt dovedite, trebuie să rezulte forma de vinovăție cu care a fost săvârșită fapta, premeditarea, scopul, mobilul, dacă constituie infracțiune simplă ori întrunește elementele constitutive ale infracțiunii agravante.

Pentru dovedirea tuturor acestor fapte și imprejurări se poate ajunge la confirmarea învinuirii și la săvârșirea în realitate a unei infracțiuni. În unele cauze învinuirea formulată împotriva unei persoane poate fi neîntemeiată. La cererea învinuitorului sau din oficiul, trebuie dovedite faptele care duc la existența unuia din cazurile prevăzute de art. 10 lit.a din Codul de procedură penală, care consanțind inexistența infracțiunii infirmă învinuirea.

Întrucât de către Poliția Municipiului Timișoara în dosarul nr.3278-91, H.R. director la Agrocoop Timișoara împotriva căruia F.I. și R.I. au făcut în data de 20.02.1991 autodebună la Poliția Municipiului Timișoara prin care sesizează că în luna iulie 1990 H.R. a pretins și primit de la cei doi 100 D.M. pentru ca să le faciliteze cumpărarea de la Agrocoop Timișoara a unui autocamion ce urma a fi achiziționat de M.Ap.N.

Din cercetările efectuate s-a stabilit că întradevară Agrocoop în baza adresei M.Ap.N. Timișoara, a achiziționat de la diferite unități militare

un număr de 6 autocamioane și un ARO conform proceselor verbale.

Ulterior în data de 10.09.1990 și 29.10.1990 s-a procedat la vânzarea prin licitație a o serie de autocamioane din doararea Agrocoop, licitație la care a participat și R.I. care a și cumpărat un autocamion S.R.113 cu nr. 21-TM-7080 cu suma de 19.120 lei.

La comisia care a făcut licitația nu a participat H. R.

Din declarațiile lui H.R., rezultă că ulterior a luat la cunoștință de cei care au beneficiat de autocamioanele vechi ale Agrocoopului și în nici-un caz de cele achiziționate de la armată, acestea rămânând în garajul Agrcoopului întrucât s-au asociat într-un S.R.L. Tot din declarațiile acestuia rezultă că l-a cunoscut pe R.I. în oportunitatea în care împreună cu F.I. și alii conducători auto au mers la diferite unități militare în vederea achiziționării de autocamioane, însă nu au discutat cu acela modalitatea de vânzare a autocamioanelor din parc Agrocoop. Nu recunoaște să fi prelins și primit suma de 100 D.M.

Martorul F.I. care a făcut parte din comisia de licitație declară că la solicitarea lui H.R. numitul R.I. i-a dat suma de 100 D.M. pe care la rândul său i-a înmânat-o directorului fără a fi nimic de față. Referitor la autodenunțul lui F.I. și R.I. pe lângă faptul că sunt identice cu declarațiile luate de lucrătorii de poliție, este de menționat că primul procizează că au denunțat faptul în data de 20.09.1991, dată la care au fost chemați la sediul poliției.

Numele R.I. nu s-a prezentat la audiere și nici la confruntări plecând în străinătate, iar din situațiile comunicate de la D.G.F.S.J. Timiș prin care s-a comunicat că autocamioanele s-au vândut legal, respectându-se procedura licitației și acestea provinând din fostul parc auto al Agrocoopului.

Față de cele rezultate din cercetări organele de urmărire penală au propus soluția de neinceperea urmăririi penale întrucât în cauză nu există infracțiunea de luare de mită, soluție confirmată de Procuratura locală.

Răspunderea penală este înălțurată și în situația în care pe parcursul procesului penal a intervenit decesul făptuitorului potrivit art. 11 pct. 1 lit. c și art. 10 lit. i din C.P.P.

Dacă învinuirea este întemeiată, este necesar să se dovedească faptele și imprejurările de natură a asigura o justă individualizare a sancțiunilor penale, fiind astfel necesar a fi dovedite starea de recidivă, imprejurări care constituie circumstanțe agravante sau atenuante.

Înțoldeauna trebuie stabilite imprejurările care caracterizează persoana învinuitului, de care depinde caracterul penal al faptei, (art. 18 C.P.), sau individualizarea răspunderii penale (art. 72 și urm. C.P.). Trebuie dovedite deosemenea datele referitoare la celelalte părți din proces, precum și imprejurările care au determinat, înlesnit sau favorizat săvârșirea infracțiunii.

B.- Concluziunea și utilitatea probelor.

În procesul penal datorită contribuției pe care

au la soluționarea justă a cauzei, probele pot fi pertinente sau concludente.

Probele pertinente - sunt acele elemente de fapt care au legătură directă cu faptele ce trebuie dovedite.

Probele concludente - contribuie la aflarea adevărului într-o cauză penală dată și la aplicarea justă a legii. Orice probă concludentă este și pertinente, însă nu orice probă pertinente este și concludentă.

După unii autori probele concludente sunt acele care presupune adevărate sunt folosite părții care le invocă.

După alții autori o probă este concluziunea când fapta sau imprejurarea care urmează a fi dovedită ajută la rezolvarea cauzei.

De regulă, în procesul penal verbal trebuie să fie administrate probele concludente, de aceea prin art. 67 al.2 se prevăză "că administrarea unei probe nu poate fi respinsă dacă proba este concluziune și utilă". Instanța în cursul procesului penal în raport de concluziunea probei cerută de părți, admite sau respinge cererea de probă, fiind obligatorică administrarea oricărei probe concludente, iar dacă proba nu este concluziunea ea trebuie respinsă.

Aprecierea dacă o probă este sau nu concluziune se face în raport de obiectul probei, do faptul ce urmează a fi dovedit cu acea probă, dacă existența sau inexistența acesteia contribuie sau nu la rezolvarea cauzei; concluziunea unei probe nu depinde de încredere sau neîncredere ce se acordă probelui înainte de a fi administrată. Astfel, nu se poate respinge de exemplu cererea unei părți de a fi ascultat ca martor în legătură cu o imprejurare care contribuie la soluționarea cauzei - cu motivarea că acest martor nu poate cunoaște numic important în legătură cu cauza respectivă sau eventual că nu va spune adevărul.

Probele sunt utile - atunci când administrația lor este necesară pentru soluționarea cauzei în conformitate cu legea și adevărul. Astfel sunt utile numai probele concludente, dar nu orice probă concluziune care servește la soluționarea cauzei trebuie administrelă, însă în situația în care fapta ce trebuie să o dovedească este deja dovedită, proba deși concluziunea în raport cu ceea ce trebuie să dovedească devine inutilă și astfel nu mai este necesar să fie administrelă.

O probă este inutilă când urmează să dovedească o imprejurare care a mai fost dovedită, nu este însă inutilă o probă așa cum greșit se procedează uneori în practică atunci când îndeplinește să dovedească o imprejurare contrară celei confirmate de alte probe.

C. Dispensa de probă

În cazurile în care legea sau cunoștințele noastre despre lume și societate consideră existente sau inexistente anumite fapte sau imprejurări, este inutilă administrația de probe pentru dovedirea lor. În această situație există dispensa de probe. Astfel, dacă făptuitorul are vîrstă de până la 14 ani legea presupune lipsa de discernământ, contra dovedirii acestei imprejurări fiind interzisă de lege. Când

rezumăția legală este relativă, se poate dovedi contrariul. Suntem în prezență unei rezumății legale relative în cazul minorilor între 14 și 16 ani, deoarece art. 99 al. 2 din C.P. prevede că, "minorul care are vîrstă între 14 și 16 ani răspunde penal numai dacă se dovedește că a săvârșit fapta cu discernământ". Existența sau inexistența discernământului la minori sub 14 ani se stabilește în baza probelor existente la dosar corroborate cu rezultatul expertizei medico-legale psihiatriche.

Sunt unele împrejurări care deși nu sunt rezumăție de lege sunt deduse ca existente din cunoștințele și experiența organelor judiciare. Acestea sunt rezumății simple judiciare care constau din consecințele logice, trase dintr-un ansamblu de stări și împrejurări cunoscute, privind existența sau inexistența unei împrejurări nedovedibile.

Există dispensă de probă și în cazul faptelor evidente și a celor notorii, întrucât sunt îndeobște cunoscute. Faptele notorii datorită cunoașterii lor de către loți nu mai trebuie dovedite. Există și fapte notorii cunoscute doar într-un cerc mai restrâns de persoane care presupune anumite cunoștințe de specialitate sau grad de cultură.

În activitatea organelor judiciare, determinarea precisă a obiectului probăiunii are o importanță deosebită, fiind necesară orientarea acestora într-o directie precisă astfel fiind evitarea superficialității, cercetarea incompletă, largirea artificială a obiectului probăiunii. Obiectul probăiunii într-o cauză penală nu se poate stabili global și noschimbă în tot cursul procesului penal, acesta să fie stabilit progresiv și să susțină schimbările impuse de realitatea faptelor.

D.- Clasificarea probelor

Probale pot fi clasificate după diverse criterii, în literatură juridică nuexistând un punct de vedere unitar în această privință. Probale pot fi împărțite după cum surjina sau nu învinuirea, după obiect, după sursa din care provin, după raportul lor cu obiectul probăiunii.

a.- După obiect. Se cunosc probe în învinuire și probe în apărare. Probele care au ca obiect confirmarea învinuirii și stabilirea circumstanțelor agravante se numesc probe de învinuire. Prin acestea se face dovedirea vinovăției învinuitului sau inculpatului, ori a unui element care contribuie la stabilirea vinovăției acestuia, acestea fiind în defavoarea învinuitului sau inculpatului sunt administrative în vederea susținerii acuzării.

În dosarul nr. 12.178-91 al Poliției județului Timiș au fost cercetați și trimiși în judecata inculpații G.E. și M.G., primul revizor de gestiune, al doilea lucrător comercial care în perioada 1990 - 1991 au pretins și primit pentru a nu trece în liste de inventar mărfurile plus în gestiune sume între 50.000 și 100.000 lei. Banii dați drept mită proveneau din vânzările mărfurilor găsite plus în gestiune și neevidențiate în liste de inventar.

Probele în apărare sunt cele care dovedesc nevinovăția inculpatului, o vină mai redusă sau împrejurare în favoarea acestuia. Probele în apărare sunt administrative în general de apărători, însă pe baza

rolului activ și a obligației aflii adevărul în cauză, aceste probe trebuie să fie slăbne, administrative și verificate din oficiu de către organele penale independent de poziția apărării.

Astfel, fiind cercetat în dosarul nr. 2001/P/91 al Poliției județului Timiș numiți H.G., I.I., S.A., minori și T.G. major pentru comiterea infracțiunii de furt calificat avut personal dare și luare de mită.

În noaptea de 20/21.05.1991 cu ajutorul unei chei potrivite H.G. și I.I. au pătruns în locuința părții vătămate R.M. din Sînnicolau Mare de unde au sustras bunuri, bijuterii, 345 DM, în valoare totală de 200.000 lei. Cei doi învinuitori au împărțit bunurile, bijuteriile și mărcile, iar prin intermediul lui S.A. care cunoștea de proveniența bunurilor și banilor le-a valorificat la diferite persoane.

Din cercetări s-a stabilit că diferența de 20 DM, cei doi învinuitori I.I. și S.A. i-au dat lui T.G. șef de secție la Cooperativa "Bănățeanu" din Sînnicolau Mare unde ambii erau încadrați.

Din primele cercetări s-a considerat că cei doi au dat cele 20 DM, învinuitorul T.G. pentru că acesta să-i punteze la serviciu în zilele de 22, 23, și 24 mai 1991, fapt confirmat prin fișă de pontaj colectivă unde cei doi apăreau ca învoiți.

Întrucât din cercetările ulterioare a rezultat că T.G. nu a prelins cele 20 DM, în schimbul învoirii celor doi, ci le-a luate cu condiția că în ziua când se făcea plătitile salariilor să le dea contravaloarea celor 20 DM, și nu cunoștea nimic despre proveniența acestora iar învoirea le-a acordat-o deoarece nu a afectat cu niciunulitatea pentru că loț nu avea de lucru.

În cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală față de H.G., I.I., și S.A. pentru infracțiunea de furt calificat în paguba avulului particular și învinuire și scoalere de sub urmărire penală a I.I., S.A. pentru infracțiunea de dare de mită prevăzută de art. 255 C.P., întrucât lipsește un element constitutiv al infracțiunii și scoalere de sub urmărire a învinuitului T.G. pentru infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 254 C.P.

Din punct de vedere științific nu se poate face distincția netă între probele de învinuire și probele de apărare. Probele de apărare decurg dintr-unul din drepturile fundamentale ale învinuitului sau inculpatului și se administrează după ce există probe de învinuire. Astfel în practică se poate ivi situația în care o împrejurare ce servea ca probă în acuzare, în cursul desfășurării procesului penal devine o probă în apărare sau invers.

b.- După izvorul lor. Probele se clasifică probe imediate și mediate.

Probele imediate sunt împrejurări de fapt care au ajuns la cunoștința organelor judiciare dintr-un izvor direct, din prima sursă. Constituie o probă imediată declarată unui martor ocular care relatează faptele înregistrate prin simțuri proprii, originalul unui înscris și altele. Probele imediate sunt obținute din surse originale.

În dosarul penal nr. 7280/ 92 al Poliției municipiului Lugoj a fost cercetat numițul C.I. din Lugoj, șef de echipă la T.M.U.C.B. Tîrnăsoara și s-

Incepând urmărirea penală împotriva acestuia pentru infracțiunea de luare de mită, întrucât cel în cauză în perioada noiembrie 1991 - mai 1992 a pretins și a primit de la 18 persoane, locatari din municipiul Lugoj sumă de 516.000 lei pentru a le rezolva cu prioritate instalarea conductelor de gaz în apartament, deci în baza probelor imediate (declarațiile martorilor) s-a pulut proba comiterea de către C.I. a infracțiunii prevăzute de art. 251 C.P.

Probe mediate sau derivate sunt acele împrejurări care provin dintr-o sursă mai îndepărtată, derivată, în acest sens pot fi menționate arălările unui marilor despre ceea ce a auzit de la o altă persoană, conținutul unei copii de pe înscrisul original, etc.

În cazul probelor derivate sau mediate există posibilitatea să se strecoare anumite greșeli, neconcordanță între ceea ce a percepțut martorul ocular și ceea ce a reluat martorul care a aflat faptele de la acesta. Probele imediate au importanță primordială în procesul penal iar probele mediate trebuie verificate cu multă atenție, fiind acceptabile numai în lipsa probelor imediate sau alături de acestea. În cazul infracțiunilor de serviciu probele mediate duc la formarea convingerilor intime a organului de urmărire penală cu privire la faptele funcționarilor "alor salariați".

Explicăm cazul avocatului L.N. dosar 223/1992 al Poliției municipiului Timișoara, care cu toate că a fost prins în flagrant și a administrat și probe mediate prin audierea unor martori la care persoana care i-a dat mită a reclamat faptul că nu i se vor rezolva cerințele până nu va da o sumă de bani inculpatului.

c. - *După faptul pe care-l dovedesc probele se clasifică în probe directe și indirecte.*

Probele care stabilesc faptul principal se numesc probe directe (arălările martorilor oculari despre modul cum s-au săvârșit faptele, descoperirea la învinuit a unor bunuri susținute). La fel constituie probe directe și prinderea în flagrant direct a făptuitorului, recunoașterea acestuia coroborată cu alte probe, de exemplu în dosarul nr. 7080/ 1992 a Poliției municipiului Timișoara a fost depistat D.F. din Timisoara, meccolog la S.C. "LUCA" S.R.L. care a sustras de la I.C.I.M. Brașov materiale de construcții în valoare de 247.650 lei.

Din cercetările efectuate a rezultat că numărul a reușit scoaterea materialelor cu ajutorul paznicului B.P. care a pretins și primit de la D.F. sumă de 20.000 lei, sumă ce a fost găsită asupra paznicului. În baza probelor împotriva lui D.F. s-a început urmărirea penală pentru 208, 209, 224 C.P. iar B.P. pentru art. 254 C.P.

Probele indirecte sunt elemente de fapt care dovedesc faptele probatorii din ansamblu cărora se poate trage concluzia existenței sau inexistenței faptului principal.

În literatura juridică unii autori clasifică probele după obiect în: probe principale, secundare și incidentale.

Probele principale se referă la existența faptului imputat, probele secundare privesc împrejurări de natură a agrava sau atenua vinovăția inculpatului, iar cele incidentale servesc la dovedirea unor excepții ridicate de pe parcursul cauzei

de exemplu temeinicia motivelor de refuzare.

În dosarul nr. 7280/ 1991 al Poliției județului Timiș au fost trimiși în instanță învinuitorii C.I. și M.S. pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită, fals, uz de fals, înșelăciune în paguba avutului public, consând că primul în calitate de maistru iar al doilea în calitate de șef de echipă au trecut în foile de activitate zișnică manopere mai mari decât în realitate beneficiind atât ei cât și personalul muncitor din subordine de o retribuție mai mare decât cea cuvenită. Pentru acest lucru cei doi pretențeau și primeau de la acești, diferite sume de bani pe care apoi o împărteau în funcție de postul pe care îl ocupau în cadrul S.C. "CONFORT " S.A.

Întrucât învinuitorii nu au recunoscut faptele imputate, din coroborarea probelor indirecte existente în cauză (declarațiile personalului muncitor din subordine, precum și din neconcordanță existentă între raportările scriptice și stadiile fizice existente pe teren s-a putut stabili totuși că învinuitorii C.I. și M.S. au săvârșit faptele imputate lor și menționate mai sus.

Rezultă deci, că ansamblul de probe indirecte trebuie să fie strâns legate între ele să alcătuiască un tot, astfel încât versiunea pe care o confirmă să excludă orice altă versiune cu privire la fapte.

2. PROCEDURA PROBATIUNII ÎN CAZUL INFRACTRUII DE SERVICIU SAU ÎN LEGĂTURĂ CU SERVICIUL

Prin sarcina probatiunii (Onus probandi) se înțelege obligația procesuală ce revine participanților la procesul penal în vederea dovedirii împrejurărilor care formează obiectul probatiunii.

În procesul penal este necesar să se cunoască ce împrejurări de fapte trebuie probate, respectiv cine are obligația dovedirii acestora. Participanții la procesul penal în sens restrâns, după unii autori sunt organele penale și părțile. În raport de această împărțire sarcina probatiunii prezintă două laturi, după cum se referă la obligațiile ce revin organelor penale sau părților.

Potrivit art.65 al.1 din C.P.P. sarcina administrației probelor în procesul penal revine organului de urmărire penală și respectiv instanței. Procesul penal se desfășoară după principiul oficialității conform căruia organele judiciare au obligația de a învinui pe infractori și totodată de a dovedi nevinovăția lor.

În fază de urmărire penală din momentul în care se formulează o învinuire împotriva unei persoane, organele de urmărire penală au obligația de a răsturna presupunția de nevinovăție de care se bucură persoana învinuitului, dovedind vinovăția acestuia. De aceea sarcina învinuirii în această fază revine organelor de urmărire penală și a procurorului de a dovedi vinovăția învinuitului, rezultă din prevederile C.P.P. care prevăd obligația acestora de a strângă probele de vinovăție chiar dacă învinuitul își recunoaște fapta, respectiv să nu întocmească referatul de terminarea urmăririi penale, să nu dispună trimiterea în judecată a învinuitului decât dacă sunt administrative probele necesare din caro să rezulte vinovăția acestuia.

Organele de urmărire penală au obligația să-l asculte pe învinuit întrucât declarațiile acestuia să contribuie la lămurirea cauzei sub toate aspectele, cerându-i să dea explicații amănunțile referitor la învinuirea că î se aduce, la apărările pe care le invocă, să-l întrebe asupra probelor care înțelege să le propună spre administrare și asupra mijloacelor de probă cu ajutorul cărora pot fi administrate.

În favoarea învinuitului sau inculpatului operează *presumția de nevinovăție* în baza căreia o persoană nu poate fi considerată vinovată de comiterea unei infracțiuni până ce vinovăția sa nu a fost dovedită potrivit procedurii legale.

Învinuitul sau inculpatul profilând de *presumția de nevinovăție* nu are obligația de a produce nici-o probă de nevinovăție, întrucât organele judiciare nu strâns probe de vinovăție învinuitului sau inculpatul are dreptul să probeze lipsa lor de temeinicie, deoarece în urma întâlnirii probelor de vinovăție operează din nou *presumția de nevinovăție*.

De principiu *presumția de nevinovăție* este strâns legat principiu "orice indoielă este în favoarea învinuitului" (in dubio prodeo).

B. Administrarea probelor

Probele pot forma convingerea că reflectă adevărul numai dacă provin din surse sigure.

Pentru aceste considerente legea a limitat mijloacele de probă, mijloacele din care provin probele, la cele pe care le-a prevăzut în mod expres, astfel mijloacele de probă care sunt prevăzute în mod expres sunt următoarele: declarația învinuitului sau inculpatului, declarație părții vătămate, ale părții civile și părții responsabil civilmente, declarația martorilor, inscrișurile, mijloacele materiale de probă, constatăriile tehnico - științifice și expertizele.

Codul de procedură penală a reglementat în mod amănunțit procedura de administrare a fiecărui mijloc de probă, fiind prevăzute procedeele și condițiile în care pot fi folosite. Legea obligă organele judiciare să folosească numai mijloacele legale în administrarea probelor, însă nu îngădăște alegerea acestor mijloace.

Sistemul probator al procesului penal se intemeiază pe liberitatea probelor neexistând o reglementare prealabilă a mijloacelor de probă cu care se pot dovedi o anumită imprejurare, legea îngăduind astfel folosirea oricărui mijloc de probă.

În faza de urmărire penală, organele de urmărire au obligația de a lămuiri prin probe cauza sub toate aspectele, descrierea și administrarea probelor, fiind o obligație că le impune activitatea proprie de investigație, precum și selecționarea lor din lucrările

de care dispun (plângerii, denunțuri, sesizări speciale, ascultarea unor persoane, deplasări pe teren etc.). Pentru aceste considerente Codul de procedură penală (art. 200) folosește expresia "de a strâng și de a administra probele".

Organele de urmărire penală în vederea strângerii probelor, pot efectua perchezitii, pot ridica obiecte, înscrișuri, pot efectua cercetări la fața locului, reconstituiri, pot chema și asculta marlori, pot dispune efectuarea de constatari tehnico-științifice și expertize și pot examina mijloacele materiale de probă.

În cursul judecății administrația probelor se face de instanța de judecată în prezența procurorului, a părților și apărătorilor acestora. Atât procurorul cât și părțile au obligația de a contribui la administrarea tuturor probelor necesare cauzei (art. 32 din Decretul nr. 281/1954), însă obligațiile acestora sunt subordonate instanței de judecată de a afla adevărul, obligație care subzistă și în cazul în care procurorul și părțile nu-și îndeplinește obligațiile procesuale.

În fața instanței de judecată se pot administra probe noi dacă le consideră concluzante și utile.

C. Aprecierea probelor

Aprecierea probelor este operația finală a activității de probă, fază în care organele judiciare determină măsura în care probele formează convingerea că faptele și imprejurările la care se referă au avut loc în realitate. Prin aprecierea tuturor probelor în ansamblul lor, se formează concluzia cu privire la temeinicia sau nelemeinicia învinuirii, concluzie care trebuie să fie în concordanță cu adevărul.

Potrivit Codului de procedură penală, probele nu au o valoare mai dinainte stabilită, consacrandu-se astfel regula liberei aprecieri a probelor.

Astfel, constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea imprejurărilor necesare pentru justă soluționare a cauzei.

Probele neavând o valoare mai dinainte stabilită, aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală și de instanța de judecată, potrivit convingerii lor formală în urma examinării tuturor probelor administrative și conduceându-se după conștiința lor juridică.

Principiul independenței judecătorilor, principiul oficialității și principiul adevărului obiectiv sunt enunțate cu precizie de o serie de norme ale Codului de procedură penală care stabilesc drepturile și obligațiile instanței și raporturile dintre acestea și

părți, principii care sunt concretizate în dispozițiile referitoare la aprecierea probelor.

Înstanța nu este legată de cererea părților și are dreptul să citeze din oficiu cu martori și experți și să ordene administrarea de noi probe (art.269 C.P.P.) - "judecătorii decid în baza intimei lor convingerii întemeiată pe libera apreciere a probelor".

Renunțarea la invinuire de către acuzator nu leagă instanța (art.60 C.P.P.).

După lege, toarle probele având aceeași valoare probantă organele judiciare sunt obligate să aprecieze fiecare probă în parte, nu în raport de elementele abstrakte prestabilite, ci de încrederea pe care le-o produce, că stabilește adevărul concret într-o anumită cauză în raport de toate împrejurările cunoscute.

Organele judiciare în procesul de formare a convingerilor pot avea îndoieți cu privire la probă, dacă aceasta corespunde sau nu adevărului, îndoială presupunând atât existența argumentelor în favoare cât și a argumentelor contrare. Existența îndoiei este

incompatibilă cu certitudinea, deoarece la convingere se poate ajunge numai prin înlăturarea tuturor îndoieiilor. Organul judiciar urmărind certitudinea face aprecierea probelor prin verificarea acestora după izvorul lor, prin confruntarea cu alte probe administrative sau administrează probe noi și în final ajunge la înlăturarea îndoiei, ceea ce face proba nesigură.

Conștiința organului de cercetare penală, a procurorului, a judecătorului este legată de modul său de viață, de concepțiile sale despre lume și societate, de interesele de clasă pe care le apără.

Între conștiința juridică și convingerea organului penal există o strânsă legătură dialectică. Elementul de conștiință este anterior celui de convingere. În activitatea probatorie conștiința juridică a organului penal precede acțiunea de cunoaștere și evaluarea probelor, pe când convingerea se formează după administrarea tuturor probelor și aprecierea acestora.

Lector univ. dr. OCTAVIAN POP

inculpat despre fapta pentru care este învinuit, încadrarea juridică a acelașului și să-i asigure posibilitatea pregăririi și exercitării apărării, adică să fie asistat de un apărător la prima declarație, fapt ce se va consemna într-un proces verbal de ascultare.

Simpla recunoaștere a învinuitului sau inculpatului nu este suficientă necesitând coroborarea acesteia cu alte probe.

Practica a dovedit că în unele cazuri învinuitul sau inculpatul recunoaște foarte ușor fapta imputată

documentară, infracțiunii săvârșită de cel în cauză, neglijență în serviciu a fost audiat tot personalul muncitor din subordine, persoanele desemnate să efectueze inventarierea căl și reprezentanții unilătilor care au beneficiat de mărfurile eliberate fără forme legale.

4. Procedee speciale de ascultarea părților și a martorilor

Confruntarea. După ce s-a făcut ascultarea părților și a martorilor

MIJLOACELE DE PROBĂ FOLOSITE ÎN PROCESUL PENAL ÎN CAZUL INFRACTIUNILOR DE SERVICIU SAU ÎN LEGĂTURĂ CU SERVICIUL

1. Declarația învinuitului sau inculpatului.

Ascultarea învinuitului sau inculpatului constituie o activitate deosebită pentru lămurirea imprejurărilor săvârșirii infracțiunilor de serviciu sau în legătură cu serviciul și a condițiilor care le-au favorizat.

Declarațiile sincere ale învinuitului sau inculpatului contribuie întotdeauna la justă soluționare a cauzei, deoarece dacă este vînoval se stabilesc cu exactitate imprejurările în care a fost săvârșită fapta, iar dacă nu este vînoval fac cunoscute imprejurările în care infirmă învinuirea.

Aceste declarații sunt utile și atunci când nu sunt sincere, organul judecătar luând astfel cunoștiință de atitudinea învinuitului sau inculpatului, față de fapta pe care a săvârșit-o atitudine care poate influența asupra individualizării pedepsei.

De aceea declarațiile învinuitului sau inculpatului sunt un mijloc de probă din cele mai

importante pentru organele judiciare existând obligația de a le obține în orice cauză penală.

Cu toată importanța arătată mai sus, mărturisirea învinuitului sau inculpatului nu constituie (regina probelor) din procesul închizitorial, simpla recunoaștere nefiind un lemei probatoriu suficient pentru condamnare (art.202 al 2, art.69 C.P.P.).

Ca normă comună așcultarea învinuitului sau inculpatului în cazul infracțiunilor de serviciu sau în legătură cu serviciul se desfășoară de regulă la sediul organului judecătar și cuprinde două etape; respectiv cunoașterea datelor personale de identitate, stare civilă, antecedente etc.; după care i se aduce la cunoștiință învinuirea ce i se împuță, cerându-i să declare tot ce știe cu privire la fapă. Aceasta este lăsat mai întâi să expună liber tot ceea ce știe cu privire la învinuire, după care i se solicită o declarație scrisă și i se pun întrebările necesare.

Potrivit Legii nr.32/90 art.6 organele judiciare au obligația să încunoștiințeze pe învinuit sau pe

30

dacă nu cumva a cărui participat într-un fel la săvârșirea infracțiunii.

Probele care urmează să fie lămurite cu ocazia ascultării martorilor diferă de la speță la speță în funcție de categoria de persoane din rândul căror au fost identificați aceștia și de aspectele pe care le-a cunoscut în legătură cu infracțiunea săvârșită.

Așa de exemplu, în dosarul nr.6222/1989 a fost cercetat numitul D.P., gestionar la Depozitul de materiale I.C.S. Metalo-Chimico Timișoara care elibera materiale fără a întocmi bonuri de prodare, situație în care a avut o lipsă în gestiune constatătă de organele de revizie în sumă de 14.600 lei. Pentru

martorilor. Declarațiile făcute se consemnează în limba română prin semnarea sa interpretul garantând exercitarea traducerii.

5. Înscrisurile

Unele acle scrise relatează fapte și imprejurări care confirmă sau infirmă învinuirea, stabilind circumstanțe atenuante sau agravante, caracterizează persoana părților din proces. Faptele și imprejurările cuprinse în actele scrise sunt probe, iar înscrisurile care le conțin sunt mijloace de probă.

Din practica judecătară se desprinde faptul că în cazul săvârșirii infracțiunilor de serviciu este

foarte frecvență situația în care infractorii își notează pe diferite caiete, biletete, hârtii însemnări cu privire la efectul infracțiunii.

În acest sens se poate completa exemplul de mai sus cu faptul că mărfurile alimentare date pe credit unor cetățeni din localitatea la care nu s-a achitat contravaloarea erau trecute într-un caiet constituind astfel mijloc de probă în instantă.

6. Mijloacele materiale de probă

Activitatea materială infracțională în cadrul infracțiunilor în legătură cu serviciul o constituie banii sau folosurile primită, primite, acceptate, ori respinse.

În dosarul penal nr.7280/I/990 al Poliției județului Timiș privind pe I.O. șef de Depozit combustibil (PECO) cu ocazia unei perchezitii efectuate la locul de muncă s-a găsit suma de 17.000 lei, pretinsă și primită de la celăjenii cărora le-a vândut combustibil tip "M" și motorină. De asemenea, la locuința sa s-a găsit suma de 120.000 lei, cu înscrисuri pe zile și cu persoanele de la care le-a încasat precum și obligațiuni C.E.C. în valoare de 80.000 lei.

Înculpatul I.O. a fost cercetat în stare de arest pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită și primirea de folosuri necuvenite, bani, obligațiuni C.E.C. și înscrisurile constituind mijloace de probă.

Obiectele care pot constitui mijloace materiale de probă, sunt căutate de organele judiciare și în caz de descoperire sunt ridicate, conservate și fixate din punct de vedere procesual și criminalistic.

7. Procedee de descoperire și ridicare a înscrisurilor și a mijloacelor materiale de probă

Ridicarea de obiecte și înscrisuri

Când se cunoaște locul unde se găsesc obiectele și înscrisurile necesare pentru justa soluționare a cauzei penale, organul de urmărire penală sau instanța de judecată dispun după caz, prin rezoluție sau prin încheiere ridicarea lor. Organul de urmărire se prezintă personal la unitatea economică sau persoana la care se află obiectele și înscrisurile ce trebuie ridicate, le cere de la aceasta și le ridică încheind un proces verbal. Instanța de judecată solicită printr-adresă, predarea obiectelor și înscrisurilor, iar cel care le delinie trebuie să le înfățișeze. Dacă refuză predarea, se dispune ridicarea silită. Dispoziția de ridicare silită dată de instanța de judecată se comunică procurorului care ia măsură ca organul de cercetare să o execute.

Dacă menționat că este necesar a se ridica acte și înscrisuri care au fost folosite ori au ajutat la comiterea infracțiunilor ori se referă la alte stări de fapt care au tangență cu comiterea infracțiunilor.

Unele înscrisuri se pot ridica și cu ocazia efectuării unor perchezitii domiciliare sau corporale,

care au fost ascunse de infractor și apoi se pot folosi pentru probă în documentarea infracțiunilor de serviciu sau în legătură cu serviciul. De menționat că, în toate cauzurile săvârșirii infracțiunilor în legătură cu serviciu organele de cercetare procedează la efectuarea de perchezitii domiciliare pentru a identifica bunuri, valori ori alte mijloace materiale de probă.

8. Constatarea tehnico - științifică

Când codul înscrie regula potrivit căreia sunt necesare cunoștințe tehnice sau științifice pentru lămurirea unor fapte sau împrejurări ale cauzei, organele judiciare trebuie să recurgă la efectuarea unei expertize.

În cazuri urgente când sunt necesare astfel de cunoștințe de specialitate, se poate recurge la serviciile unui specialist sau tehnician care nu are calitatea de expert, efectuându-se în cauză în loc de expertiză o constatare tehnico-științifică.

Constatarea tehnico-științifică se deosebește de expertiză prin persoană care o efectuează, deoarece expertiza se poate face numai de experti, pe cînd constatarea tehnico-științifică de către orice specialist sau tehnician corespunzător. De asemenea, constatarea tehnico-științifică se poate dispune numai în cursul urmăririi penale și după o procedură simplificată față de expertiză.

Organul de urmărire dispune efectuarea constării printr-o rezoluție în care se stabilește obiectul acesteia, (împrejurările ce trebuie lămurite și prin ce cunoștințe de specialitate). întrebările la care trebuie să răspundă persoana care efectuează constatarea tehnico-științifică, termenul de elcuare.

9. Expertizele

Organele judiciare dispun efectuarea unei expertize atunci când pentru rezolvarea unei caștiuni care cere cunoștințe de specialitate nu se pot folosi alte mijloace de probă, aşadar în principiu expertiza este facultativă.

Efectuarea expertizei se dispune de către organul de urmărire penală prin rezoluție sau ordonanță iar de către instanța de judecată prin închieri. Ea se poate dispune atât din oficiu cât și la cererea părților.

Concluziile expertizelor sunt luate în considerare în luarea hotărârii numai în măsura în care au formal convingerea organelor judiciare că sunt conforme cu adevărul, neavând o valoare priorităță față de alte probe.

10. Administrarea probelor prin comisie rogatorie și prin delegare

Când un organ judiciar ne are posibilitatea să efectueze un act procedural de competență sa, se poate adresa pentru efectuarea acestuia unui alt organ judiciar care are această posibilitate. În acest

caz se procedează la efectuarea actului procedural prin comisie rogatorie sau delegare.

Prin comisie rogatorie sau prin delegare se poate efectua ascultarea unui martor, o cercetare la fața locului, ridicarea de obiecte sau înscrисuri, perchezitii sau orice alt act procedural.

Nu poate forma obiectul unei comisiilor rogatorii sau delegări actele procesuale ale organelor judiciare prin care se dispune efectuarea unor probatorii precum și cele prin care se exercită o funcție procesuală - punerea în mișcare a acțiunii penale, luarea unor măsuri preventive. Dintre actele procedurale nu pot face obiectul comisiei rogatorii sau delegării ascultarea învinuitului sau inculpatului care constituie și un mijloc de apărare.

Comisia rogatorie este acțiul procedural prin care organul judiciar competent, cere unui organ judiciar corespunzător și egal în grad efectuarea

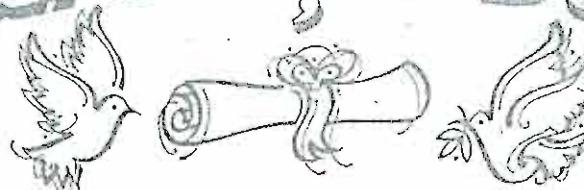
unei acte procedural necesar cauzei pe care o instrumentează.

Delegarea, spre deosebire de comisia rogatorie, constă în transmiterea drepturilor de a efectua un act procedural unui organ ieerarhic inferior, chiar dacă nu este corespunzător ca funcție procesuală. Procurorul de exemplu poate delega într-o cauză de competență să organul de cercetare penală al poliției din altă localitate decât cea a sediului procuraturii, să efectueze unele acte procedurale (art.217 al.2 C.P.P.); de asemenea poate dispune ca măsură asiguratorie să fie adusă la îndeplinire de către secretarul unității de procuratură (art.164 al.4 C.P.P.).

La delegare, aşadar se transmite dreptul de a efectua un act procedural unui organ competent ca rază teritorială, dar necompetent funcțional să efectueze în cauză urmărirea sau judecata.

Lector univ. dr. OCTAVIAN POP

Cuvânt și Suflet

BULETINUL CRĂCIUNELUI ORTODOX "SF. IOAN GURĂ DE AUR" A CENTRULUI DE REEDUCERE GĂEȘTI

● ANUL III ● NR. 7 - 12 ● IULIE - DECEMBRIE ● 2001 ●

MISIUNEA BISERICII ÎN PENITENCIAR

I. Relația preotului de penitenciar cu sociologul, psihologul și asistentul social

Mulți dintre cei ce ajung în spatele grădinarilor sunt victime ale societății. Unii dintre ei provin din familiile dezorganizate, nu au unde să locuiescă, sunt priviți cu dispreț de semenii lor și tratați cu indiferență. Poate că nu au avut niciodată o vorbă caldă sau un sfat prietenesc. Nu știu ce este dragostea părintească și iubirea revărsată din parlea semenilor. Acestea sunt doar câteva din numeroasele motive, care îi fac pe cei care se află închisi, să săvârșească anumite fapte pe care le condamnă.

Ajunși în spatele grădinarilor se simt neajutorați, lipsiți ca și mai înainte de un sfat bun și o măngâiere frântească. Din aceste motive, între preotul unității penitenciar, sociolog, psiholog și asistentul social trebuie să existe o relație indestructibilă, pentru a putea face ceva cu cei privați de libertate. El sunt factorii care au o influență covârșitoare în transformarea lăuntrică a unui astfel de om. Între acești patru factori este nevoie să existe o conștiință continuă pentru a-l ajuta pe cel privat de libertate să înțeleagă că, într-o societate sănătoasă orice om este dator să recunoască și să respecte legile.

Preotul, sociologul, psihologul și asistentul social au datoria de a-l ajuta pe cel astfel în detinție să depășească momentul critic în care se află și să-l îndemne să devină un om drept, de care societatea are nevoie. Fiecare din cei patru sunt datori, prin metode specifice, să-l îndrumă pe drumul cel drept pentru a fi un bun creștin și un cetățean model.

Așa cum o casă are stabilitate doar dacă este clădită pe o temelie solidă, tot așa și cel privat de libertate poate începe să-si construiască un viitor frumos dacă, cei patru factori sunt alătuři de el și încurajează în momentele de criză prin care trece în lîmpul detinției. Ei sunt cei care, într-o măsură mai mare sau mai mică îl pot face pe cel privat de libertate să renunțe la greșelile trecutului și să gândească la binele viitorului său, pentru a deveni un om de nădejde.

Preotul prin sfaturile duhovnicești îl poate ajuta să devină un creștin model și un luptător împotriva păcatelor care îl robesc; iar sociologul, psihologul și asistentul social îl poate ajuta să privească viitorul cu mai mult optimism și să înceapă o nouă viață, dar una de buni cetățeni ai acestor societăți în care trăim.

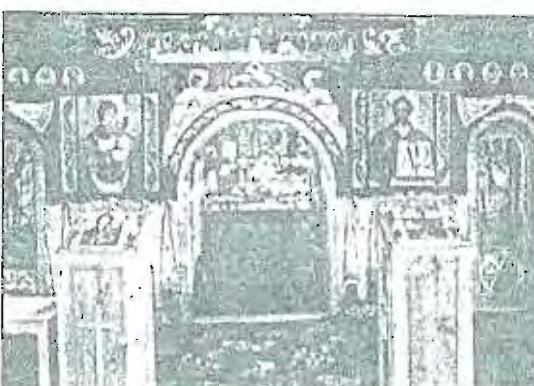
Doar concurând și fiind alătuři unul de celălalt, preotul de penitenciar,

sociologul, psihologul și asistentul social pot avea siguranță că, cel privat de libertate, după ispășirea pedepsei va deveni un cetățean model al acestei societăți, dar și un cetățean al Împărației lui Dumnezeu.

II. Preotul capelan într-un centru de reeducare

În cadrul "Predică de pe munte" Mântuitorul Hristos a spus ucenicilor Săi următoarele cuvinte: "Așa să lumineze lumenă voastră înaintea oamenilor, încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvoască pe Tatăl Vostru Cel din ceruri". (Matei V,16).

Aceste cuvinte trebuie să fie în susținutul oricărui preot, pentru a fi regulă de aur după care să-si călăuzească pasii pentru a putea duce la bun sfârșit nobila misiune la care a fost chemat de Dumnezeu.

La fel ca în ceea ce privind preoții și preotul din unitatea penitenciar trebuie să creeze, adânc, la aceste cuvinte pe-nțru să însprene în viața de zi cu zi cu cuvintele Mântuitorului. Într-o astfel de unitate preotul reprezintă modelul de care, cei privați de libertate au nevoie. Așa cum Mântuitorul Hristos le-a spus ucenicilor Săi "Pildă v-am dat vouă, ca precum Eu am făcut și voi să faceți", tot așa și preotul capelan să spună același lucru celor pe care îi are de păstorit, dar prin exemplul său personal.

Preotul capelan este părintele duhovnicesc al tuturor celor alătuři în detinție. Mulți dintre aceștia au fost uitați de cei dragi. Din această cauză el are datoria de a-i încuraža pe loți cu dragoste părintească, de a le vorbi cu blândelete și a asculta cu multă răbdare loale necazurile. El este părintele celor necăjiți, cel care se străduiește să îi transforme lăuntric pe cei urăti din cauza păcatelor.

Într-un centru de reeducare, preotul capelan este sfeșnicul care aprinde în susținutele păstoririlor săi flacără virtuților. Este cel care să deserteze în grădina susținutelor lor florile dragostei, credinței și nădejdi. Este "călăuză orbilor" și în același timp

este prietenul care îi ajută în vreme de cumpănă pe cei deznađăduți.

Susținutul unui preot dintr-o unitate penitenciar trebuie să fie un izvor al iubirii, din care, cei privați de libertate să-si adapteze sealea duhovnicească.

Tuturor le este dator cu un sfat părințesc, cu o vorbă de îmbărbătare și cu un zâmbet ce inspiră bunătate, blândelete și delicatețe susținute.

Așa cum mama își iubește proprii copii și îi încojoară cu iubirea ei, tot așa și preotul din unitatea penitenciar este nevoie să reverse asupra filor săi duhovnicești dragostea părintească. Această dragoste poate alunga gândurile sumbre, poate alina durerile susținutelor și poate face să răsără în susținutele acestor oameni foarea speranței. Așa cum mama își hrănește copiii și le poartă de grija, tot așa și preotul capelan își hrănește fiul spiritual cu pâinea cuvintelor duhovnicești și poartă de grija susținutelor pentru care va trebui să dea socoteală înaintea Părintelui Cerosc la dreapta judecată.

III. Preotul de penitenciar și relația sa cu autoritățile locale

Preotul este punctul de legătură dintre Dumnezeu și oameni. El este cel care trebuie să picure dragoste în susținutele tuturor. Trebuie să-i îmbrățișeze ne-loți cu acceași căldură părintească. Indiferent că sună săraci sau bogăți, oameni simpli sau cu funcții mari, nu trebuie să facă nicio deosebire.

Este dator să-i privească cu aceeași ochi pe loți. Chiar dacă sună păcăloși sau viuviuți. Menirea lui este de a fi călăuză tuturor.

Într-o unitate penitenciar, preotul este cel care dezlegă năframa păcatului de la ochii celor ajunși în spatele grădinarilor. Prin grija sa duhovnicească, bunătatea, blândelete și delicatețea susținute, preotul din unitatea penitenciar se bucură de respectul celor alătuři în spatele grădinarilor, dar și de cel al cadrelor unității. Un astfel de preot trebuie să se afle în relații cordiale și cu autoritățile locale. El trebuie să fie pilda vrednică de urmat nu doar în cadrul unității unde își desfășoară activitatea, ci și în afara ei.

Din această cauză este nevoie să dea dovedă de multă nobilă susținută și dincolo de porțile unității. Relațiiile sale cu autoritățile locale să fie întemeiate pe prietenie, respect și omenire.

Prestigiul său do bun slujitor al Bisericii lui Hristos este cel care îl face să fie privit ca un om ce dă dovedă de seriozitate în tot ceea ce face. De aceea, preotul dintr-o unitate penitenciar trebuie

să dea dovadă de respect față de autoritățile locale.

Prin moralitatea sa ireproșabilă și demnitate, preotul de penitenciar se va bucura de aprecierea autorităților locale.

Chiar dacă vor mai exista momente mai puțin tensionale între el și autoritățile locale, preotul de penitenciar va trebui să le depășească, dând dovadă de multă înțelepciune și diplomație. Va trebui să urmeze exemplul de smerenie al Mântuitorului în astfel de momente pentru a pune la ieșire biruitor.

Deasemenea, pentru a pune în evidență relațiile bune cu autoritățile locale este bine să facă acestora anumite invitații cu ocazia unor evenimente mai importante: începerea anului școlar, Crăciunul, Sfintele Paști, hramul Bisericii, sfârșitul anului școlar, etc.

Prin aceste invitații preotul de penitenciar va da dovadă că dorește să păstreze relațiile cu autoritățile locale, alături de stima și respectul cuvenit. Totodată va putea să arate că este menirea să într-o astfel de unitate și care sunt roadele muncii sale.

Cu ocazia Crăciunului va putea merge cu un grup de colindători la autoritățile locale pentru a face urări tradiționale, dovedind încă odată că este nu doar un bun sfuțitor al Bisericii strămoșesti, ci și un cetățean model al societății în care trăim și care își respectă semnul crucei dacă acesta este una din autoritățile locale.

IV. Relația preotului de penitenciar cu mass-media

În societatea noastră modernă, mass-media este prezentă oriunde, dorință de a capta stiri dintr-o cale mai senzatională. În această, pentru că astfel de stiri sunt cele mai gustătoare de călători sau telespectatori..

Preotul dintr-o unitate penitenciar mai devreme sau mai târziu, va fi nevoie să dea anumite răspunsuri la întrebările puse de mass-media cu privire la viața celor privați de libertate. De aceea relația sa cu mass-media va trebui să fie una cât mai normală.

Un astfel de preot va trebui să conștientizeze rolul său major în viața celor alături în spatele grădiniilor și totodată să demonstreze prin faptele sale că își păstrează cu multă dragoste pe aceștia. Doar transpunând în fapte învățătură Mântuitorului Hristos va da dovadă că este un bun păstor de suflete și, totodată va demonstra mass-mediei că Biserica Ortodoxă este acea mamă iubitoare ce își apără pe toți fișii ei duhovnicești, chiar și pe cei risipitori. În relația sa cu mass-media preotul de penitenciar va trebui să fie ca o lumânare, să răspândească căldura dragostei și lumină învățăturii lui Hristos. Astfel mass-media, în căutarea senzationalului va putea scrie și vorbi despre "iubirea penitenciară" pe care Biserica o propovăduiește și o exemplifică prin persoana preotului de penitenciar, iubire care din păcate, în suflarele multora să fie ofiată de mult.

Preotul de penitenciar va trebui să fie deschis relației cu mass-media. Dar pentru acest lucru, viața sa trebuie să fie ocazia "lumină care ardă în sfeșnic", astă cum ne învăță Mântuitorul, pentru a da mass-mediei prilejul de a scoate în evidență numai luceafările positive. Este bine să fiu la îndemnul că, de cele mai

multe ori mass-media relievează toate aspectele negative ale societății în care trăim. Un penitenciar face parte din tabloul negativ al societății noastre pentru că, în el își duc existența "elementele negative", aşa cum sunt numiți cei care au încălcăt legea. De aceea preotul dintr-o astfel de instituție, prin activitatea sa pastorală, va trebui să demonstreze că, totuși sunt oameni care se slăduiesc să-i transforme pe cei alături în spatele grădiniilor în ființe de cărțe societatea are nevoie, chiar dacă, mai înainte i-a respins și i-a privit cu dispreț și infamie.

Astfel, cu ajutorul mass-mediei preotul de penitenciar va reuși să arate societății în care trăim, că mai există oameni care sună gata oricând să întindă mâna celor căzuți în păcat. Totodată va izbuli să demonstreze că Biserica Ortodoxă este acea mamă iubitoare ce își apără pe toți fișii ei duhovnicești, chiar și pe cei risipitori. În relația sa cu mass-media preotul de penitenciar va trebui să fie ca o lumânare, să răspândească căldura dragostei și lumină învățăturii lui Hristos. Astfel mass-media, în căutarea senzationalului va putea scrie și vorbi despre "iubirea penitenciară" pe care Biserica o propovăduiește și o exemplifică prin persoana preotului de penitenciar, iubire care din păcate, în suflarele multora să fie ofiată de mult.

*Lector univ. dr. OCTAVIAN POP
Preot capelan*

CONSIDERAȚII GENERALE PRIVIND PROBAȚIUNEA ÎN CAZUL INFRACTIUNILOR DE SERVICIU

1. Importanța probaționii în procesul penal pentru dovedirea infracțiunilor de serviciu.

Asigurarea legalității, respectarea legii penale și ordinei de drept, se realizează în principal printr-o vastă și complexă activitate dusă de factorii educationali (începând cu familia, școala, locul de muncă), prin folosirea unui ansamblu de cai și mijloace pentru formarea și dezvoltarea conștiinței juridice a cetățenilor.

Convingerea asupra necesității respectării legii se și iluează pe primul plan în asigurarea ordinei într-un stat de drept, iar la realizarea acestui obiect își atinge contribuția și constrângerea de stat, care se înfăptuiește prin aplicarea de pedepse și alte măsuri penale celor ce comit infracțiuni care aduc atingere avutului public, personalului privat și a altor valori sociale apărate de legea penală.

Tragerea la răspundere penală a persoanelor care comit infracțiuni de serviciu sau în legătură cu serviciul, se realizează în cadrul procesului penal, care reprezintă o activitate complexă, coordonată și reglementată de lege, desfășurată de organele de urmărire penală și instanța de judecată, cu participarea activă a părților, ca titulare de drepturi și obligații, în scopul constatării față de mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel ca orice persoană care a comis infracțiuni să fie pedepsită conform vinovăției sale și nici-o persoană nevinovată să nu fie înrasă la răspundere penală.

Dovedirea existenței sau inexistenței infracțiunilor de serviciu se face prin intermediul probelor sau mijloacelor de probă, astfel ca orice persoană care a comis asemenea infracțiuni să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie înrasă la răspundere penală.

Ansamblul normelor de drept procesual penal care reglementează probele și mijloacele de probă, reprezintă sistemul probatoriu și sunt prevăzute în partea generală a Codului procesual penal.

Probele reprezintă mijlocul prevăzut de lege cu ajutorul căruia poliția cunoște faptele și imprejurările care aduc la atingere relațiilor sociale existente într-un stat de drept.

La baza sistemului nostru probatoriu se află principiul liberei aprecieri a probelor, fiind înțălțat orice fel de rămășiță a probelor formale, iar aprecierea probelor se face pe baza convingerii intime a organelor judiciare, care se bazează nu pe simple impresii subiective ci pe reflectarea corectă în conștiința lor a faptelor dovedite pe baza probelor necesare, administrație potrivit legii și a Codului de procedură penală.

Pentru prevenirea și înțălțarea oricărora erori în soluționarea cauzelor, legea instituie un control permanent și eficient din partea organelor judiciare ierarhic superioare atât în fază de urmărire cât și în fază de judecată. Astfel, în fază de urmărire penală, activitatea organelor de cercetare este supraveghesată de procuror, iar la terminarea urmăririi penale se efectuează o verificare a legalității și temeinicii acesteia.

procurorul dând o rezolvare a cauzelor în conformitate cu art. 262-269 C.p.r.p., respectiv poale dispune trimiterea în judecată, clasarea, scoaterea de sub urmărire penală, închiderea, etc.

La rândul său prima instanță hotărăște asupra invinuirii aduse inculpatului pronunțând după caz, condamnarea, achitarea, închiderea procesului penal, liberarea pe cauză sau lăsarea în libertate sub control judiciar, pe baza probelor concludente și utile cauzei. Apoi instanța de recurs, procedează la verificarea legalității și temeinicii hotărârili date de prima instanță, pe baza lucrărilor și a materialelor din dosarul cauzei și a oricărora înscrișuri noi; fiind obligată să admită recursul și să dispună ea însăși rejudecarea cauzei, când este necesară administrarea de probe noi.

Din cele arătate, rezultă că legea de procedură nu permite procurorului să soluționeze cauza încă în fază de urmărire decât pe baza de probe concludente și necesare cauzei. Tot pentru a evita orice abuz posibil, Codul de procedura penală nu permite trimiterea în judecată sau condamnarea, respectiv achitarea sau închiderea judecătării în cazul oricărui infracționist pe baza cunoștințelor personale pe care le au organele de urmărire penală sau de judecată, ci organele de judecătă trebuie să se bazeze în hotărârile adoptate, numai pe probele obiectuale prin următoarele de probă prevăzute de lege: astfel dispune art. 67 Cod procedura penală.

Cu expresie a legalității procesului penal, astfel în ceea ce dinamică cu scopul procesului penal, precum și cu principiul sătmării adovăturii, procesul este dirijat în direcția fazei, în care fază de urmărire penală, care are ca obiectiv strângerea probelor necesare ca privire la existența infracțiuni, identificarea autorilor și în stabilirea răspunderii acestora, astfel ca în lipsa acestor probe, procurorul nu poate dispune trimiterea în judecată a făptuitorilor. La rândul său prima instanță înfăptuiează convinsarea cu privire la totul ce trebuie adoptată în cauză pe baza probelor administrative, și nu doar hotărî condamnarea inculpaților, dacă nu există probe suficiente din care să rezulte indubabilă vinovăția acestora. În fine instanța de recurs are obligația de a examina dacă în cauză au fost administrative toate probele necesare pentru aflarea adevărului și dacă faptele stabilite corespund probelor administrative și reprezentă adevărul.

O asemenea reglementare riguroasă în spiritul legalității și aflatii adevărului, a drepturilor și obligațiilor ce le revin organelor judiciare de a soluționa principale penale pe baza de probe și mijloace de probă legale, oferă acestora posibilitatea claudării complete a tuturor aspectelor referitoare la fapte și persoane invinsuite sau inculpate, în spiritul dreptului și adevărului, pentru evitarea oricărora erori judiciare.

Prin urmare probele și mijloacele de probă constituie instrumentul prin intermediul căruia se ajunge la aflare adevărului în cazul infracțiunilor de serviciu, ceea ce evidențiază importanța probației, pentru justă soluționare a acestor cauze în spiritul legalității și dreptății.

Pentru considerentele de mai sus, am ales ca temă a lucrării de absolvire a cursurilor post universitare, problematica referitoare la probația înfracțiunilor de serviciu sau în legătură cu serviciul, pe care o prezentăm în lucrarea de față. În cele ce urmează vom ilustra sustinerea noastră cu exemple practice privind strângerea și administrarea probelor în fază de urmărire penală, deoarece în cadrul urmăririi se strâng dovezile necesare, învintă invizarea formală, iar în faza instanței se completează probația, atunci când se ajunge la concluzie necesității administrării de noi probe. Precizăm că exemplul

pe care le utilizăm în lucrare, provin din practica nepublicată a organelor de cercetare penală a Poliției județului Timiș, care au fost reținute de către instanță.

2. Noțiunea și caracterizarea infracțiunilor de serviciu

În titlu VI din Codul penal, au fost grupate "infracțiunile care aduc alingere activității organizațiilor de stat, organizațiilor obștești sau altor activități reglementate de lege".

Datorită diversității faptelor incriminate în cuprinsul acestui titlu, el este împărțit în capitoare, gruparea făcându-se după criteriul valorilor sociale lezate prin săvârșirea infracțiunilor prevăzute în fiecare din aceste capitoole.

În capitolul I al titlului VI sunt prevăzute infracțiunile de serviciu sau în legătură cu serviciul, art. 246-253 Cod penal.

Infracțiunile de serviciu sunt cele pe care făptuitorul le săvârșește în cadrul activității ce o desfășoară pentru îndeplinirea îndatoririlor de serviciu (abuzul în serviciu, neglijența în serviciu, purtarea abuzivă, neglijența în păstrarea secretului de stat, primirea de funcție necuvinte).

Infracțiunile în legătură cu serviciu se realizează prin acte care încadrează fără a face parte din activitatea desfășurată pentru îndeplinirea îndatoririlor de serviciu au întâi o altăna legătură cu acestea, stămenind-o sau creând posibilitatea producerii unei astfel de urmări (traficul de influență, dar și luarea de mită).

a. Aspecte comune infracțiunilor de serviciu sau în legătură cu serviciul

Obiectul juridic generic constituie relațiile sociale menite să asigure bună și normală desfășurare a activității organizațiilor de stat, obștești și participare.

Obiectul juridic special îl constituie relațiile sociale cărora li se aduc strângere directă prin activitatea făptuitorului. Astfel, infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, infracțiunea de luare de mită și infracțiunea de trafic de influență au ca obiect juridic generic bună și normală desfășurare a activității societăților economice. Obiectul juridic special diferă însă de la infracțiune la infracțiune. Astfel, la abuzul de serviciu obiectul juridic special este format din relațiile sociale a căror normală desfășurare este condiționată de o riguroasă respectare de către orice funcționar a ordinii și disciplinei la locul de muncă. La luarea de mită, obiectul juridic special îl reprezintă acele relații sociale pentru a căror naștere, desfășurare și dezvoltare este necesară îndeplinirea înaltă și corectă de către funcționarii și obligaților de serviciu. La traficul de influență obiectul juridic special îl constituie acele relații care, în interesul îndeplinirii normale a sarcinilor de serviciu trebuie să se întemeieze pe respectarea neabuzuală de orice persoană a creditului normal, prestigiul social, reputației, probității, atribule ce trebuie să caracterizeze orice persoană încadrată în muncă.

Obiectul material îl constituie după cum este cunoscut, lucrurile în legătură cu care asupra cărora se săvârșește infracțiunea. Nu la toate infracțiunile de serviciu sau în legătură cu serviciul au un obiect material, ci numai cele la care acțiunea făptuitorului se îndreaptă împotriva unor bunuri sau lucruri. De exemplu, în infracțiunea de purtare abuzivă prevăzută de art. 250 alin.2 C.p.r.p. penal, constând în "lovirea sau alte violențe săvârșite fată de o persoană, de către un funcționar în exercițiul

atribuțiunilor de serviciu: obiectul material îl constituie integritatea și sănătatea persoanei.

b. Subiecții infracțiunilor

Subiecțul activ al infracțiunilor de dare de mită și trafic de influență poate fi orice persoană care, bineînțeles indeplinește cerințele generale ale responsabilității penale, privind vârstă, libertatea de holărire și acțiune - fără nici o altă condiție.

Pentru a putea fi subiect activ al infracțiunilor de luare de mită și primire de foloase necuvenite, o persoană trebuie, nu numai să îndeplinească aceste condiții generale ale responsabilității penale, dar să aibă și o calitate specială, aceea de a fi funcționar sau alt salariat, așa cum rezultă din dispozițiile art. 254 alin.1 și art. 256 alin.1, combinate cu prevederile art. 258 alin.2 Cod penal.

Examinarea acestor noțiuni - de către funcționar și "alt salariat" definite în art. 147 și art. 148 Cod penal - va fi făcută aici numai sub raportul trăsăturilor esențiale, urmând ca asupra unor aspecte specifice să ne opriム când vom cerceta infracțiunile de luare de mită și primire de foloase necuvenite.

Potrivit art. 147 alin.1 Cod penal, pentru ca o persoană să poată fi socrilă funcționar în sensul legii penale, se cere ca ea:

- ◆ să fie încadrată în muncă (salariată cum se exprimă textul);
- ◆ să exercite permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent dacă și cum a fost investită, o însărcinare; ◆ însărcinarea să fie exercitată în serviciul unui organ sau instituției de stat, ori mică întreprinderi sau societăți economice.

Sunt assimilate cu funcționari - se arată în alin.2 al art. 147 Cod penal - persoanele care îndeplinesc o însărcinare în serviciul unei organizații din cele prevăzute mai sus, indiferent dacă primesc sau nu vreo retribuție.

Pentru stabilirea calității de funcționar nu interesează deci dacă însărcinarea este permanentă sau temporară, durata ei fiind relevantă; de asemenea nu are importanță titlul însărcinării (director, medic, șef de echipă, etc.) nici modalitatea investirii (contract, alegere, numire, repartizare, concurs), nici validitatea raportului de muncă.

Pe bună dreptate s-a arătat că "au calitatea de subiect al infracțiunilor de serviciu" și funcționari neregulat sau nelegal investiți, adică cei ale căror forme de investire sunt în curs de îndeplinire sau nu sunt valabile, fiind făcuți cu încârcarea unor prevederi legale, ori de către persoane incompetentă, cu condiția de a fi exercitat în mod efectiv o însărcinare în interesul unei unități sau societăți.

Prin urmare, pentru ca o persoană să poată fi considerată funcționar, în sensul legii penale, nu este necesar să existe un contract de muncă sau o numire în funcție, fiind suficientă exercitarea în fapt a atribuțiunilor funcției; este însă indispensabil, ca o cerință minimală, consumămantul - expres sau chiar tacit al unității sau societății în cauză, dacă prin conducerea sa, deoarece astfel nu poate fi vorba de stabilirea unor raporturi de serviciu între persoana respectivă și acea organizație economică.

Potrivit art. 148 alin.1 Cod penal, combinat cu art. 145 Cod penal, pentru ca o persoană să poată fi considerată "alt salariat" în sensul legii penale se cere ca ea:

- ◆ să fie încadrată în muncă ("salariat" cum se exprimă textul);
- ◆ să exercite permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent dacă și cum a fost investită, o însărcinare; ◆ însărcinarea să fie exercitată în serviciul uneia dintre celelalte organizații prevăzute în art. 145 Cod penal.

Sunt assimilate cu "alt salariat" persoanele care îndeplinesc o însărcinare în serviciul uneia dintre organizații susmenționate indiferent dacă primesc sau nu o retribuție.

Prin urmare trăsătura dislinctivă dintre calitatea de funcționar și cea de "alt salariat", constă exclusiv în aceea că, pe cel dintâi exercită însărcinarea în serviciul unui organ sau

instituției de stat ori atunei întreprinderi sau organizații economice, cel de-al doilea o execuță în serviciul uneia dintre celelalte organizații prevăzute în art. 145 Cod penal, adică al unei organizații obștești sau al oricărei alte organizații care desfășoară o activitate utilă din punct de vedere social și funcționează potrivit legii.

Infracțiunile de care ne ocupăm pot fi comise, desigur în participație sub toate modalitățile acesteia. Particularitatea că acțiunile lipesc caro constituie elementul lor material se pot săvârși direct sau indirect creză însă, din punctul de vedere al participației, unele probleme speciale.

Subiecțul pasiv general al tuturor infracțiunilor în discuție este statul, ale cărei interese - privind desfășurarea activității organizațiilor de stat și obștești, presligul acestor organizații și îndeplinirea serviciului de către funcționari sau alți salariați, în condiții de probilitate și la adăpost de orice suspiciune sună grav lezată prin săvârșirea faptelelor.

Subiecțul pasiv special este, întrudeaua, organizația de stat sau obștească în a cărui serviciu se află funcționarul incorrect (în cazul luării și dării de mită, al primirii de foloase necuvenite) ori cu privire la care s-ar putea crea bănuiala că este necinstit (în cazul traficului de influență).

Uncorii pota fi subiect pasiv special și o persoană fizică (de exemplu, persoana care a dat mită, în situația când a fost constrânsă la această de funcționar ceeaupă, funcționarul a cărui corectitudine este pusă sub semnul îndoelii de către traficantul de influență, dacă nu a contribuit cu nimic la comiterea faptei de către autor).

Acest subiect pasiv special este însă subiect secundar sau adjacent, deoarece subiectul principal rămâne, și în acest caz, organizația de stat sau obștească în care lucrează funcționarul.

Latura obiectivă. Infracțiunile de serviciu sau în legătură cu serviciu se realizează prin săvârșirea unor fapte concrete dintre cele mai diverse. La majoritatea acestor infracțiuni latura obiectivă se completează cu una sau mai multe cerințe esențiale, precum și cu alte elemente privind locul, timpul sau mijloacele de săvârșire a infracțiunii.

Elementul material este componenta de bază a infracțiunii și constituie fapta în sens restrâns cu activitatea prin care se aduce atingere relațiilor sociale ocrotite de legea penală. Aceasta se poate realiza în două modalități și anume printr-o acțiune sau inacțiune. Prin acțiune se înțelege desfășurarea unei activități nepermise.

Acțiunea infracțională implică existența unei interdicții dictale printr-o normă de conduită. Astfel, infracțiunea de purtare abuzivă prevăzută de art. 250 Cod penal, presupune acțiunea de întrubințare de expresii jignitoare, săvârșirea de loviri sau exercitarea de violențe față de o persoană, de către un funcționar aflat în exercițiul atribuțiunilor de serviciu.

Conduita abuzivă a funcționarului încalcă aceste dispoziții legale care prescriu o comportare corectă civilizată în serviciu.

În cazul infracțiunilor de luare de mită, dare de mită și trafic de influență, elementul material prezintă mai multe modalități alternative, în sensul că, în cazul fiecărcia "dintre" aceste infracțiuni el se poate realiza prin mai multe activități materiale, fizice, prevăzute alternativ în cuprinsul textului încriminator, săvârșirea uneia singure fiind suficientă pentru existența infracțiunii doar primirea de foloase necuvenite se caracterizează printr-o activitate unică, a cărei comitere este indispensabilă pentru realizarea conținutului infracțiunii. La traficul de influență darea de mită și primirea de foloase necuvenite, elementul material se realizează numai prin acțiune; la luarea de mită elementul material se poate înfățișa fie sub forma unor acțiuni, fie sub formă unor inacțiuni toate alternative.

Totodată, este de reținut că între acțiunile ori inacțiunile ce realizează elementul material al infracțiunilor de luare de mită,

dare de mită și trafic de influență, există o anumită dependență, o legătură naturală, "în sensul că săvârșirea uneia este urmarea firească a celeilalte, fiecare în parte reprezentând treple deosebile de infâptuire a același finalități".

Toate acțiunile și inacțiunile tipice ce realizează elementul material al infracțiunilor în discuție se pot comite de către autor fie direct, nemijlocit, fie indirect, adică printr-un intermediar.

În cazul infracțiunilor de luare de mită, dare de mită, primire de foloase necuvenite și trafic de influență, elementul material, sub oricare din modalitățile sale altentive, este însotit de mai multe condiții concorrente care privesc, printre altele, natura obiectului acțiunii tipice (bani sau alte foloase) și caracterul acestuia (necuvenit), momentul săvârșirii acțiunii ori inacțiunii (înainte sau în timpul îndeplinirii unui act de serviciu, de către subiectul activ - la luarea și darea de mită, precum și la traficul de influență, după efectuarea actului de serviciu, la primirea de foloase necuvenite) etc.

Aceste condiții concomitative - dintre unele sunt comune, iar altelor diferă de la infracțiune la infracțiune - împreună, în fiecare caz în parte, o anumită caracteristică specifică faptei respective, constituind criterii de prim ordin pentru corecta ei încadrare juridică.

Inacțiunea constă în neindeplinirea unei acțiuni impuse de lege. Ea devine infracțională prin neexecuțarea dispoziției legale.

Astfel infracțiunea de luare de mită se poate săvârși și prin inacțiune, atunci când funcționarul nu respinge promisiunea sau oferă de bani ori foloase necuvenite făcând de militor în scopul încălcării îndatoririlor de serviciu.

Din examinarea conținutului legal al fiecărui infracțiune de serviciu sau în legătură cu serviciul, se observă că prin săvârșirea oricărora dintre activitățile incriminate sunt încălcate îndatoririle de serviciu de către funcționar sau "alii salariați". De aceea se impune și cunoștințele acestor îndatoriri, fiindcă numai astfel se poate aprecia dacă faptul său, printr-o anume lăptă concretă, le-a încălcat sau nu.

Cu privire la rezultatul faptelelor de căre ne ocupăm, în literatura juridică s-au exprimat puncte de vedere diferite. Astfel, cu referire la infracțiunea de luare de mită, potrivit unei opinii s-a susținut că, în acest caz "ne astăm în prezența unei infracțiuni materiale de rezultat", pe când potrivit altoria la infracțiunea susmentionată "constă în crearea unei stări de pericol care aduce atingere bunului mers al activității serviciului prin altitudinea lipsită de probitate a faptuitorului".

Aceste puncte de vedere ar putea fi susținute și cu privire la infracțiunile de dare de mită, primire de foloase necuvenite și trafic de influență.

În legătură cu prima opinie este de retinut - că ea se bazează pe împărțirea devenită clasică, a infracțiunilor în infracțiuni formale sau de pericol și infracțiuni materiale sau de rezultat, ori în concepția actualului Cod penal - așa cum rezultă din dispozițiile art. 19 Cod penal, care definesc vinovăția ca fiind poziția subiectivă a infractorului față de rezultatul faptei sale - toate infracțiunile produc un rezultat și, în acest sens sunt infracțiuni de rezultat. Numai că rezultatul poate consta într-o stare de pericol, iar alteleori într-o valamare materială.

La infracțiunile de luare de mită, dare de mită, primire de foloase necuvenite și trafic de influență rezultatul faptei constă înălțarea într-o stare de pericol pentru relațiile sociale ocrotite prin incriminare, deci pentru obiectul juridic al infracțiunii (în toate cele trei modalități ale sale - generic, special și

nemijlocit). Prin săvârșirea acțiunii sau inacțiunii se constituie elementul material al acestor infracțiuni se crează o stare periculoasă pentru îndeplinirea datorilor de serviciu, de către funcționari sau "alii salariați" și, implicit pentru desfășurarea activității societăților comerciale, instituții de stat, întrucât prin încercare de corupere sau prin coruperea efectivă a funcționarului sau a "alui salariat" se impunează asupra probității acestuia - condiție îndinspesabilă pentru buna și normală funcționare a serviciului; la traficul de influență, starea de pericol - implicită de acțiunea tipică decurge din expunerea reputației funcționarului ori a altui salariat la neîncredere și suspiciuni, precum și din subminarea creditului său moral și social. Rezultatul la care ne-am referi - starea de pericol - este implicit, în mod necesar, de săvârșirea oricărora dintre acțiunile sau inacțiunile ce realizează elementul material al infracțiunilor în discuție, fiind deci inevitabil, cert. Aceasta nu înseamnă desigur, că rezultatul nu trebuie dovedit, dar partea existenței și întinderii sale se face dovedind materialitatea activității destăvurate de infractor.

Evident, între acțiunea sau inacțiunea săvârșită și rezultatul trebuie să existe, înălțarea, o legătură de cauză-lătore, în sensul că locul acea acțiune - inacțiune și nu altă faptă a subiectului ori a unui terț - a creat starea de pericol pentru relațiile sociale ocrotite prin incriminare. Această legătură de cauză-lătore ca și rezultatul însuși, este relevanță de materialitatea faptei.

Latura subiectivă. Infracțiunile de luare de mită, dare de mită, primire de foloase necuvenite și trafic de influență se caracterizează, din punct de vedere subiectiv, prin intenția directă, aceasta implică în primul rând - așa cum rezultă din dispozițiile art. 19 pct. 1, lit."a" Cod penal - prevederea de către autor a rezultatului faptei sale.

Subliniem, în legătură cu aceasta, că în cazul intenției, în general, altădată psihică a subiectului față de rezultatul prevăzut - constă în următoarea lui, în ipoteza intenției directe, fie în acceptarea lui, în ipoteza intenției indirecte - deși atribuția unei factorului volitiv al vinovăției, în realitate după părere noastră, ca și prevederea rezultatului, tot de factorul intelectiv al acestuia.

Existenta intenției directe - în cazul tuturor infracțiunilor ce constituie obiectul cercetării noastre - se deduce din materialitatea faptelelor (ex re).

La infracțiunile de luare de mită, dare de mită și trafic de influență săvârșirea oricărora dintre acțiunile sau inacțiunile tipice, vizează un anumil scop: îndeplinirea sau neindeplinirea, de către un funcționar sau "alii salariați" a unui act de serviciu ori efectuarea unui act contrar îndatoririlor sale de serviciu.

În legătură cu acesta se impune însă precizarea că săvârșirea de către un funcționar sau "alii salariați" a unei acțiuni sau inacțiuni constituie un scop numai pentru militor sau pentru cumpărătorul de influență, nu și pentru cel mituș sau pentru traficantul influenței, în raport cu aceștia, fapta funcționarului ori a "alui salariat" reprezintă contraprestația pentru bani sau folosul primit.

Locus și timpul săvârșirii infracțiunii. De regulă existența infracțiunilor de serviciu nu este condiționată de săvârșirea lor într-un anumil loc sau moment. În cazul acestor infracțiuni, locul și tipul săvârșirii sunt determinate, în principiu, de sediul instituției, și respectiv de orele de serviciu. În ceea ce privește infracțiunile în legătură cu serviciul (ca darea de mită sau traficul de influență) acestea se pot săvârși în orice loc.

Formă - modalități. Majoritatea infracțiunilor de serviciu sau în legătură cu serviciul se săvârșesc prin acțiuni comisive.

Determinarea momentului consumării infracțiunii este esențială pentru stabilirea aplicării legii penale în timp și în spațiu, pentru - clarificarea juridică a faptei, ca și pentru sancționarea făptuitorului. Astfel, infracțiunile a căror rezultat constă într-o stare de pericol se consumă în momentul executării integrale a acțiunii, în timp ce infracțiunile ce au un rezultat, ce se caracterizează într-o vătămare materială se consumă odată cu producerea acestor vătămări.

La aceste infracțiuni pot fi efectuate și acte de preghiera sau care să constituie tentativă, acte care nu sunt sancționate de lege. Modalitățile normative în care se săvârșesc infracțiunile de serviciu sau în legătură cu serviciul sunt indicate prin dispozițiile incriminatoare. Ele prezintă și numeroase modalități fapte determinante de imprejurările concrete ale săvârșirii faptei. Pedepsele principale sunt determinante, având un minim și un maxim, iar pentru unele dintre ele se prevăd și puneri alternative (abuzul în serviciu contra interiorelor persoanelor neglijență în serviciu art.249 alin.1, purtarea abuzivă și punerea de folosase necuvante).

Ca pedepse alăturate Codul penal prevede pedepse complementare și accesori. Individualizarea pedepsei se face în raport cu criteriile generale prevăzute în art.72 Cod penal și cu circumstanțele atenuante și agravante în care s-a săvârșit fapta sau cele care caracterizează profilul moral al făptuitorului.

Față de persoanele care au săvârșit infractum se pot luce și măsuri de siguranță care au drept scop înălțarea unei stări de pericol și preîmpărirea săvârșirii de noi fapte ilicite. O măsură de siguranță aplicabilă acestor infracțiuni este confiscarea specială (a banilor, valorilor sau a altor bunuri care au făcut obiectul luării de milă, dării de milă, traficul de influență, primirea de folosase necuvante).

Delimitarea infracțiunilor de serviciu de abaterile disciplinare și de abaterile de la regulile de conviețuire socială

Criteriul general de delimitare a infracțiunilor de serviciu de simțele abateri disciplinare îl constituie gradul de pericol social al faptei. Abaterea disciplinară potrivit art.100 alin.1 din Codul muncii este "incălcarea cu vinovăție de către cel încățrat în muncă - indiferent de funcția sau postul pe care-l ocupă - a obligațiilor sale, inclusiv a normelor de comportare.. se sancționează, după caz, potrivit legii".

Abaterea disciplinară antrenăază responderea disciplinată și aplicarea urbei sanctiuni corespunzătoare, prevăzută în Codul muncii (art.100 alin.1, lit.a-f) sau în statutele disciplinare

care se întocmesc în acele sectoare unde se impune instituirea unui regim de disciplină specific.

Pentru ca o faptă să fie calificată infracțiune de serviciu este necesar ca incălcarea de către un funcționar sau "alt salariat" a îndatoririlor de serviciu să prezinte gravitatea atât sub raportul vinovăției, cât și sub aspectul imprejurărilor concrete în care a fost săvârșită (modul și mijloacele de săvârșire, scopul urmărit, urmărea produsă sau care s-ar fi putut produce). Astfel, este necesar ca valoarea pagubei preimputate să nu depășească 500 lei, în cazul abuzului în serviciu să nu depășească 1000 lei, în cazul neagresivității în serviciu, și totodată faptele să nu fi avut sau să nu fi putut avea consecințe grave.

Dispoziția însăși în art.11 alin.1 lit. c și d din Codul penal nu se aplică dacă făptuitorul a fost anterior condamnat (condamnarea se consideră inexistentă dacă fapta a fost săvârșită în timpul înaintării - sării termenul de reabilitare sau col de prescripție al executării pedepsei, ori dacă infracțiunea calificată a fost amnestiată).

Potrivit art.48 alin.1 din Legea nr.59/1968 aceste fapte, când sunt săvârșite de angajații sau angajate de angajații și angajate - judecători, procurori, ofițeri de stat sau militari care au atribuția de exercitare penală nu constituie abateri de la regulile de conviețuire socială ci se cercetează și se sancționează potrivit legii penale. Aceleași fapte, abuz în serviciu și neglijență în serviciu dacă sunt săvârșite de alti militari se cercetează și se sancționează potrivit normelor referitoare la disciplina militară de către organele competente.

Deosebirea dintre infracțiunile de serviciu și infracțiunile în legătură cu serviciul

În titlu VI, capitolul I din Codul penal, alături de infracțiunile de serviciu sunt prevăzute și infracțiunile în legătură cu serviciul.

Deosebirea esențială dintre aceste două categorii de infracțiuni este dată de calitatea subiectului activ, care la infracțiunile de serviciu nu poate fi decât un funcționar sau un "alt salariat". Calitatea făptuitorului este cerința esențială în raport de care fapta poate primi sau nu calificarea juridică de infracțiune de serviciu. Infracțiunile în legătură cu serviciul căderea de milă, traficul de influență, se pot săvârși de orice persoană.

O altă deosebire rezidă în faptul că la infracțiunile de serviciu acțiunea sau inacțiunea constă într-o încălcare a îndatoririlor de serviciu de către un funcționar sau alt salariat. La infracțiunile în legătură cu serviciul, deși acțiunea sau inacțiunea este distinctă de activitatea proprie serviciului, aceasta are o strânsă legătură cu activitatea de serviciu, producând asupra ei anumite urmări dăunătoare.

Lector univ. dr. OCTAVIAN POP